

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Register

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

INDEX GRAECITATIS

auctior adiectus

a

Io. Fried. Degen.

A.

A dor. pro ἄ, quae. Call. H. in Cer. 5.

Αγαθος, fortis, strenuus. Tyrt. I, 2. vid. Periz. ad Ael. V.H. VII. et Klotz ad Tyrtaei locum. Exemplis a Klotzio adductis addi possunt e Xenoph. Mem. I. c. 7. §. 7. στρατηγος αγαθος. Palaeph. 29. 4. qui coniungit καλος και αγαθος; et αγαθος is dicitur, in quo est αρετη i. e. scientia et facultas alicuius rei. v. Fischer in ind. ad Aesch. f. h. v. Apud Isocr. Paneg. c. 3. τα αγαθα sunt beneficia. — Propria huius voc. vis in splendore quodam munditiei et puritatis quaerenda videtur; deinde illud de omni probo et bono adhibetur, ita tamen, ut maxime internam alicuius rei bonitatem significet, et a καλος differat, quod potissimum ad externam bonitatis speciem refertur. Copiosius de h. v. agit Lennep in praestantissimo opere saepius laudando: *Etymologicum Ling. Gr.* inscripto Trai. ad Rhen. 1790. 8. p. 15. sqq.

Αγανακτω, indignor, aegre fero. Pyth. 18.

Αγαυος aeol. et poet. per Epenthesein τὰ υ, inclutus, illustris.

Pyth. 2. Hes. αγαυοι. λαμπροι, φωτινοι, ενδοξοι, επιφανεις.

Αγε dor. pro ηγε ab αγνω, frango Bion. I, 83. vid. εαγε.

Αγεομαι dor. pro ηγεομαι, duco, habeo. Th. XI. 11.

Αγερεδομαι poet. pro αγειρομαι, congregor. Mosch. II, 33. 118.

Αγκυλομητης, s. δ. Epith. Saturni, versutus, schlau, verschlagen. Hom. H. in V. 22. 42. Hes. αγκυλομητης. ο δυναμενος περι των αγκυλων και σκωλιων ευ βουλευσασθαι.

Αγλαϊος, formosus. Mosch. II, 70. vbi v. not.

Αγλαος, splendidus, decorus. Tyrt. I, 9. 28.

Αγρευω, Aeoles adhibuerunt pro αϊρω, prehendo, capio, fassen, ergreifen. Sapph. II, 14.

Αγριος, atrox. Bion I, 16. 52. vid. not. siluestris. An. VIII, 24. αγριον τι, wildes Futter.

Αγχι.

αγχιαλος, *z. δ, η. maritimus, littoralis.* Mosch. II, 35. Hes. expl. *εγγυς θαλασσης.* Pollux L. VIII. segm. 18. *αγχιαλος, ποιητων.*

αγχιστα, *proxime, ab αγχιστος, δ, η. proximus.* Pyth. 4. Est proprie neutrum plurale, quod constat a graecis tam ligatae quam solutae orationis scriptoribus, quos Romanorum imitantur poetae, pro aduerbio saepissime adhiberi.

αδαμων, *ονος, δ, η. inscius, imperitus.* Pyth. 37.

αδε poet. pro ηδε, *a. 2. a. ab αδεω, placeo.* Hom. H. in V. 18. saepius.

αδην, *valde, ad satietatem usque.* Call. H. in Cer. 56.

αδμητης παρθενος Hom. H. in V. 82. 133. *virgo intacta, keusche, unberührte Jungfrau.* Hinc *δαμασθαι γυναικα, rem habere cum femina, proprie domare mulierculam.* Significat enim voc. *δαμω* mores adhuc rudes et incultas antiquissimorum hominum, qui amoris libidine correpti inermem et infirmam feminam non blanditiis tractabant, sed vi et impetu amplectebantur. cf. et Köppen in der griechischen Blumenl. P. I. p. 39.

αδυσ, *εια, v. dor. pro ηδυσ, dulcis* Mosch. II, 8. Theoc. XI. 3.

αεθλον, *το. certamen.* Pind. 5. proprie est *praenium certaminis.* id. 159. cf. Lennep. Etym. p. 54. sq.

αειδω, poet. pro αιδω, *canto; αειδωμενον μελος, cantilena.* Bion I. 89.

αελιος poet. pro ηλιος. Sol. Call. H. in C. 92.

αελλοπος, *οδος, δ, η. veloces, procellae similes, habens pedes, sturmschnellfüßig.* Hom. H. in V. 218.

αελπος, *z. δ, η. non sperandus.* Pyth. 53.

αενας, *δ, η. semper fluens, perennis.* Pyth. 28.

αεζιφυτος, *z. δ, η. plantas augens, die Pflanzenvermehrerin.* Mel. II, 5. De aurora rorem per noctem destillante eoque plantas pratorum quasi nutriente et augente.

αθλος, *δ. certamen.* An. I, 7. Pind. 135.

αδρεω, *video, cerno.* Th. XI, 24. An. XI, 3. vocab. poet.

αδρυπτος, *δ, η. non effeminatus, non delicatus.* Pyth. 35.

αι dor. pro ει, *fi.* Th. XI, 50. Sapph. I, 5. vid. Porti f. h. v. *αιδε. dor. pro ειδε, utinam.* Call. H. in C. 101.

αιγιρας, *populus nigra.* Call. H. in C. 38. vbi v. n.

αιγιοχος, *z. δ, η. Aegidem habens, gestans, der Aegisbeschirmte aut vt Bürger e. g. Il. γ, 425. vertit, der Schrecklichbeschildete.* Hom. H. II, 8. saepius. Mosch. II, 15. Iouis epitheton, Homero familiare. vid. Clark ad Hom. Il. α.

202. Historiam Aegidis docte et diligenter tractauit Facinus Prof. Coburg. in libro peculiari inscripto: Ueber die Aegis, eine antiquarische Abhandlung. Erlang. 1773. 8.
- Αιγλην, fulgens. neutr. pro adu. Hom. H. I, 11.
- Αικα dor. pro εικεν, siquidem. Theocr. XI, 61.
- Αιλινα. Bion. III, 1. 14. haud dubie, vt τα πένθιμα v. 5. neutr. plur. poet. pro adu. i. e. lugubriter, cum luctu, traurig, kläglich.
- Αιλουρος, ἡ. felis. Call. H. in C. 111. vbi vid. Ernesti.
- Αινοδρυπτος, ὁ, ἡ. perditus delicatus, valde mollis. Th. XV, 27. du weichliches Weibsbild.
- Αιολοδικτος, & ὁ, ἡ. variis coloribus splendoris, coloribus variegatus, Farbenstralender, vel vt Tobler, Farbenbestralet. De Sole. Orph. VII, 12. Hes. αἰολος· ποικίλος. ἡ ευκίνητος. απο τῆς αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. Sed hanc posteriorem significationem in hoc epitheto Soli tributo nolim accipere. Ceterum cf. quoque Lennep. Etymol. p. 76.
- Αιολοπωλος, & ὁ, ἡ. velociter equitans; Köppen: ein schneller, kühnlicher Reiter. Hom. H. in V. 138.
- Αἶψος, εἰς, v. altus, excelsus. Sol. 21.
- Αἰσιμος, benignus, bonus, decens. Mosch. II, 107.
- Αἶσσω, cum impetu feror, festino, eilen, Mosch. II, 139. Hom. H. in V. 292.
- Αισχος, &, ον. Min. II, 6. ad corpus refertur, vt et turpis apud Latinos: das Alter entsetzet die Schönheit des Mannes.
- Αισχυνομαι, med. reueror, pudet me. Pyth. 12. αἰσχυνα, pudefacio, infamo, schänden. Tyrt. I, 9.
- Αἰω, audio. Call. H. in C. 97. Sapph. I, 6. αἰοισα dor. pro αἰσω.
- Αἰωρεω, sursum tollo. Bion. I, 25. vbi v. not.
- Ακάνθης, εος, ὁ, ἡ. i. q. ακανθωδης, spinis circumdatus, stachelum umgeben. Mel. I, 38. Egregie de spinosis quasi i. e. mordacibus Archilochi carminibus.
- Ακεντητος, & ὁ, ἡ. Calcaribus non adaectus, ungespornt. Pind. 33. Schol. ἔτως ὥρμησεν, ὥς μη δεισθαι κεντροῦ καὶ μαστιγῆς, vt nec stimulo nec flagello opus esset.
- Ακερδεια, noxia, calamitas, proprie damnum, Verlust des Gewinnes. Pind. 84. Schol. ἐστὶν ἡ κακηγορία, καὶ ἡ βλαβή, ἡ τὰς κακηγορίας περιέχει.
- Ακην vid. ad Mosch. II, 18.
- Ακοιμητος, & ὁ, ἡ. insomnis, ewigwachend. Mosch. II, 57.
- Ακολως dor. pro ἀκωλες, ab ἀκωλος, (quia quasi abiiciendo sper-

spernitur, α κολω. cf. *Hemsterhus. ad Lennep. Etym. p. 95.*)
frustum panis, parua bucella, *Brosame. Call. H. in Cer. 116.*
vbi v. *Spanh. et Hes. f. h. v.*

Ακορεστος, ὁ, ἡ. *inexplebilis, insatiabilis. Bion I, 57.*

Ακραντος, ἰ. q. *ακρααντος, irritus. Pind. 137.*

Ακροπολος, ὁ, ἡ. *altum verticem habens, hochgekipfelt. Hom.*
H. in V. 54.

Ακρος, α, ον. *An. 29, 5. τα εις ακρον pro κατὰ τα μερη εις ακρον*
vel εν ακρω οντα, in extrema parte. Redde illum locum
a v. 3. Salbenglanz gieβ seinen Haaren, In dem Grunde (τα
μεν ενδοθεν) braunes Dunkel, An dem Ende Sonnenschimmer.

Ακτιν, ινος. ἡ. *radius Solis. Hom. H. I, 10. omnino lux. Dion.*
H. 12.

Αλαλημαι alii perf. pass. ab *αλαομαι, Tyr. I, 12. alii et forte*
melius, dicunt esse praesens ab αλημαι, reduplicatis ini-
tialibus litteris, uagor, Bion I, 20. forma αλαομαι Sol. 43.

Αλγος, εος, το. *dolor, αλγεα εχειν, calamitates, mala, dolores*
habere. Pyth. 170.

Αλειφαρ, τος. *unguentum. Bion. I, 77.*

Αλευω, vito. *Mosch. II, 77.*

Αλεω, vito, fugio. *Call. H. in C. 23.*

Αλιος dor. pro ἡλιος, sol. *Pind. 7. Mosch. I, 23.*

Αλις, es αλιν poet. pro εν Ηλιδε. *Pind. 126. Orph. XVIII, 18.*

Αλιτρος, ὁ. *sceleratus. Sol. 27.*

Αλκιμος, ὁ. *fortis. Tyr. I, 24.*

Αλλα, age. *Tyr. I, 15. vbi v. not. Th. XI, 41. alii igitur,*
ilaque: sed negat illam significationem Krebs in Obs. ad N.
T. p. 208. quem vide et Hoogen. de partt. Tom. I, vbi ab
initio et originem et vsum varium huius partic. subtilius
persequitur.

Αλλα συ, tu vero. *Pyth. 63.*

Αλσος, lucus. *Call. H. in C. 26. vbi vid. Spanh. qui praeter*
ea αλσος a Graecis dici de omni loco diis consecrato, (cf.
et τεμενος) etiamsi arboribus seu plantis parum confito,
auctoritate veterum probat.

Αλισκω, fut. *ξω, fugio, entrinnen. Bion. VIII, 7. Hes. αλν-*
ξαι· εκκλιναι, εκφυγειν.

Αμην, metere. *Th. XI, 73.*

Αμαρ, τος, το. dor. pro ημαρ, dies. voc. poet. *Th. XI, 69.*

Αμαρτας, αδος. ἡ. *peccatum. Pyth. 7.*

μειβαμαι sc. απεισι, respondere. *Call. H. in C. 81. cf. Schweb.*
ad L. Bos de Ellips. p. 120.

T 2

A μετ-

- Ἀμειβω*, muto. An. I, 5. Iüngst wandelt' ich die Saiten.
Ἀμελγω, mulgeo. Th. XI, 35. Sch. ad h. l. ἴσμεν, ὅτι το αμελγω κοινον, ὁ καὶ βδέλλω, το ἐκπνέω.
Ἀμελεια, incuria. αμελειαν εχειν ὑγίειης, valetudinem negligere, Pyth. 32.
Ἄμερα dor. ἡμερα. dies. Pind. 9.
Ἄμερος dor. pro ἡμερος, mitis, mansuetus. Bion VIII, 1.
Ἄμετερος dor. pro ἡμετερος, noster. Pyth. 47.
Ἀμμε vel αμε dor. pro με. Th. XI, 42. vid. Maillaire de Dial. p. 193. et Koen ad Greg. p. 110. sq.
Ἀμμιν dor. pro ἡμιν. Th. XV, 26.
Ἀμπαυσις pro ἀναπαυσις, requies. Mim. III, 2.
Ἀμπεταζω poet. pro ἀναπεταζω, explico, expando. Bion I, 42.
Ἀμπλεκω poet. pro ἀναπλεκω (vid. Maillaire de Dial. p. 331.) implicare, redimire, sich gürten. Dion. H. 12. ἀμπλεκων (sc. σαυτον κατὰ) ἀντ. πολ. Dich gürtend mit webendem Strale ziehst du über die ganze Erde des Lichtes bereicherndes Nez. Notum enim est, maxime luce et calore solis fruges fructusque provenire. Hoc sic egregie expressit poeta.
Ἀμπνοα, as. ἡ. poet. et dor. pro ἀναπνοη. Ariph. 10. respiratio. ἀμπν. πον. πεφανται, ist irgend eine Erholung, Erquickung nach der Arbeit. πεφ. enim ibi positum pro ἔστι, γινεται. cf. Cludius ad h. l.
Ἀμυμιων, onos, ὁ, ἡ. inculpatus, unbescholten, unberührt. Mosch. II, 95.
Ἀμφαφαω, circum trahō, sanft streicheln. Mosch. II, 93.
Ἀμφιβαλλομαι. vid. ad Pind. 14, et cf. Gedicke nott. ad sel. Pind. carm. pag. 168. et ad interpretat. theod. p. 10., qui a sententia interpretum discedit.
Ἀμφιδαιμονων, de diis. Pind. 56.
Ἀμφικαλυπτω, circumtego, umioölken, bedecken, überdecken. Hom. H. in V. 244. 245.
Ἀμφιλαφης, (quasi ἀμφιλαβης, qui utraque manu prehendi potest,) densus, umbrosus. Call. H. in C. 27. vbi v. Spanh. et hunc ad H. in Apoll. 42. Hef. explicat πολυ διαφιλēs, καὶ μεγα πανταχοθεν πληρες, κατασκιον. Adde Periz. ad Ael. V. H. II. 14. fin.
Ἀμφιπεριφθινυθω, corrumpor, pereō. Hom. H. in V. 272.
Ἀρωμητος, & ὁ, ἡ. λειμων αμ. Mel. I, 31. pratum non vituperandum, i. e. pratum amoenissimis dulcissimisque omnis generis floribus vestitum, eine herrliche Aue. Verss. 31. 32. anim-

animaduertente iam cl. Manso ibi pro simpl. *εναπλενε βασις*
ανδρα σελινε, διακνιζομενα εκ λειμ. αμωμ.

Ανα dor. pro *συν, cum.* Pind. 66.

Αναθημα,, donarium Deo sacratum. Myr. I.

Αναιδω, accendo. Orph. XVIII, 4. Reddiderim illum versum:
 Der du bey strömenden Güssen (intell. *εν* vel *προς*) die flam-
 menden Blitze entzündest.

Αναμερος immitis. dor. Mosch. I, 10.

Αναπτωiew, perterreo, aufschrecken, erschrecken. Mosch. II, 23.

Αναυρος, fluuius. Anacr. 19, 3. Mosch. II, 31. vbi vid. not. et
 Hef. sub h. v. ibique interpretes.

Ανειμενα, proprie de animalibus sacratis deo, et propter ea in
 libertatem dimissis; tum, quaecunque diis consecrata sunt.
 Call. H. in C. 47. ibique Spanh. et Ernesti. est perf. part.
 pass. ab *ανιημι,* remitto.

Ανελευθρος, illiberalis, fordidus. Pyth. 38.

Ανεμωγη vid. ad Bion I, 66.

Ανενεικατο 3. pers. sing. a. 1. med. poet. et ion. pro *ανηνεγκατο*
 ab *αναφερω* vel potius *ανενεγκω* emitto. Mosch. II, 20.

Ανεραστος, inamabilis. Bion IV, 3.

Ανετος, s. *ὁ, ἡ.* liber, solutus imperio, *frei.* Dion. H. 19. De
 cantu siderum. Suavis idea sublimem astrorum conditio-
 nem significans.

Ανεχοιμαιν dor. pro *ανεχοιμην* ab *ανεχομαι,* sustineo. Th. XI, 52.

Ανηθον, s. *το.* anethum, *Till, Fenchel.* Bion. III, 107. Th. XV,
 119. Voss hos versus sic egregie interpretatus est: Grüne
 Lauben, umhängt von zitternden Kolben des Dilles, baute
 man hier; es flattern die Liebesgötter darüber, wie im
 laubichten Baume die iungen Nachtigallen flattern von
 Zweig auf Zweig die schwachen Fittige prüfend.

Ανηπνω, persono. Mosch. II, 98.

Ανηρ. Hoc vocabulum Graeci eleganter aliis substantiuis fac-
 pius addere solent, horum notionis augendae causa, quam
 elegantiam Germani vocab. suo *Mann* interdum perquam
 feliciter exprimere possunt. Nihil, quod sciam, obseruarunt
 de hoc vsu Hoogeveen et Vigerius. Callistr. Sc. 12. Bene
 imitatus est elegantiam illam Cludius vertens: sie erschlu-
 gen den *Mann* Hipparch, Athens Tyrannen. Deinde quo-
 que, vti *vir* Latinorum non simpl. *virum,* sed interdum
alacrem et fortem pugnatores significat. Sic occurrit Tyrt. I,
 18. II, 3. Et Germani suum voc. *der Mann* sic vsurpant.

- Interdum etiam simpl. pro bellatore. Tyrt. II, 14. 16. 18.
- Ανθος.** De eleganti huius voc. usu et metaphora vid. ad Tyrt. I, 28. et *Degenii* notam ad Bacchyl. in ed. Anacr. Altenb. 1787. p. 279. Hoc vocabulum a Salmasio in exercitt. Plinianis variis locis explicatur, eiusque usus translatus atque audax ostenditur. Docet igitur pag. 1082. *ανθος* poni pro quouis in suo genere praestanti et perfecto p. 1078; pro quolibet maxime lucescente et emicante; p. 1149. pro colore; p. 1204. pro tenuissimo quodam farinae aut pulveris instar; p. 199. *ανθος πυρος*; p. 345. *ανθος* purpureae etc. cf. Tyr. Max. diff. 25. p. 301. *ανθος σωματος* p. 303. *ψυχης ανθος*, ubi vid. Davis. Et Germanorum poetae praestantiores nostrum voc. *Blüte* pro quouis in suo genere optimo et perfecto ponere solent. E. gr. *Ramler* in Carmin. p. m. 296. Hab' ich zu tadellosen Priesterinnen dir Die *jüngste Blüte meines Volks* erkohren.
- Αναίω** vel *ανιαζω*, discrucior. Bion. I, 8. moerore adficit, cruciat. cf. Alciph. I. ep. 40. ab init. *Tristitiam, dolorem adfero.* Pyth. 29. et 34. ab *ανια*, moeror, tristitia.
- Ανιγος**, durus, molestus, malus. Tyrt. I, 4. ubi habet significationem *turpitudinis, schändlich.* De vi et potestate huius vocab. propria disputat Valcken. ad Herod. III. p. 251. Hesych. *ανιγον· λυπηρον· μοχθηρον.*
- Ανικα**, quando. Call. H. in C. 21. *ανικα πρωτον, ηνικα πρωτον* dor. *quam primum.* Theocr. XI, 25.
- Ανοητος**, η, ον. *inconsideratus.* Pyth. 28.
- Αντιπαμα**, occurro. Mosch. II, 146.
- Αντεξ ήμιτομος**, ambitus dimidiatus, *die halbgetheilte Scheibe.* Mosch. II, 88.
- Ανωϊστος**, &. *inopinatus.* Mosch. II, 75.
- Αοιδιμος**, &. ο, ή. *celeber.* Arist. 18. Struenda ibi oratio ficerit: *τοι γαρ Μουσαι αυξησ. μιν, ος εστι κοιδ. και αθαν. επι ηρωις.*
- Απαινωμα**, aufero, decerpo. Mosch. II, 66.
- Απαλαμος** vid. ad Pind. 95.
- Απαλος**, η, ον. *mollis.* Anacr. XXVII, 7. De coma. *amassiae.* Quomodo artifex molles capillos *pingere* possit, docui in animaduvers. ad ed. Anacreontis Altenburg. 1787. p. 242. sq.
- Απαστος**, *impastus, ieiunus.* Call. H. in C. 6.
- Απεδιλωτος**, *discalceatus.* Call. H. in C. 125. ibique not.
- Απειρηκαντι** dor. pro *απειρηκασι.* 3 pl. perf. act. ab *απερειν*, deficio, defatigor. Call. H. in C. 105.

Απει-

Ἀπειρον, ὁ, ἡ. infinitus. Pyth. 58.

Ἀπειθεῖν dor. pro ἀπελθεῖν, *redire*. Theocr. XI, 64.

Ἀπεχθόμεαι vel ἀπεχθανομαι, infensus sum. Bion, VIII, 3. Call. H. in C. 117. Demeter, nie sei der mein Freund, und nie der Genosse meines Hauses, welchen du hassest. Cum quo loco comparandus locus plane similis Horatii. Od. III, 2, 26. sqq. vetabo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanae, sub isdem sit trabibus, fragilemue mecum soluat phaselon.

Ἀπεχῶ, impedio. Anacr. 28, 33. vbi v. not.

Ἀπημαντος, ὁ, ἡ. innocens. Mel. II, 10. de Zephyro veris tempore spirante, non procellosus, Egregie πνοή ἀπημ. reddidit *Gedicks*: günstiger Hauch. Cur autem Homerus Zephyrum λαβρον, δυσαν etc. dixerit, docet *Wood* über das Originalgenie des Homers p. 89. sq. cf. Meinecke ad h. l.

Ἀπηνη, ἡ. plaustrum, Lastwagen. Mosch. II, 84.

Ἀπεργω, prohibeo. Hom. H. in. V. 47. Daß auch sie fortan der irdischen Liebe genösse.

Ἀποικία, ας. ἡ. proprie colonia. Pind. 38. i. q. populus. Nun strahlt sein Ruhm bei des Lydischen Pelops heldenzeugendem Volke.

Ἀπομοργνυμι, abstergo, wegstreichen. Mosch. II, 96.

Ἀποξυω, demo. Hom. H. in V. 225. wegzunehmen das verderbliche Alter. Ibi v. 226. oratio sic erit struenda: Ἐως δὴ τοι μὲν ἦβη πολὺ εἶχεν τὸν ναῖε (ion. pro εὐαίε) τερπομενος Ἥος χρυσοῖο. παρὰ ῥοῆς Ωκεανοῖο (vbi perpetuo habitabat Aurora) ἐπὶ π. γ.

Ἀπορῶ, discedo. Call. H. in C. 61.

Ἀρα. vid. ad Call. H. in C. 113. et Mosch. II, 10.

Ἀργαλεός, molestus. Tyrt. II, 8. Schol. ad Aristoph. Pl. 1. quem vide, interpretatur, χαλεπὸν, δυσκόλον, δυσχερές.

Ἀργής, ἡτος. ὁ. albus. Orph. 18, 17. *blendend*, vbi tribuitur fulmini corusco cum impetu ruenti et oculorum aciem praestringenti. cf. et Lennep Etymolog. p. 157. Tobler vertit *zackicht*. Malim potius *zückend*.

Ἀργυροδίνη, amnis argenteus, h. e. pellucidus. Call. H. in C. 13. cf. Oppian. Halieut I, 23. ibique Rittershus.

Ἀργυροῦλος, α. ὁ, ἡ. argenteis clavis distinctus, silberbeschlagen. Hom. H. in V. 166. Antiquissimi enim Graeci sceptrā, enses, sellas etc. vel aureis vel argenteis clavis ornare solebant. cf. Il. β, 45. γ, 334.

Ἀρετή. Pyth. 5. Arist. 1. Pind. 21. der jedes Vorzugs, vel etiam

- etiam, jedes Ruhmes, Blüte pflückt. Ibi bene Schol. ἀπὸν-
 θιζόμενος πᾶσιν ἀρετῶν τὸ τελείον. Hoc vocabulum non so-
 lum de virtute civili et bellica, sed etiam in genere de
 qualibet cuiusvis rei praestantia, aut, vt Fischer in ind.
 ad Aesch. Dial. f. h. v. scribit, de facultate et scientia cu-
 iusvis rei, quae in aliquo est et esse debet, si velit dignus
 esse et haberi nomine suo, adhibetur: vt apud Aeschin.
 dial. I. §. 1. 2. Quae de voc. ἀρετῇ ad Aristot. scol. in ed.
 Anacr. Altenb. p. 288. animaduerti, huc transcribere li-
 ceat: Für die *Αρετῇ* hat der Deutsche keinen Ausdruck,
 mit dem er sich auf *Einmal* alles das denken könnte, was
 sich der Grieche bei seiner ἀρετῇ dachte. Heldenmuth, Ta-
 pferkeit, Patriotismus, edle Gesinnung und edles Betra-
 gen für alle einzelne Verhältnisse und Verbindungen des
 Lebens, überhaupt Rechtschaffenheit im weitesten Umfan-
 ge pflegten die Griechen in derselben zusammen zu fassen.
 Das deutsche *Edelsinn* ist nur noch ein schwaches Nachbild
 von ihr. — Apud Xenoph. Mem. I, 7, 1. ἀλαζονία opponi-
 tur tantum ἀρετῇ: apud Isocr. Paneg. c. 31. ἀρετῇ τῶν νησῶν,
 vbi v. Morus. Adde, si vis, Klotz. ad Tyrtacum p. 69. et
Kallium in specimine nou. edit. Theognidis (Gött. 1766.)
 p. 23. et Arist. Eth. L. II. p. 82. ed. Turn. ex Offic. Opor.
 Varios denique huius voc. significatus bene quoque recen-
 sent *Cludius* in der Bibl. der alten Litt. und Kunst P. III.
 p. 36. et *Gedicke* in interpretat. Pindari Theod. p. 10. sq.
Ἀρης, eos. ὁ. Mars. Tyrt. II. 7.
Ἀριδής, , s. ὁ, ἡ. praeclarus, conspicuus. Tyrt. II, 7.
Ἀριστεύης, eos. ὁ, ἡ. insignis, illustris, glorieus. Hom. H. in V.
 103. vbi obseruent studiosi graecismum *ὁς με μύμνωσιν*, fac,
 vt sim, (Lass einen glorieus Mann unter den Troiern
 mich werden) quem etiam Romani imitantur.
Ἄρμα, το. currus. Anacr. IV, 7. Exemplis incredibilis celerita-
 tis ibi prolatis addi possit *Staedelii*, fortis et egregii poe-
 tae Memmingensis, descriptio temporis in Calend. Musa-
 rum Vossiano a. 1778. p. 201. *So eilen Winde über Thal
 und Hügel, So eilen Ströme fort in Ocean, So eilen Gottes
 Pfeil, So braust der Zeiten Flügel, So rollt ihr Wagen sei-
 ne Bahn.*
Ἀρπαγῆς, auide. Mim. II, 8. Hesych. expl. ἀρπακτικῶς, προθυ-
 μως, προσηνως. vid. etiam Rittersh. ad Oppian. p. 201.
Ἀρτι, nunc. An. 9, 9. iam primum Theocr. XI, 9. De h. v.
 vete-

veteres Grammatici multa dixerunt. Moeris Atticist. p. 68. ἄρτι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνας καὶ ἐπὶ τὰ νῦν λέγουσι. Sed Attici quoque pro nunc usurpasse docet Schol. ad Arist. nub. p. 188. (quem locum L. Bos ad Th. Magistr. 112. excitat.) Ἄρτι τὰ ἄρτιως διαφέρει παρ' Ἀττικοῖς, ἄρτι μὲν γὰρ ἄντι τὰ νῦν, ἄρτιως δὲ πρὸ ὀλίγου. Hesych. ἄρτι πρὸ μικροῦ, ἢ τότε, ἢ εὐθύς, ἢ νῦν. vid. Ammon. f. h. v. Timaeum p. 37. et ad hunc Ruhnkem; Graev. ad Lucian. Tom. III. p. 553.

Ἀρχὴ ἰσοδαιμων. Ariphe. 6. i. e. summa potestas homines diis similes reddens. Oratio ibi sic struenda: εἰ ἀνθρώποις χάρις τις (ἴσῃ τῇ) πλεῖστα -- τῆς ἀρχῆς βῆσ. ἰσοδαιμ. etc. Wenn der Reichthum Wonne giebt, oder Kinder und Königsherrschaft, welche die Menschen den Göttern gleich macht etc.

Ἀρχηγός, & ὁ dux, Lenker. Cl. 2.

Ἀρχω. Tyrt. I, 16. μὴ ἀρχεῖν φυγῆς καὶ φόβου, inseruit periphrasi, et idem est, quod μὴ φοβεῖτε, μὴ φευγετε, denkt nicht der schändlichen Flucht noch Furcht!

Ἀσάνδαλος, discalceatus. Bion I, 21. ob luctum et moerorem nudis pedibus incessisse fingitur Venus. Obseruandum praeter ea est, Deam illo ipso tempore, quo Adonis ab apro caedebatur, clamore lugentium somno excussam esse, hinc nondum bene vestitam se potuisse ostendere. Egregie de hac re disput. Manso in prooem. ad Bion. Idyll. I. Vid. longam obseruat. Spanhemii ad Call. H. in C. 125. de hac consuetudine.

Ἀσκεῖν, exerceere. Pyth. 13.

Ἀσπασίως, amanter, libenter. Mosch. II, 27.

Ἀσπετος, ἢ, ὄν. multus, immensus. Mim. I, 3. ἀσπ. ἰδρ. Ströme des Schweisses. Mosch. II, 124. die unermessliche Tiefe.

Ἀσπῖς, ἰδρ. ἢ. clypeus. Anacr. II, 10. Tyrt. II, 24.

Ἀσσυρίος. Bion. I, 24. vbi v. Xylander. Adonis vocatur Assyrius.

Ἀστᾶχος, vos. ὁ. spica, arista. Call. H. in C. 21.

Ἀστοργός, & ὁ, ἢ. inimitis. Bion. VIII, 5.

Ἀστρον, stella. Mel. I, 49. Pind. 9. proprie est Gestirn, ex coagmentatione plurium stellarum collectum. v. Schol.

Ἀσχετος, intolerabilis, insanabilis, tödtlich. Bion. I, 40.

Ἀτακτα, att. pro ἀτακτως, sine ordine. An. 29, 7. ἀτ. συνδεῖται, ungekünstelt aufgebunden. Constr. συνδεῖται ἐλίκως -- καὶ ἀφ' ἑ -- κεισθαι.

- Αταλος**, *s. tener*. Mosch. II, 78.
Αταω, laedo. Bion. VIII, 3.
Ατερ, sine, sonder. Mim. II, 1. Orph. 67, 8. Hesych. *ατερ*.
χωρις, ανευ, εκτος.
Ατιμια, quid sit? Tyrt. I, 10.
Ατιταλλω, nutrio, sorgfältig pflegen, et quidem proprie de infantibus nutriendis. Sic Hom. H. in Ven. 115. Deinde significat omnino sustentare, alere. ibid. 232. Hes. *ατιταλλω*.
μετα επιμελειαις τρεφε. et *ατιταλλων*. *ετρεφον*.
Αυ, vicissim. Bion I, 45. de vi et potestate huius partic. copiose differit Hoogeu. de Part. I. c. X. sect. 1.
Αυαλεος, *α, ον*. siccus. Call. H. in C. 6.
Αυγασσησθε dor. et aeol. pro *αυγασησθε*. 2. plur. fut. med. ab *αυγαζομαι*, video, adspicio. Call. H. in C. 4. Hes. interpr. *βλεπω*.
Αυδαω, dico. Pind. 12.
Αυδη, propr. humana vox. Er. 2, 4.
Αυδαιρετα κηματα, mala sua sponte accita, Pyth. 54. Mala sunt, quae praeter fatum hominibus accidunt, sua ipsorum culpa arcessita, opposita sunt *δαιμονιαις τυχαις*, a deo fatuae immissis.
Αυλις, *ιδος* vel *ιος* aeol. pro *αυλη*, septa Oviium, caula. Vid. Maittaire de Dial. p. 267. Call. H. in C. 106. cf. ill. Harlcsi Opuscula var. argum. p. 477. vbi de potestate voc. *αυλη* vberius disputatur.
Αυλος, *s. ο*. tibia. Mosch. II, 97.
Αυσταλεα dor pro *αυσταλην*, sicca. Call. H. in C. 17.
Αυταρ voc. poet. ex *αυτε* et *αρα*, *ατ*. Vim habet aduersatiuam, collectiuam et ratiocinatur ex seqq. Call. H. in C. 100. cf. Hoogeu. de partt. p. 120. sq.
Αυτοκασιγνητη, *ης, η*. soror germana. Hom. H. I, 5.
Αυτοκασιγνητος, *s. ο*. frater germanus. Mosch. 117.
Αυτος, solus, sponte, Th. XI, 12. *αυται* I. c. *αυτοματοι*, vbi v. not. Anacr. 2, 27. ibique not. Et Romani suum ipse, vt satis notum est, pro sponte frequenter vsurpant. e. gr. Tibull. I, 3, 45. ipsae mella dabant quercus, i. e. sponte, nullo cogente. id. II, 6, 14. pes tamen ipse redit i. e. retro redit. Virg. Ecl. IV, 21. ipsae referent capellae, vbi v. ill. Heyne.
Αυτοσχεδια, *η, ης*. *μαχη*, pugna, quae cominus fit. Tyrt. II, 12. cf. Schwebel ad L. Bos de Ellips. gr. p. 189. *αυτοσχεδον*, *coninus*, Tyrt. II, 29.

Αυχνη

- Αυχην, *αυος*. ὁ. *ceruix*. Anacr. IV, 5.
 Αφας, *concinuo*, *statim*. Mosch. II, 109.
 Αφδιτος, *incorruptus*, *immortalis*. Mim. I, 1. vid. not. Pind. 101.
 Αφρος, *α*. ὁ. *spiritus*. Mosch. II, 95.
 Αχελωϊος ἢ Αχελως, Call. H. in C. 13. fluvius prae aliis Graecorum celebris pro quavis aqua apud veteres poetas fumitur. v. Spanh. ad h. l.
 Αχεταις, *α*. ὁ. dor. pro *αχεταις*, proprie *vocalis*, *argutus*, *canorus*. cf. Alberti ad Hesych. qui h. voc. expl. *φωνηεις* et *αχεταις*. ὁ *λαλιστατος*. Dionys. H. 6. est epith. Apollinis et reddendum: *der Sänger*.
 Αχραιτος, *α*. ὁ. ἡ. *impollutus*. Mosch. II, 73. de cingulo nubil virginis a sponso breui soluendo, *unberührt*.
 Αιων, *ονος*, pro *ἡτων*, *ripa*, *littus*. Mosch. III, 37.
 Αωρι, idem valet ac *ακασιρας*, *intempestive*. Th. XI, 40. Thom. Mag. *αωρι*, *νυκτος αωρια*, vbi vide longam observationem Hemsterh. et adde Ernesti ad Hom. Od. μ, 69.
 Αως, *αος*. ss. *α* dor. pro *ἡως*, *aurora*. Th. XI, 15.
 Αωτος Pind. 22. v. *ανδρος*.

B.

- Βαθυκολπος, *α*. ὁ. ἡ. *sinuosam habens vestem*. Hom. H. in V. 258. Matronae nempe et deae sinuosis vestibus indutae altius, quam ceterae feminae, Zona se cingere solebant, vnde factum est, vt vestes circa pectus multos et magnos haberent sinus. Hinc voc. h. non solum ad mammosum pectus referendum erit. Hes. Βαθυκολπων. Ἡρωιδων. απο τῶ μεγεθους. κατ βαθυζωνων.
 Βαθυρροος, *α*. ὁ. ἡ. *profunde fluens*, *tiefrauschend*. Mosch. II, 119.
 Βαθυσ et compos. βαθυπλακαμος vid. ad Mosch. II, 101. et Call. H. in C. 114.
 Βαθυστεργος, *α*. ὁ. ἡ. vt βαθυκολπος. Anacr. V, 14. profundo pectore praeditus. Orph. 16, 3. egregium maris epitheton, quod mihi quidem Tobler bene interpretatus videtur: *weitgebrüstet*. Ceterum βαθυ in compos. *multum*, *valde* notare, docet Spanh. ad Call. H. in Apoll. 65. H. in Cer. 114. et Koeler ad Simonid. Carm. de mul. p. 71.
 Βαιος, *α*, *ον*. *parvus*, *exiguus*. Mosch. I, 18. 23. Meleag. I, 6.
 Βαλειν, *adiicere*. Anacr. 29, 21. de colore, *auftragen*. βαλεισθαι τι eis θυμον vid. ad Mosch. II, 74.

Βαιος

- Βαμβαίνω**, titubo lingua, balbutio, *stammeln*. Bion. 4, 9. Etym. Βαμβαίνει· τρέμει τοῖς ποσὶ καὶ ὑπὸ τρομῇ ἡχεῖ τὰς ὀδόντας, et Hesych. βαμβαῖαν· (quod idem est ac βαμβαίνειν, vid. Lennep Etym. p. 186.) τρέμει· φοβᾶν τοῖς χεῖλεσι.
- Βαμβαλλω** Mosch. III, 7. de Hyacintho Bionis letum plorante. Reddi debet: *stammile mit bebenden Blättern*.
- Βαμεις** dor. pro βαμεν, eamus. a. 2. Conj. a βαίνω.
- Βαρβιτον** et ἡ βαρβιτος. Lyra septichordis eburnea. Anacr. I, 3. cf. not. Fabri et L. Bos animadd. p. 75. 76.
- Βαρυδενος**, grauifonus, der Lautrauschende, vel der Brausen-erreger. Mosch. II, 116. epith. Neptuni.
- Βαρυθυμος**, ὁ, ἡ. tristis, abiectus animo. Call. H. in C. 81.
- Βαρυκτυπος**, & ὁ, ἡ. grauiter strepens. Orph. 16, 4. Neptuni epith. *mächtigrauschend*.
- Βεβαλεις** dor. pro βεβηλος, *profanus*, unheilig. Call. H. in C. 3. Profani ibi sunt, quibus nec templum Cereris, in quod deferebatur Calathus, adire, aut mysticis eiusdem Deae sacris interesse licuit, imo nec eandem eius pompam comitari.
- Βελος**, telum. Pind. 108. Audacter de carmine et ingenio poetico. Bene Gedicke vertit: *Mix befördert die Muse mit Kraft den gewaltigen Pfeil*. Et nos Germani audaciorem hunc tropum interdum usurpamus, v. gr. Bürger in Carmine ad Com. Fried. de Stolberg. p. m. 260. *Mein Köcher rasselt güldner Pfeile voll*.
- Βιαζομαι** med. me cogo, *eludor*, *luor*. Mosch. II, 13. cf. Schmid de verbis med. ed. Woll. p. 258. 262.
- Βιαομαι**, opprimo, vrgueo. Sol. 41.
- Βιοδαλμιος**, & ὁ, ἡ. longaeuus, *langelebend*. Hom. H. in V. 190. Antiquissimis iam temporibus vita longacua fere pro vni-co et summo bono habebatur.
- Βιον διαγειν**, vitam, aetatem transigere. Pyth. 31. βιος apud Theophr. prooem. 2. char. significat *instituta vitae*. Apud Orph. H. 18, 22 et 37, 16. βιος καὶ κτήματα coniunguntur, et βιος indicat *vitam*. Iam dicitur pro *viuentibus*, vi Latinis *vita*, qua de notione copiose agit Klotz ad Tyrt. p. 64. Εκπνευειν βιον, *animam expirare*, habet Lycophr. 807.
- Βιοτα**, ας, dor. pro η, ης. Arphr. 3. i. q. βιος vel βωτος, et significat *vitam*, deinde conditionem et denique vitam ipsam. cf. Cludius in der Bibl. der alten Litt. und Kunst. P. III. p. 51. το λεγ. β, elegant. pro vulg. τον λοιπον βιον.
- Βιωτος**, & ὁ, ἡ. vita. Anacr. IV. 8. Procl. H. 4.

Βλαπτω,

βλαπτω, laedo, noceo. Pyth. 39. Mim. I, 10.

βλεμμα, το. adspectus, *Blick des Auges*. An. 28, 18.

βλεφαρον, το. palpebrae, pellis oculis obducta, et hos tegens: a Cicerone tegumenta oculorum. An. 28, 17. Mosch. II, 3. cf. *Camerarii* Comment. vtriusque linguae. p. 101. sq.

βλοσυρος, adspectu terribilis. Call. H. in C. 53. bene de leaena crudipara. vbi v. Spanh. et Oppian. Cyneg. III, 8.

βοηγενης. εος. ο, η. Mel. II, 13. *Apis boue genita* dicitur, qui veteres secundum opinionem ex Orientis regionibus delatam e mortuis bouum corporibus examina excludi putabant. Hes. f. voc. βηγενων. η μελισσα βηγενης, ετι εκ βοεγων οστων γενναται.

βομβειν, vid. ad Sapph. II, 10.

βοωσα, poet. praef. part. pro βοωσα, clamitans, clamore requirens, a βοω. Bion I, 24. vid. Maittaire de dialectis p. 313.

βοστρυχος Anyt. 4. proprie muliebris cirrus. Aesch. in Prom. vinct. v. 1043. audacter canit: πυρος αμφηκης βοστρυχος, ignis anteps capillitium.

βεβρωσtis, fames dira. Call. H. in C. 103. vbi vid. Spanh. qui ex Schol. Nicandri Ther. p. 28. βεβρωσtis proprie nutrimentum, ibi vero angorem et moerorem significare Veteres Critici ad Hom. II. ω, 532. βεβρωσtis proprie quidem magnam et molestant famem, nunc autem pro magno angore et moerore poni: alios accipere commiserationem. Oppian. Halieut. II, 207. iu forma adiectiui adhibuit.

βαλευομαι, mecum delibero, vel consulto. Pyth. 27. cf. *Küster* de verb. mediis pag. 65. 66.

βεπεινα, η. Call. H. in C. 24. vbi v. not.

βοωπις, magnis oculis formosa. Hom. H. I, 2. vbi v. not.

βριθω, abundo i. e. cresco. Orph. 67, 5. *Cludius* illum locum me quidem iudice nimis artificiose transtulerit: *Bringt das Gewerbe (τεχνας) viel Segen*. Malim simplicius reddere: *Künste gedeihen durch dich*. βριθεσθαι translate abundare, etsi oneris notio subest. Procl. H. 5.

βοτος, & ο. mortalis. Pyth. 17. βοτοις dat. plur. ion. et poet. pro βοτοις. Pyth. 63.

βρωτος, & ο. cibus. Pyth. 67.

βαλα, η dor. pro βαλη, consilium. Call. H. in Cer. 33.

βων dor. pro βαν, adu. sing. a βας, oos. ο, η. dor. βως, βοσ. Call. H. in C. 109.

βωστρεω voc. dor. pro βοω, clamo. Mosch. I, 1.

Γ.

Γαιήοχος, α. ὁ, ἡ. terram tenens i. e. moderans. Epith. Neptuni apud Homerum, notissimum *Erderschütterer*. Orph. 16, 1. Redde eum locum: *Höre mich Erderschütternder, bläulichgelockter Poseidon*. Hes. γαιήοχος ὁ τὴν γῆν συνεχών.

Γαλήνη, tranquillitas animi, serenitas, Heiterkeit. Anacr. 28, 13. Proprie est haud dubie adiect. a γαλήνης et videtur debere subintelligi θαλάσσια, hinc proprie tranquillitas maris, qualis sereno et tranquillo tempore esse solet. Copiose de h. v. disserit Lennep ad Phalarid. epist. p. 308. et in Etymolog. Gr. L. p. 206.

Γάμω, in matrimonium ducō. Hom. H. 1, 4. Ex veterum criticorum mente γῆμας dicitur vir, γῆμασθαι mulier. vid. Thom. Mag. p. 191. ibique interpret. et Pollux. On. L. III. p. 288.

Γαμήλια, in genere significare videntur *festa nuptialia*, et quidquid ad celebrandas nuptias pertineat: hinc στεφάνος γαμήλιον Bion. I, 88. ubi v. not. Pollux enim libr. III. f. 37, dicit, Hymenacum fuisse τοῦ αἵματος γαμήλιον — καὶ τὸ αὐτοῦ γαμήλιον. Idem ibid. 42. nuptiarum sacrificia in tribubus adpellari dicit γαμήλια καὶ τὸ ἔργον γαμήλιον εἰσενεγκεῖν. Hinc γαμήλιον θύειν, sacrificare pro felici matrimonio. vid. interpret. ad Poll. pag. 287. Meurs. ad Lycophr. v. 323, p. 70. ed. Potter. Etym. M. f. h. v. Ammon. p. 34. ed. Valck.

Γάρ in principio orationis vehementioris eleganter ponitur. Tyrt. I, 1. γάρ δὲ, utique. ib. 7. 21. nam profecto. vid. Hoog. de part. p. 138. ed. Schüz. *ia für wahr, ia gewiss*.

Γάρυεν dor. pro γάρυεν (unde Latinorum garrire) canere. Pind. 5. Schol. φωνεῖν, καταλεγεῖν, διακρίνειν, ὕμνειν.

Γαστήρ, eros, vmbō. vid. ad Tyrt. II, 24.

Γαστριμαργός, ὁ. heluo, gulosus. Pind. 82.

Γε quippe aut certe. Tyrt. I, 26. Hanc particulam post ὁ, εἰ, ἐγώ, ἐκεῖνος non abundare, sed vim aliquam adferre, monuit Ernesti ad Xenoph. Mem. I, 5, 2. p. 43. Hoogew. de partt. p. 221.

Γενεή ορνιθῶν. Mel. II, 16. Docte et eleganter pro ορνιθῆς, v. ibid. v. 15. λευκα καλλέα κηρὸν pro λευκὸν καὶ καλὸν κηρὸν.

Γενεασδών dor. pro γενεαζών, pubescens. Th. XI, 9. a γενεῶν, mentum, barba. Anacr. 28, 26. Tyrt. I, 23.

Γέρας, το. praemium. Hom. H. in V. 29. Mosch. I, 15.

Γῆμα

Γημε, ion. et poet. aor. 1. a γημεω, quod vide.

Γλαυκος, *terribilis*. Anacr. 28, 20. vbi v. not. Hes. γλαυκη·
ισχυρα, φοβερα, λευκη· vbi vid. interpret. Proprie est color
caeruleus, subviridis, albo mixtus. cf. et Lennep. Etym.
Gr. L. p. 213. sq.

Γλαυκωπις, *idos*. ἡ. Hom. H. in V. 8. Epitheton Mineruae apud
Homerum notissimum, caesios oculos habens, die hellblauäugige, aut si forte malis, die stralenäugige Göttin.

Γλυκυκαρπος, *dulces fructus ferens*. Th. XI, 46.

Γλυκυμαλον, *dulce pomum*. Call. H. in C. 29.

Γνωμη ἀριστη, *ratio aequissima*. Pyth. 69.

Γοργος, *terribilis, trux, viuidus, acer*. An. 29, 12. Trotzig
sey sein schwarzes Auge, doch durch Heiterkeit gemildert.

Γενεατα α γονυ, *genu*. Tyrt. I, 19.

Γραφω, *pingo*. Anacr. 28, 2. cf. Budaei comment. L. Gr. p.
813. ed. Basil. et Polluc. Onom. c. 28. f. 126. Atque signi-
ficatio τs pingere princeps est et antiquissima, vel etiam,
quam Lennep illi voc. tribuit potestatem auctoritate Hesy-
chii firmatam Etym. L. Gr. p. 217. τs radere, tief einzeich-
nen. Hinc apud Polluc. p. 776. γραμμην ελκυσαι est lineam
ducere. Hinc περιγραφειν (vbi et Latinorum circumscribere
proprie lineis quibusdam aliquid includere et definire signifi-
cat, vnde deinde notio τs coercere est nata, e. gr. circum-
scribere Tribunos, Praectorem, Senatum, iram etc.) lineis
extima figurae includere, cuius vsum eleganter illustrat ill.
Heyne ad Epiet. p. 119. Valck. ad Theocr. Adon. p. 373.
seq. Hesych. γραφαι· ξυσαι, χαραζαι, αμυξαι.

Γυαλον, s. proprie de eo, quod hiscet, deinde in genere de eo,
quod cauum est. Orph. 18, 16. De regionibus aeris, quas
peruolat fulgur. Tobler vertit: die Gänge.

Γυμνητες, *velites, levis armaturae milites, Leichtbewafnete*, vel,
vt Köppen reddidit, Unbepanzerte. Tyrt. II, 35. vbi vid.
Klotz et Schwebel ad Onosandri Strateg. p. 70.

Γυμνος et γυμνωφεις. Tyrt. 27. saepe dicitur 1) is, qui sine ve-
ste exteriori est. vid. Periz. ad Ael. V. H. VI, 11. Graeu.
Lectt. Hesiod. c. 9. p. 21, 2) qui sine armis est, Hesiod.
ασπ. 460. Hom. II, μ, 389. Herod. II, 13, 8. Wesseling
Diff. Herod. p. 99. Sic nudus apud Latinos pro inermis.
vid. Drackenb. ad Sil. Ital. XVI, 47. Similis locus, quem
omisit Klotz ad Tyrt. est apud Xenoph. Mem. I, 6, 2. p.
68. ed. Zeune vbi vid. Ernesti, secundum quem αχιτων non
ita

ita accipiendum est, quasi nudum corpus velarit pallio, sed quod *interulam* tantum tunicam (*ὑπενδύτην*), non autem *superariam* (*επενδύτην*) habebat.

Γυναικί dor. pro γυνή. femina. Call. H. in C. 5.

Δ.

Δαιδαλω, exorno. Pind. 120. Schol. κοσμήσεν, ποικίλλαν.

Δαίζω, confodio, faucio. Tyr. II, 17.

Δαίμων. 1. Daemon siue h. l. anima defuncti vid. not. aliis vir praestanti virtute. Pyth. 3. hinc δαίμονας venerandus apud Hesiod. 9. 655. aliosque. 2. Apud Pyth. 17. est δαίμωνισι (Ion. pro δαίμονας) τυχαίς, casibus diuinis, sorte diuina. plura apud Glandorff ad Pyth. 62. pag. 173. sqq.

Δαίνυμι, conuiuium paro. Call. H. in C. 85. δαίν. γάμον vt δαίτω, conuiuium nuptiale celebrare, den Hochzeitshmaufs halten. Hom. H. in V. 143.

Δαίς, ιτος. conuiuium. Call. H. in C. 55.

Δακρυοντι, dor. pro δακρυεσι, deplorant. Bion I, 34.

Δαματῆς dor. pro Δημητῆς, Ceres. Call. H. in C. 2. vid. Spanh. ad v. 137. fin.

Δαμεντα, part. a. 2. med. δμαω vel δμαω, domo, supero. Pind. 65.

Δαμοσιος dor. pro δημοσιος, publicus. Call. H. in C. 43.

Δαπαναω, sumtus facio, splendide uiuo, schwelgen, vergeuden.

Hes. παμφαγος· παντα δαπανων. Pyth. 32. Apud Xenoph. Apol. 19. p. 108. ed. Bacch est πολυδαπανος et opponitur ευδαιτω.

Δασας dor. pro δησας, a δω, ligo. Mosch. I, 24.

Δε pro καί. Anacr. I, 2. vid. L. Bos animadd. p. 75. Obseruent omnino studiosi, hanc particulam a Graecis plerumque ad membra narrationis melius necessaria adhiberi solere. cf. etiam Scheid ad Lennep Etymol. p. 225.

Δε δη. Mosch. I, 20. vti apud Plut. de educat. XI, 8. et indicat, narrationis partem lenissime succedere, vt Gronou. ad Herodot. p. 857. obseruat, qui in notis huius particulae vim saepius inuestigat.

Δεδωκε vid. ad Pind. 152.

Δει, τί σε δει; An. IV, 11. proprie quid opus est, oportet te ungere cippum i. e. quid iuuat te ungere cippum seu lapidem sepulcralem? Redde: drum was hilfts, den Grabstein salben und umsonst die Erde tranken? Anacr. IX, 11. τί με δει πετ. quid iuuat me volare? Redd. Denn was sollt' ich zuf Bergen umher und Fluren fliegen? Δειν

διδι poet. pro δέδι, et hoc pro δέδιε, imperat. perf. med. δέδια, verbi δέδω, timeo. Mosch. II, 150. Originem significationis h. v. exposuit Lennep in Etym. p. 225.

δειλος 1. malus, inutilis, improbus. Pyth. 21. 44, opponitur εσθλω, bono. 2. Stolidus. Pyth. 28.

δειμαινω, timeo. Mosch. II, 16. Tyrt. II, 2.

δενος vid. ad Pyth. 44. cf. et Heilmann Opuss. Ienae 1778. Vol. II. p. 12. qui copiose et subtiliter de varia h. v. vi ac potestate differit.

δενδρεον Call. H. in C. 38. et δενδρος, εος, το, arbor. An. 9, 23. Call. H. in C. 27, 42. Hom. H. in V. 271. Thom. Mag. p. 204. δενδρεσιν — αυ δενδροις, ως Ξενοφων, sed vid. interpr. ad h. l. et ad Moerin Atticist. p. 132. qui in eadem est sententia; Gregor. Corinth. de Dial. p. 24. ibique Koen. το δενδρον, arbor, Anacr. 22, 2.

δεον, quod decuit s. fieri debuit. Pyth. 42.

δερχω, δερχομαι, voc. poet. video, ita quidem, vt saepius acies oculorum res quasi findentium simul indicetur. vid. Scheid ad Lennep Etym. p. 230. Eodem modo et Germani suum blicken et anblicken vsurpare solent. Sic certe δερχειν occurrit. Hom. H. I, 9. Schrecklich blickt sein Aug hervor aus dem gülden Helme. Bene iam obseruat ad h. l. Koeppen, ideam dei Solis galca aurea induti ad antiquissima tempora, vbi poetae et omnino homines deos e regibus et heroibus suis sibi fingerent, esse referendam. Galeatus quoque fuit deus Amyclaeus, de quo cf. ill. Heyne in den Antiquar. Aufsätzen. Vol. I. p. 73. Hes. δερχειν · βλεπειν, ὄραν.

δευτερος, proxime accedens. Pind. 69.

δευω, rigo, nässen, benetzen. Mosch. II, 123.

δη cum καὶ coniungendum et vero, und noch dazu. Th. XI, 6. aliis elegantiae et incrementi gratia additum videtur τῷ πεφιλαιμενον; hanc enim particulam eleganter addi et adiectiuus et verbis obseruat Ernesti ad Xenoph. Mem. II, 1. p. 24. pluraque, ait, notauit Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 387. cf. etiam Fischer in ind. ad Theophr. Charact. f. h. v.

δηιος, ion. pro δαιος, bellicosus, ardens. Tyrt. II, 18. δηιος πολ. das Schlachtengetümmel. ib. 30. δη. ανηρ, der kämpfende Krieger.

δηω, vasto, deleo. Sol. 21. De vento procelloso: der der Weizenträgenden Erde liebliche Saaten verheert. Hes.

- δηώσῃ· κατενόηεν· εφανεύσεν et δηώσῃ· κατανοήσῃ· φανεύσῃ· καταπολεμήσῃ.
- Δηώ, οὐς, ἡ. *Ceres*, poet. pro Δημητρίῳ. Call. H. in Cer. 18. Eadem est, quae γῆ, terra et a Latinis quoque *Dia* vocata fuit. Etiam Proserpina ita nominatur, Call. H. in C. 133. vbi v. Spanh.
- Διαβαίνω. Tyrt. I, 31. de milite, qui gradum componit ad pugnandum et excipiendum altero pede protenso: vt Klotz ex Salmas. ad Solin. pag. 663. docuit. Sens. est: vos igitur bene et firmiter stete in vestra statione.
- Διαγεν sc. βίον, vivere. Th. XI, 7. De hac ellipsi vid. L. Bos de ellipsi. gr. L. sub v. βίος p. m. 29. Exprimi Pyth, 31, iucundissime viues.
- Διαδίδω, distribuo. Pind, 81.
- Διαίτα, vitae ratio et institutum: viduus quoque ratio et genus. Pyth. 35. sed τροπὴ quoque βίῃ denotat. Plin. II, ep. 17. De vi et potestate forensi v. Hemsterhus. ad Polluc. p. 892. et 951. ac Fischer in ind. ad Theophr. f. h. v. cf. et Lennep Etymol. p. 235.
- Διακείμεναι διακείμεναι, constituti, dispositi sunt. Pyth, 1. At cum aduerbio adcommodat sensum potestati aduerbii, aut si additur praepositio πρὸς τινα, tunc significat adfectum esse erga aliquem. Vid. Steph. Thes. et Reitz. ad Lucian. bis accusatum 17. p. 812. Tom. II, Lexicon Polybian. p. 28. ad edit. Ernest.
- Διακονέω, bibere ministro. Anacr. 4, 6. Proprie dicitur de seruis, qui cibum potumque ministrant, vid. Wettst. ad Matth. 4, 11.
- Διακρίνω, discerno, discerpo. Anacr. 28, 14. zertrenne sie nicht sc. merklich.
- Διατμήσσω. dissecō, discindo. Mosch. II, 81.
- Διαχράσμαι, vtor. Sed Theocr. XV, 54. de equo perquam feroci et erigendo se mala quaeuis equiti minante, perimere, interficere, vt et Schol. ad h. l. bene interpretatur διαφθείρει αναβάτην. Voss: der bringt noch den Reiter ums Leben.
- Διαδάσκει 2. sing. praef. imperat. dor. pro διδάσκει, a διδάσκωμαι, disco. Pyth. 30. cf. Küster de verbis mediis.
- Δίδωι dor. pro δίδε, a δίδωμι, do. Pind. 136.
- Δίδυμος, ὁ, ἡ. (att. δίδυμος, ἡ, ον.) geminus. Anacr. 29, 31.
- Διέρχομαι, conficio, vollenden. Hom. H. in V. 277.
- Διπέρης, εὐς, ὁ, ἡ. Hom. H. in V. 4, non a πίπτω, sed περτομαι vel

vel πεταμαι deducendum puto, in aere volans. Nos com-
mode dicere possumus, himmelfliegend. vti et dicimus: him-
melwandelnd. E. gr. Com. de Stolberg: die himmelwandelnden
Sterne. Hes. διπετεος· διαπεπετασμενος.

Δικασπολος, & ὁ. ius trahens, vel iustitiam exercens. Mesom.
14. De Nemese, Redde: Rechtesbeherrscherinn.

Διευμα, τος, το. circumactio in gyrum, Umschwung. Orph.
18, 10.

Δινηεις, εσσα, εν, vorticosus, geründet. Mosch. II, 55.

Διυνυτες Sapph. I, 11. part. praef. act. poet. et dor. pro διυν-
τες, a δινω, vibro. Redd. Schnell schlugen sie die Fittige, da
sie der schwarzen Erde sich näherten.

Διονυσιος, ια (ιη) ιον. Bacchicus. An. 29, 33.

Διφρευτης, & ὁ. auriga. Orph. 2, 6.

Διφρος, proprie qui duo fert, cf. Lennep Etymol. p. 239. Hinc
locus in curru, in quo parabates cum auriga sedebat, dein-
de ipse currus certatorius duobus aptus, Pind. 140. deni-
que vt Theocr. XV, 2. sella, der Stuhl. Hes. διφρον. ἄρμα.
καθιστεριον. κραββατον. οχημα.

Διχα i. q. ατερ, ανευ, absque, sonder.

Διωκω, de Deo Sole stridulo flagello equos quadriiugos agi-
tante. Orph. 7, 19, et 16, 5. de Neptuno, vbi h. voc. pri-
mam potestatem, nempe facere, vt aliquid currat, i. e. age-
re, pellere videtur obtinere. Cf. de h. v. d'Arnaud anim-
aduerss. Critt. p. 37. sq. Abresch in Obs. Miscell. Vol. V.
Tom. III. p. 92. sqq. Lennep ad Phalarid. Epist. p. 114.
idemque in Etymolog. p. 240. Reddiderim illum locum:
Lenker der Rosse, der du das Viergespann mit tönender
Geißel dahiniagst.

Δολιχος, & longus, ragend. Mosch. II, 122.

Δομος, triclinium. Call. H. in C. 55. vbi v. n.

Δονευω, agito. Bion. IV, 5.

Δεπος, & ὁ. sonitus. Callin. 14. de emissis et volantibus sagittis.
Equidem verterim das Saussen. Köppen v. 14. 15. interpre-
tatur: Oft entfliehet zwar einer der Schlacht, und dem
Sumfen der Pfeile, Kommt nach Hauf, und daheim hascht
ihn das Todesgeschick,

Δερυ, poet. pro δορυ, ατος, hasta. Tyrt. II, 20.

Δραγμα, τος, το. manipulus. Call. H. in C. 20.

Δραπετιδας dor. fugitiuus. Mosch. I, 3.

Δραπτω, poetice videtur positum pro δρπω, decerpo. Mosch.

II, 69. Deest in Thes. Stephan. Sed reperitur quoque in Anytae fragmentis (pag. 96. ed. Wolfii Poetiarum octo fragmenta et elogia Hamb. 1743.) Ποσειδώνος ὑποκρίνων δρεπτομένας σταχυν, Iuuencae bene frondentes carpentes spicas.

Δρεπω, deterpo. Th. XI, 27. Schol. κυρίως ἐπὶ βοτάνων καὶ ἐπὶ φυλλῶν δένδρων. καὶ λέγεται αἰ παθητικῶς — σημαίνει δὲ τὸ τερμνω.

Δριμυλος, aliquantum acer Mosch. I, 8.

Δρυμος, s. ὁ. silua, nemus. Bion I, 20. 68.

Δρυς, os. ἡ. arbor fructifera, alias quercus. Th. XV, 112. Neben ihm stehen anmuthig die reifen Früchte der Bäume, Neben ihm liebliche Gärten, in silbergestochtenen Körben Eingehet und goldne Gefäße voll syrischer Salbe. Vofs. Proprie hoc voc. vt δένδρον, quodeunque genus arborum indicat. cf. Lennep. Etymolog. p. 245.

Δυσμη, att. pro δυσμή, occasus solis. Call. H. in C. 10. cf. Maithaire de dialectis p. 2. B. Spanheim in Comment. ad h. I. Dorismum esse dicit. Ceterum δυσμῆς βίη de occasu vitae siue senectute quoque dicitur. v. Hesych. sub voc. δυσμῆς βίη, ibique Alberti.

Δύναμις εἰσω δόμον αἶδος Hom. H. in V. 115. antique et docte pro θνησκῆν vel θανέν.

Δυσμενής, eos. ὁ, ἡ. proprie inimicus. Callin. 8. pro ἐχθρός, hostis. Hes. δυσμενής· ἐχθρός, πολεμῖος, ἀντίπαλος.

Δωλη pro δαλη, ἡ. dor. serua. Call. H. in C. 96.

Δωριαζών, ὁ. dorica dialecto utens. An. X, 6.

E

Εἶργε, Sapph. II, 9. vid. Wolf. Cur. philol. p. 215. ad Matth. XII, 20. vbi Soucietus in collect. differt. Criticar. p. 570. ostendere dicitur, id non a verbo ἄγω vel ἄγνυμι, sed ἀσσω deriuandum esse; τὸ ε putat ex Atticismo natum, secundum quem τὸ η resolui soleat in εα, vt εἶργε dicatur pro ἡγε, et iam cum adcus. vid. Wettstein ad Matth. XII, 20.

Εἰδοτά, grata, accepta. Call. H. in C. 19. part. perf. med. att. pro ἡδοτά. Hes. εἰδοτά· ἀρεσκόντα, ἀγαθά.

Εἶω, sino. εἰσῆς 2. sing. a. i. coni. act. Pyth. 22.

Εγγυδί, prope. Pyth. 8.

Εγρεο. Attice pro ἐγείρο, hoc ion. pro ἐγείρε, ab ἐγρομαι pro ἐγειρόμαι, excitator. Bion I, 45.

Εγχος, eos. τὸ. hasta Anacr. II, 11.

Εδαγτες

Εδωκε, *noctis*. Tyrt. II, 8. a. 2. ind. pass. a δαιψ.

Εδωδη, *h. cibus*. Mosch. II, 135.

Εισατο pro εισατο 3, a. 1. med. *adsumulata fuit*, ab ειδω, *video*.
Call. H. in C. 44.

Εθαρη, *frons aut folium*. Mosch. II, 68. cf. ad Anacr. XXII, 3.

Εθελω, *possum* Bion. I, 95. v. Suidas sub h. v. et Hom. II, φ,
305. Hes. εθελαν· εδυνατν. et θελαν· δυνασθαι, vbi vid. in-
terprett.

Ειβομαι, *destillo*. Bion I, 9.

Ειδαρ, ατος, το. *cibus, dapes*. Call. H. in C. 91. Th. XV, 115.
vbi redd. Gebackenes.

Ειδιξεο, *adsuesce*. ion. et poet. pro εδιξε, vel potius proprie
pro εδιξεσε, 2. sing. imperat. pass. ab εδιξω, *adsuesacio*. Pyth.
9. 14. 35.

Εικειν λογοις. Pyth. 6.

Ειλαπιναστας, δ. dor. *convivator*. Call. H. in Cer. 88.

Ειλαπινη, *epulum*. Call. H. in Cer. 85. cf. Casaub. ad Athen. I, 16.

Ειλον et ειχον. Pyth. 16.

Ειμαρμενον, part. perf. pass. a μαρω, *fatis destinatum, fatale*.
Callin. 12.

Ειμι, εο. ιων part. efficit elegantem graecismum, vid. ad Theocr.
XI, 23.

Ειναλιος, α, ον. poet. pro εναλ. *marinus*. Orph. 16, 6. ειν. ροιζοι,
marini strepitus, docte et audacter pro *fluctus maris strepen-*
tes, des Meeres rauschende Wogen.

Εινεκα poet. pro ενεκα, *propter, causa*. Pyth. 7.

Ειπερ εγω· μεν, *si modo equidem*. Call. H. in Cer. 99. το περ li-
mitat tunc conditionale α. v. Hoogeu. de part. sub v. περ.

Ειρωμαι, *arceor, abstineo*. Pyth. 23. 67.

Ειρω pro ερω, *traho*. Mosch. II, 14.

Εις pro εν. Hom. H. in V. 59.

Εκ i. e. per, *propter*. Orph. 67, 3. vbi optime ab inseq. εινεκα
σειο declaratur.

Εκαεργος, α. δ. η. Sol. 53. Epitheton Apollinis sagittas longe
iaculantis, vt alias εκατηβολος, der Fernhintreffer. Hesych.
εκαεργος· δ μακροθεν εργα των βελεσιν et εκαεργον· μακρο-
βολον, τοξοτην.

Εκγεγειωτας, *cognatos*. Pyth. 4. est adcus. plur. part. praet.
med. ab εκγαω, verbo poetico.

Εκκεραιζω, *disripio, vasto*. Call. H. in C. 50.

Εκμελεταν, *meditari*. Pyth. 45. Hierocl. et Marcil. referunt
ad

ad acumen f. docilitatem, qua percipimus atque meditatur.

Εκπεποτασαι dor. pro εκπεποτησαι 2. pers. sing. perf. pass. ab εκποτασμαι, auolo. Theocr. XI, 72.

Εκπεταννυμι, extendo, expando; sed Bion I, 88. significat *discindere*, zerreißen.

Εκπλησσει ion. pro εκπλησσειο — ει — ε. 2. sing. imper. praef. pass. ab εκπλησσω, perturbō. Pyth. 22. εκπλησσομαι h. l. aliquid cum admiratione accipio et probō. v. n.

Εκτελεω, perficio. Pyth. 29. 42.

Εκτος βελεων. Tyrt. II, 28. Sens. mihi quidem videtur: *quisque stet clypeo testus telis hostilibus maxime expositus*. Μηδε enim refer. ad εστατω. Sic etiam Weisse et Conz h. l. intellexerunt. Et Koeppen vertit: *Stehe nicht, haltend den Schild, fern, wo der Pfeil nicht hinreicht*.

Εκ τωδε dor. pro εκ τδε, *ex isto tempore*. Theocr. 30. 42. cf. Valcken. ad Herodot. p. 476. n. 87.

Ελαφριζω, alleuo. Mosch. II, 126.

Ελαφρος, ο, η, agilis, celer. Tyrt. I, 19.

Ελδεαι ion. pro ελδεσαι — εαι — ελθη, 2. sing. praef. ab ελδομαι, cupio. Pind. 6.

Ελεγχω, arguo, commonstro, prodo. Anacr. 28, 32.

Ελεφθεν boet. f. aeol. pro ελεφθησαν 3. pl. a. i. pass. *reliati sunt*, α λαπω, linquo. Call. H. in C. 94.

Εληλαμενη part. perf. pass. ab ελαυνω, abigo.. Mim. II, 6. 2) *vulneratus*. Tyrt. II, 20.

Ελινυω, quiesco, quietem ago, cesso. Alii scribunt cum duplici ν, ελινυω. Call. H. in C. 48. vbi vid. Ernesti et Spanheim. adde Foessii Oecon. Hippocr. p. 199. Hes. interpr. ελινυειν σχολαζειν, ληγειν, οκνειν, αναπαυεσθαι. cf. et Suid. Tom. I. p. 715.

Ελιξ varios habet significatus, vti Steph. Thes. L. Gr. T. I. p. 1186. docuit. Anacr. 29, 6. est *inuolutum*, *cincinnulus*, die Locke, et ελικες πλοκαμων idem, ac πλοκαμος ελιξ, licet, Stephano non obseruante, esse videtur, nempe *capillus re-tortus*, *crispatus*. vid. not. Fischeri. Hom. H. in V. 87. ελικες επιγν. esse videntur *armillae intortae*, *gewundene Arm-spangen*, quales Venus gerere solebat. Meleag. I, 50. est ελιξ *clauiculus*, *surculus*, nec tantum vitis, sed saepius et cuiuscunque arboris. Redde: *ich brach von seiner himmelstrebenden Palme die ersten Reiser*. Suauiter et docte de Ara-

to carminis de astris auctore palma illa ad coelum vsque
adurgens. Surculi illi primi eleganter de carminibus Ara-
ti a Meleagro susceptis haud dubie minoribus et leuiori-
bus; *χαρομακευς* est genit. acol. ab *χαρομακης*.

ἔλισσω, *voluo*, med. *voluo me*, sich drehen, wälzen. Cleanth.
7. *Cludius* quidem ibi intelligit coelum, quod ex veterum
sententia globi figuram habuerit et vertit: *um die Erde ge-
wölbet*. Sed hoc ex usu loquendi debebat probari. Mihi qui-
dem poeta ad motum corporum coelestium circum terram
respexisse videtur.

ἐμβεβαως, perf. part. pro *ἐμβεβηκως*, ab *ἐμβαινω*, *veho*. Hom.
H. I, 9.

ἔμεν pro *ἐμ* dor. Bion. I, 55. *tu es potentior me*.

ἐμῆσατο 3. sing. a. 1. med. a *μηδομαι*, *excogito*, *sollertex quid facio*.

ἐμιν dor. pro *ἐμοι*, *mihi*. Th. XI, 44.

ἐμμεναι acol. pro *εἶναι*, *esse*. Sol. 39. Pind. 52.

ἐμμι dor. pro *εἰμι*, *sum*. Bion. I, 53. cf. *Maître de dial.*
p. 206.

ἐμπυκαζω, *tego*. Mosch. I, 15.

ἐνδινεω et *ἐνδινεω* sc. *ἐμαυτον*, in gyrum ago, moueo me, i. e.
omnino moueo me. Theocr. XV, 82.

ἐνδοι dor. pro *ἐνδον*, *intus*. Call. H. in C. 77.

ἐνδομυχος, *intestinalis*, qui intima sua penetranti aedium parte
abditus est. Call. H. in C. 88. vbi v. Spanh. a *μυχος*, s.
penetrabile, quod est a *μεμυχα*, praet. verbi *μυκω*, cuius
stirps *μυω*, *claudo*. cf. *Lenep Etymol.* p. 591.

ἐνι cum accentu, qui post *ῥ* positus est, in quo. Call. H. in
C. 55.

ἐνιαω, *cubo*, *indormio*. Bion. I, 72.

ἐνιφερβεταί v. *φερβομαι*.

ἐννεακτηρ, *ηρος*, ὁ. *inhabitor*, *incola* Mosch. II, 119.

ἐννομα, *legitime*. Pyth. 13. *ἐννομα ῥεζεν* h. l. *iusta facere mani-
bus*, et *ἔργα* subintelliges. Hom. Il. α, 140. *ἔργα ῥεζας*. v. et-
iam *ῥεζω*.

ἐννομος, ὁ, ἡ. *legitimus*, *iustus*. Pyth. 3. supple *δωρα*.

ἐντι dor. pro *ἐστι* et *εἰσι*. Th. XI, 4. 45. etc. Mosch. I, 20.
27. saep.

ἐντυνω, *instruo*, *adparo*. Mosch. II, 30.

ἐξανέω, *medelam adhibeo*, *sano*. Pyth. 66.

ἐξαπαταω, *decipio*, *täuschen*, ita tamen, vt simul gaudium et
voluptatem inuoluat. Pind. 47. vbi orationis seriem ven.

Gedicke sic bene disponit: η θανματα πολλα! καὶ μυθοι, δει-
δαδαλμενοι ψευδεις παικλοις, εξαπατωντι (pro ωσι) φρενας
βροτων, κατι καὶ ὑπερ τον αληθη λογον. i. e. Traun! des
Wunderbaren geschah oft viel! Allein die Sage, aus farbhich-
tem Truge gebildet, täuscht (und reizt) des Sterblichen Sinn
oft mehr, als die Wahrheit der Kunde.

Εξαπινας dor. et poet. pro εξαπινης, vel eo, quod frequentius
est, εξαπινης, subito. Call. H. in C. 61. cf. Kypke Obs. sacr.
p. 174.

Εξαιμι, egredior. An. 30, 8.

Εξενθοις, εξενθοισα. Th. XI, 63. dor. pro εξελθοις, εξελθαισα.
Saepius in hac Anth. forma dor. ενθεν pro ελθεν occurrit.

Εξοχα, nimium, egregie, eximie. Th. XI, 6. Pind. 4. quem
posteriorem locum Schol. optime ita interpretatur: ο Χρυ-
σος εν αἰκασι τοις κτημασι τε δυνατε πλατε ατω διαλαμπα, ως
εν νυκτι πυρ κοισομενον.

Εος, εη, εον poet. sumus, α, um. Mosch. II, 11.

Επαιαζω, illacrimor, adlamentor. Bion I, 1. saepius.

Επειδ' pro επειτα, deinde. Pyth. 2.

Επενηνοθεν Hom. H. in V. 62. proprie induxerunt, sie haben
aufgetragen i. e. vnixerunt, gesalbt. Guietus, quocum etiam
facit Koeppen in der griechischen Blumenlese P. I. p. 38,
optime videtur deriuare a forma ανεθω, pro ανευ, ex quo
ortum ανημι et postremo ανιημι.

Επεξαιμι, percurro, percenseo; επεξειδι est 2. sing. imp. prael.
Pyth. 43.

Επεικει perf. med. ab επικω, conuenio. Tyrt. I, 27. νε. — επ,
dem Iünglinge geziemet diefs alles, haec omnia decent iuue-
nes milites, sc. illud expirare spiritum in puluere, illud
tenere manibus pudenda cruenta, i. e. illud cadere et iacere
in prima acie decet iuuenem militem, aetate adhuc floren-
tem, non senem bellatorem.

Επη, versus. Pyth. inscr. more antiquissimorum, qui omnia
versibus conscribebant, ab επος, verbum, oratio. vid. not.

Επην pro επαν, quandoquidem. Th. XI, 78.

Επηρατος, s. ο, η επηρ. αμερα Dion. H. 16. amicus dies, plane vt
illud Horat. III, 6, 43. amicum tempus agens; der liebliche
Morgen.

Επι cum genit. sub. Call. H. in C. 39. cum casu dandi, propter,
caussa. Bion I, 81.

Επιδενομαι, indigeo. Mosch. II, 107.

Επι-

Επιδιζομαι, quaero. Mosch. II, 28.

Επιδρομος, ὁ, ἡ. accessu facilis, planus, peruius. Mosch. II, 133.

Επιεω, επιεννυμι, induo. Sol. 37. a. 1. pass.

Επικλωσσει. a. 2. coni. act. ab επικλωθω, fatalia stamina duco.

Callin. 9. Bene Köppen: doch stirbt er nicht eher, als bis erst die Parzen ihm zuspinnen den Tod.

Επικυρος, & auxiliator, επικυρον ὁδον λογων ευρων, vbi commodam occasionem siue materiam dicendi inuenero. Pind. 177.

Επιμαινεω χωρῳ, deperire lucum. Call. H. in C. 30. v. μαινεσθαι.

Επι πασι, in omnibus rebus. Pyth. 38.

Επιπαστος, inspersus. Th. XI, 2. vbi v. not.

Επιπλησσει, te reprehende, te coargue. Pyth. 44. ab επιπλησσω. v. Salmas. praef. ad Epicr. et Simplic. deinde Schier vel potius Marcilium pag. 369. ad locum Pythagorae.

Επιταγοθας, & ὁ, ἡ. de sanitate, auxiliatrix, Helferinn. Orph. 67, 12. Bene Tobler: Nahe als Helferinn dich, o Göttin, zu den Geweihten.

Επλεσ ion. et per syncop. pro επλεσ. 2. sing. imperf. a πλεσμαι, sum. Mosch. II, 131.

Εραμαι, amo. Th. XI, 8. Genitiuus ibi iunctus non pendet ab ερασθαι, sed ab omisso ερωτα, cf. L. Bos Ellips. p. 2. ed. Schweb.

Ερανος proprie conuiuium e collatis symbolis, quod nos appellare solemus Pickenick, deinde omnino conuiuium. Call. H. in C. 73. vbi v. Spanh. epulae. Pind. 62.

Ερασμιος (An. 9, 1. habet foem. ion. ερασμην, aliis genus commune est) amabilis.

Εργον, & το. opus, praelium. Tyrt. II, 7. vbi v. Klotz. τα εργα, fruges segetes. Sol. 21; εργα ανθρωπων Hom. H. in V. 122. i. e. agri, vnde et Latini opus et operari proprie de iure adhibuerunt, cf. ind. ad Anacr. ed. Erlang. II. sub h. v. de mellificio apis, Meleag. II, 13. vt et εργαζεσθαι. Ven. Gedicke locum illum in linguam vernaculam bene sic transtulit: Sieh, in künstlicher Arbeit die emsige Biene geschäftig; Sitzend im Stocke bauet sie glänzende Zellen von Wachse. vid. Calendarium Musarum Lipsiense a. 1781. p. 242.

Ερεβεννας, η, εν, obscurus. Orph. 21, 7. Mutter der finstern Wolken.

Ερεδιζω, irrito, in sensu bono, siue garrulo. An. 22, 5. vbi v. not.

Ερειδω, figo, innitor. Tyrt. II, 31.

Ἐρεμὸν, s. το. remus. Mosch. II, 139.

Ἐρεθῶ, tego. Pind. 110.

Ἐριδμᾶνω poet. pro ἐριδᾶνω, contendo, certo. Mosch. II, 69.

Ἐρίζω, certo, contendo, wetteifern. Pind. 155.

Ἐρρῶσαντο a ῥωννυμι vel ῥωω, cuius medium ῥωεσθαι significat proprie, ruere, irruere, cf. Scheid ad Lennep Etymol. p. 858. Hinc deriuanda Hom. H. in V. 262. significatio τῶ saltare, choreas ducere, quia ut Köppen ad h. l. bene obseruat antiqua et plena locutio, quod patet ex Hesiod. Theog. Vers. 9. fuit ῥωεσθαι γαίαν ποσι, deinde ῥωεσθαι χορον i. e. ἐρρῶμενως καὶ συντονως ὀρχεσθαι τὰς χορὰς. Omnino antiquissimis temporibus homines inculti, quod nunc hodie in rusticis nostris videmus, modestiorem saltandi rationem non noscebant, sed impetuosam, lasciuam vehementioremque tantum amabant. Rudior ille saltandi mos reliquit Graecis το ῥωεσθαι, et Latinis *pulsare*, *quatere terram*.

Ἐρυθαινομαί, erubescere, erröthen. Bion I, 35. Minus bene tribuit poeta dolori et luctui, quod proprie tantum de pudore dicere poterat. cf. et Manso ad illum locum.

Ἐρυθμα, rubor. Anacr. 29, 20. vbi v. n.

Ἐρυμαί poet. pro ἐρυμαί, custodio, conseruo. Mosch. II, 73.

Ἐς τι (pro εἰς), cur? Bion VIII, 6.

Ἐσοπτρον, s. το. speculum. Anacr. 11, 3. ex metallo, non ex vitro olim factum. cf. pulcram et elegantem commentat. in dem Gothaischen Hofkalender a. 1782.

Ἐσσεαί, ion. et poet. pro ἐσσεαί - εαί - εση, eris, ab εἰμι. Pyth. 71.

Ἐσσι poet. pro εἰς, es. Bion I, 54.

Ἔστια, domus. Pind. 17.

Ἔσω pro εἰσω, intus. Anacr. 28, 26. Lessing in Laokoon p. m. 218. ἔσω (περὶ τῷ) τρυφ. γεν. bene intelligit de suauis impressione, quae in mento amasiae fuit. Sed tamen durior constructio est. Redd. Lafs des weichen Kinnes Grübchen Und den weissen Marmornacken alle Grazien umschweben.

Ἔταιραί, An. 28. Maittaire de graec. ling. dial. p. 89. obseruat ex Plutarcho vit. p. 86. Τοὺς Ἀθηναίους λεγῆσι ταῖς μὲν πραγμάτων δυσχερεῖας ὀνομασαι χρηστοῖς καὶ φιλανθρωποῖς ἐπι-κελυπτόντας αἰσῶς ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πόρνας, ἑταῖρας· τὰς δὲ. Φορὰς, συνταξας· φυλάκας δὲ, τὰς φρενας τῶν πόλεων· οἰκῆμα δὲ το δεσποτηριον καλεντας.

Εὐαγκεία, et pulcer cliuius et conuallis, ab ἀγκος, att. pro ἀγγος, quod vallem, olium et vas siue poculum denotat. Call. H. in C. 83. vbi vid. Spanhem. et Ernesti. Εὐαν-

Ευανθεμος, α, ο, η. floridus liebtlichblühend. Pind. 109. Schol. ad eum locum: το της ακμης ανθηραν λεγει. ο δε λογος, ουτως. προς την ανθηραν ελθοντι αυτω ηλικιαν, οτε και αι τριχες αυτε το γενεον εστεφον μελαινεσαι το γενεον, αντι τε, οτε ανδρωδης και τελειος γεγονεν.

Ευδιος, α, ο, η. serenus et serenitatem coeli adferens, Heiterkeitsbringer. Orph. 7, 14. De Sole Tobler. in interpret. theod. ευ. et παμφ. vna notione sic expressit: Alles mit heiterem Glanze beströmend.

Ευδια, η, Pindar. 158. vbi v. notam.

Ευηπelia, ας. η. prosperitas, Glück, Wohlseyn. Call. H. in C. 36. Hes. h. v. interpretatur ευθηνια, ευεξια.

Ευκαμπης, ες. ο, η. flexibilis i. e. curuus, geschweift. Mosch. II, 81.

Ευπατερεια, ας. η. claro patre nata, generosa, erlaucht. Mosch. II, 29.

Ευπτερος, ο, η. bene alatus, velox. Bion I, 82. de pharetra Adonidis i. e. ex more orationis inuertendae poetis vtriusque linguae maxime vsitato, pharetra multis alatis sagittis repleta.

Ευρος, latus. Tyrt. II, 24. Metaphora ducta ab aqua huc illuc diffuente.

Ευσκοπος, α, ε, η. proprie qui a scopo non aberrat, der das Ziel trifft, deinde sapiens. Hom. H. in V. 263. Sollemne Mercurii epitheton.

Ευφημew, linguis faueo, bona verba dico. Dionys. 1. Verbum petatum e sacris, quae cum peragerentur, linguis fauere praecipiebatur, vt ea, verbis mali ominis non obstrepentibus, rite possent peragi. Hes. ευφημει· καλα λαλει et ευφημησαι· βοησαι μετ' ευφημιας. Redde: Heilige Stille rings, o Aether! Und ihr Berge und ihr Auen, Wiederhall, Gesang der Vögel, Erde, Meer und Lüfte schweiget, Phöbus will izt zu uns nahen, Er, der schöngeockte Sänger. cf. et ill. Heyne ad Tibull. II, 2, 2.

Εφικανω. infideo. Mosch. II, 108.

Εχω. αλογιστως εχειν sc. εαυτον, imprudentem esse. Pyth. 14. vbi vid. not. teneo, Tyrt. I, 25. Durius Anacr. 29, 26. coniungitur cum λαλων, ita vt ibi vtrumque positum sit pro λαλειτω, es sprecche bey seinem Schweigen, De vario et elegantu vsu εχαι et εχεσθαι v. Ruhnken ad Timaeum p. 184. Foesium in Oeconom. Hippocr. p. 256. Hensterhus. ad Aristoph.

- stoph. Plut. pag. 472. *Bacch.* ad Xenoph. *Oeconom.* c. VI.
§. 1. *Fischer* in indice ad Aeschinis dialog. h. v.
Ἐψικασθαι, ludere, se oblectare. Call. H. in C. 39. v. Spanh. ad
H. in Dian. v. 3. ἐψικωντο, est ion. et poet. pro ἐψικωντο 3.
plur. imperf.
Ἐψω, coquo. Pind. 133.

Z.

- Ζηλωτος, (pro Ζηλ.) η, ον, expetendus, desiderabilis, neidens-
werth, vel, vt ego reddidi, feliges Geschick. Arist. 4, vbi
loquendi et construendi ratio ζαλ. ποτ. est pro ζηλωτον η-
γεται, θανειν και τληναι - - παρ' ους μορφας. cf. ibi *Cludius*
in der Bibliothek der alten Litteratur und Kunst l. I.
Ζαμενης. εος. ο, η. infensus, valde iratus, schrecklich zürnend.
Orph. 7, 7. De Sole. Haud dubie quia Apollo, Solis sym-
bolum, probrosis et sceleratis lues et alia mala in terram
mittere credebatur.
Ζωγραφος, ποιητ. Anacr. 28, 2.
Ζωεσκη 3. perf. imperf. ion. et poet. pro ζωε. Bion I, 30, a
ζωω, poet. pro ζω, viuo. Bion I, 53.
Ζωος. η, ον. viuus. Tyrt. I, 30.

H.

- Ἡ, quatenus. Pyth. 52. Positum est pro η sc. εδω. Optime de
hac particula agit Hoogeu. in praestantissimo de particulis
opere. p. 798. ed. Sch.
Ἡ poet. pro η, aut. Call. H. in C. 104.
Ἡλιος poet. pro ἥλιος, Sol. Tyrt. II, 6.
Ἡeros ion. ab αηρ, αερος, aer. Anacr. IX, 4.
Ἡεν, ion. pro ηε, ab εἰμι, eo. Mosch. II, 40.
Ἡλιαω, solem refero, solis instar candico, hinc κομα ἥλιωου,
An. 29, 5. coma rubens, rutilans, solari quodam splendo-
re renidens, sonnenschimmernd. Faber ad h. l. proprie, in-
quit, splendens; sed v. *Schneider* in den Anmerkungen über
den Anacreon p. 246.
Ἡλικια, statura. Mosch. II, 29. Hesych. ἥλικια, μεγεθος σω-
ματος. μετρον τι, vbi vid. interprett.
Ἡμαρ, ατος, το. dies. Mim. 4, 1. Mosch. II, 1. Maxime poetis
vsurpatur.
Ἡμες dor. inf. pro ενα, esse. Theocr. XI, 50.
Ἡμος adu. poet. quando. Hom. H. in V. 169.

Hv

- Ἡν conflatum ex *εν*, si subiunctiuo iungitur. Pyth. 23.
 Ἡνιοχος, *α*, *ο*. *auriga*, cui comparatur ratio regens corpus et adpetitus. Pyth. 69.
 Ἡεροπευτας, *α*, *ο*. dor. pro *της*, impostor, fraudulentus, *voll Ränke und Trug*, Mosch. I, 10.
 Ἡπιος, *α*, *ον*. *mitis*. Sol. 60.
 Ἡπιστάντο, 3. pl. imperf. ion. et att. pro *επιστάντο*, ab *επισταμα*, scio. Call. H. in C. 113.
 Ἡπυω, *sono*. Mosch. II, 120.
 Ἡριγενεα, *α*, *ς*, *η*. Mim. IV, 10. non *ηριγενεα*, ut ibi vitiose expressum est, proprie *diluculum producens*, seu malis *diluculo genita*, ut bene de *Wobeser*, praestantissimus Iliadis interpretis nuper demum detectus, Il. *α*, 477. reddidit: *des Morgens Tochter*. Hesych. et Schol. ad Odys. β, 1. *ηριγενεα* τον ορθρον γεννωσα, τετεστι την πρωιαν η εν τω ηρι γενομενη, α εστιν ορθρος.
 Ἡρωας, *ω*, *ς*, *ο*. *Heros*. Adcusatiuum plur. apud Atticos non Ἡρωας sed ἥρως esse, dicit Thom. Mag. p. 424. Contrarium vero docent interpretes ad illum locum. Ἡρωας, *heroes* Pyth. 12. veteres Romani deas medioxumos vocarunt. Vid. *Irhovii Palingenesiam* cap. 12. et *Rhoer* in praef. laudat.
 Ἡς dor. pro *ην*, erat. Call. H. in Cer. 35. cf. *Maittaire* de Dial. p. 207.
 Ἡσθα 2. pers. imperf. ind. aeol. pro *ης*. Hom. H. in V. 187.
 Ἡτε, *quatenus*. Pyth. 51. Supple vel ὁδω, *qua via*, *ratione*, cf. Lamb. Bos. de ellipss. p. 229. vel *εν μεριδι*, *in qua parte*. cf. eundem p. 193.
 Ἡμες Theocr. XI, 50. 79. non *ημεν*, uti typotheta vitiose ibi expressit, est inf. doric, praef. ab *ειμι*.
 Ἡτε ion. *sicut*, *tamquam*. Mosch. II. 112.
 Ἡχω, *sono*. Anacr. I, 4. proprium est lyrae. vid. Lamb. Bos. *Animadu.* p. 76.

Θ.

- Θαλια, *α*, *ς*, *η*. conuiuium publicum, dapes, oppos. *τραπεζα*, quae sunt epulae priuatae minores. cf. ind. ad Anacr. ed. Erlangens. Orph. 67, 9. ubi omnino est conuiuium, *Gastmahl*. Hesych. Θαλια ευωχια, πανηγυρις.
 Θαλλω, *vireo*, *pullulo*. Orph. 18, 13. Reddiderim: *immerblühendes Leben bey wohlgesinnten Gedanken*. Hesych. Θαλλει ακμαζει, ανθει.
 Θαλο

- Θαλπνότερον, fouentius. Pind. 8. Schol. θερμότερον, φανερωτέρον, φαεινότερον. τη γὰρ θερμῇ καίειν τὸν αἶρα καὶ φωτίζειν ποιεῖ.
- Θανεῖν, mori: inf. a. 2. poet. et ion. pro θανείν, a forma antiqua θανεω, quod idem est ac θνησκω, morior. Pyth. 15.
- Θαομαι dor. specto. Call. H. in C. 3. vbi v. not.
- Θαρσεω, confido. θαρσει, fac habeas fortem animum. Pyth. 67. Tyrt. II, 2.
- Θελω possum Bion. I, 96. Hom. Iliad. φ, 305. Suid. in ἐθελω, Heskin ad Bionis locum.
- Θεμις, ιστος et ιδος, ἡ. quod coram diis ius et fas i. e. omnino, quod decet et licitum est, ἐξεστι. Cleanth. 3. Pyth. 52. Hes. θεμις· δικαίον, ἀξιόν, πρέπον.
- Θεσπεσιος, ὁ, ἡ. Th. XV, 66. de multitudine hominum ad regiam Ptolemaei confluentium, diuinus i. e. incredibilis, inmensus, ingens. Hesych. θεσπεσιος θαυμαστος.
- Θεω, αἶ, Dea. Call. H. in C. 58. Aeoles ο longum vel paruum in ο mutare solent. vid. Spanh. et Maittaire de dial. p. 158. C.
- Θεω, curro, etiam de volatu. Anacr. 9, 4. Deriuandum esse h. v. a stirpe-τεω notionem tendendi seu intendendi habente docet elegantiss. Scheid ad Lennep Etymol. p. 337. το θεῖν vt Latinorum currere et de alio, praeter cursum, veloci motu ex gr. de nauigio vsurpari, notum est cf. ill. Heyne ad Virg. Aen. III, 191. Cursus de volatu etiam Romanorum poetae adhibent, e. gr. Ouid. Amor. II, 6, 11. Omnes, quae liquido libratis in aëre cursus, vbi vid. Heins. cf. et nostr. Anthol. eleg. rom. p. 17.
- Θηητος, ἡ, ον. Mosch. II, 38. mirabilis, spectabilis. Tyrt. I, 29. θηητος (προς, κατὰ τὸ) ἰδεῖν, pulcer et amabilis adspectu est victor et viuus et in prima acie caesus, lieblich zu sehen, vel vt Conz ein herrlicher Anblick. Hesych. θηητον· θαυμαστον, καλον, περικαλλες.
- Θιγω, tango. Mosch. I, 29.
- Θνασκω dor. pro θνησκω, morior. Bion I, 12.
- Θνατος dor. pro θνητος, mortalis. Bion VIII, 2.
- Θορσεω, salio.. Mosch. II, 26.
- Θρασυπονος, ὁ, ἡ. proprie audax i. e. fortis in sustinendo labore, indefessus. Pind. 156. Gedicke reddit: straffgespannte Iugendkräfte.
- Θροος suauem vocem et cantum significat epigr. p. 263. Contractum

tractum *ῥοῆς* de murmure et rumore incerto usurpari solet. Ael. V. H. II, 15. in fine. Thuc. IV. 66. V, 7. et 30.

Aleiphr. III. ep. 71. vid. Wolf ad Erinnae carmina p. 4.

Θυμαρής, εὖ, ὅ, ἡ. gratus, iucundus. Hom. H. I, 17. Mosch. II, 29.

Θυμιαμα, τὸς, τὸ. proprie *suffimentum*, est communis inscriptio hymnorum Orphei, qui olim inter suffimenta in sacris Orphicis sacrificii loco adhibita canebantur. cf. vir doct. in der Bibliothek der alten Litteratur und Kunst P. II. p. 12.

Θυμός, ἔ, ὅ. ira, siue vt Cicero Tusc. IV. c. reddit, *excandescencia*. Pyth. 11. vid. Schier. In sensu etiam bono occurrit, vt apud Hesiod. ε. 340. Est vero, teste Schol. Aristoph. ad Ranas v. 252. feruor sanguinis, qui circa cor mouetur, ira feruens: et differt ab *οργή*, quae est libido vleiscendi et puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. 2) *fortitudo*, *ardor*, *animosus impetus*. Tyrt. I, 13. vbi v. Klotz. *Θυμὸν ποιεῖτε*, fortes estote. Tyrt. I, 17. vbi v. n.

Θυοεῖς, odoratus. Mosch. II, 68.

Θωτέρον dor. pro τὸ ἕτερον. Th. XI, 32.

I.

ἰαίνω, calefacio, tum perfundo laetitia, exhalo, *ergetzen*. Mosch. II, 72.

ἰασθαι ab *ἰαομαι*, sanare, mederi. Pyth. 19.

ἰδίη ion pro *ἰδίᾳ*, priuatim, separatim. Pyth. 12. Proprie est datius pro *ἐν ἰδίᾳ χωρᾷ*; v. g. *ἰδίᾳ τῶν ἀλλῶν*, *seorsim ab aliis*. v. not. cf. Lamb. Bos Ellips. f. v. *χωρᾷ* p. 247. ed. Schweb.

ἰδρῖς, εὖ, ὅ, ἡ. peritus. Pindar. 167. vbi supple *μολλον*.

ἰη, ἡς (ion. pro *ἰα, ἡς*) vox. Cleanth. 4. Intelligitur ibi maxime facultas, qua homo ceteris animalibus brutis praestat, *vo-*cem articulatam edendi. Hesych. *ἰη· βον, φωνη*.

ἰεναί εγγυς, *congregari*. Tyrt. II, 29.

ἱμεῖρω, cupio, desidero. Sol. 7.

ἱμεν inf. praef. dor. et ion. pro *εἶνα*. Hom. H. in V. 221. *βη δ' ἱμεν*, haud dubie antiqua loquendi forma pro simpl. *εβη*; nihil amplius. cf. Koeppen in der griech. Blumenl. ad h. l. p. 56.

ἱμερῖς, ε, ὅ. desiderium, cupido. Mosch. II, 86.

ἱμερτός, ε, (ion. *οἶο*) ὅ, desiderabilis. Mosch. II, 91.

- Ἰνα, *ubi*. Minn. IV, 9. Callistr. 7. Pind. 154. v. Hoogen, ad Vig. p. 400. 2. cum fut. ind. ad Call. H. in C. 138.
- Ἰνδαλλομαι, *similis videor*. Hom. H. in V. 179.
- Ἴππος, *equus*, in plur. ἵπποι, *currus*, sic *equi* Latinis saepius pro curru dicuntur, Hom. H. I, 9. Call. H. in Cer. 87. Pind. 66.
- Ἰπποχαρμης dor. pro ἵπποχαρμης, qui equis delectatur, *Roscher* *erfreuet*. Pind. 35. Aptum epitheton, δια το ἵπποτροφεῖν, ita vt, secundum Scholiasten haec victoria non fortuito obtigisset, sed maxima cura et diligenti praeparatione adhibita.
- Ἰσθι 1. pro ἰσασθι, *scito*, ab ἰσημι. imperat. praef. 2. ἰσθι, *sis*, imperat. ab εἰμι. Pyth. 38.
- Ἰσονομος, &, δ, ἡ. qui legum aequabilitate utitur. Callistr. 4. Hanc Isonomian a tyrannis sublatam (de qua vid. *Wesseling* ad Herodot. V, 57.) Athenis reddidisse Harmodium et Aristogitona Callistratus adfirmat.
- Ἰταμος, η, ον, *temerarius, protervus*. Mosch. I, 13.
- Ἰτυς 1. *circuitio palpebrarum*. An. 28, 17. vid. *Schneider* ad h. l. in den Anmerk. p. 223. 2. *Clypeus*. Anyt. 1. 4. proprie, *ambitus orbis s. circumferentia clypei*. cf. *Wesseling* ad Herodot. p. 546. et *Scheid* ad Lennep Etymolog. p. 373. Hes. ἰτυς ἡ ἐσχατὴ ἄψις, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, καὶ τὰ τροχὰ, καὶ πάντος περιφέρειας τὸ τελευταῖον μέρος.

K.

- Καζω, *orno, instruo*. Mosch. II, 57. κεκαδμ. dor. pro κεκασμ. Pind. 43.
- Καθαίρω, *depono, von der Staffelei herabnehmen*. An. 29, 44. Hoc enim voc. ibi significat. *τὲ deletere* habere mihi non videtur. Fingit nempe sibi poeta artificem in machina Phoebum pingentem. Sed pulcritudine et vero venustate Bathylli sui captus iubet idem poeta pictorem, deposito e machina Phoebō iam pingere Bathyllum, e quo summae formositatis exemplo aliquando Sami degens verum Phoebum facere possit.
- Καθαρειός, ὁ, ἡ. *purus, mundus*, praesertim in victu et cultu corporis. Pyth. 35.
- Καθῆστο poet. pro καθῆτο et hoc ion. pro καθῆτο, 3. sing. imperf. a καθημαι, *sedeo*; alii 3. sing. plusquamperf. ab ἐζω deriuant. Call. H. in Cer. 115. De hoc voc. copiose agit

agit *Staueeren* ad Fulgent. p. 730. ex cuius sententia proprie denotat *desideo*, *nihil me moueo*; deinde quoque est verbum regis ad regendum populum et declarandam voluntatem in throno sedentis proprium.

Καθίζω. An. 22, 2. vbi v. not. 9, 33. vbi v. not.

Καθυπερθεν, in summo loco. Pyth. 69.

Και γε, immo, immo vero. Pyth. 36. και δη, et vero. Th. XI, 6. Viger. p. 458. 478.

Καινυμι, vinco. Mosch. II, 92. v. Hes. vocc. *καινια* et *καινυσθαι*, *καινυται*, ibique interpr.

Καλεισθαι doctius et plenius pro simpl. *ειναι*, esse. Hom. H. in V. 96. quod et imitantur Latini.

Καλευσα, dor. pro *καλεσσα*, *vocans*. Bion I, 24.

Καλιστρεω, *voco*, *inuoco*. Call. H. in C. 98.

Καλλιγεγεθλος, *ε, ο, η*. Proc. H. 1. Voc. adhuc in Lexicis nondum obuium, *pulcre ortus*, i. e. claris parentibus natus; theod. dixeris h. l. *erlaucht*. cf. Hermann Handb. der Mythol. P. I. p. 43. 44. qui mythum de Hecate bene explicat.

Καλλιμος, *optimus*. Hom. H. I, 4. cf. Hom. Od. λ, 639. ibique Schol.

Καλον, quod decet, honestum, praeclarum. Tyrt. I, 1. v. *Alberti* Obseruatt. philol. p. 107. Cleanth. 27. est *decorum*, vt Pyth. 37. *αυεν καλς*, *sonder Anstand und Wohlstand*, i. q. v. 29. *εδενι κοσμος*.

Καλυξ, *nos, η*. Hom. H. in V. 87. ornamentum muliebre vel aureum vel argenteum, nobis fere incognitum, et forte rosae se aperientis formam habens, *Geschmeide*. *Köppen τφ μακαριτη* inauris fuisse videtur.

Καπυρος, *α, ον*, a *καπω*, quod sonum animalium alicui rei inhiantium atque simul cum impetu quodam spiritum emittentium denotat. Moschus III, 94. est omnino *sonans* i. e. *canens*. Alle Hirten, denen die Muse des Gesanges Lippe verlieh. conf. notam.

Καρκνος, *ε, ο*. dominus. Anacr. 28, 3. *Gebieter, Meister*. cf. de h. voc. *Lennepe* Etymol. p. 389.

Καρη, *το*. indeclinabile, *caput*. Tyrt. I, 23.

Καρηνον, *ε, το*. *caput*. Mosch. II, 87.

Κατα cum adu. denot. *locum ubi*, in, auf. Sol. 43. *in mari*. c. gr. *κατ' Αιγυπτον*, in Aegypto.

Καταγωγιον, *ε, το*. *diuersorium*. An. 22, 8. De amoeno loco sub viridi

X

ridi arbore; Redd. illum loc.: wer kann wohl dies *Wonne-*
lager sehen und — vorübergehen?

Καταδελγω, demulceo, liebkosen. Mosch. II, 94.

Καταπεψαι (a καταπέπτω, concoquo) *verdauen*, Μεγαν ολβον, concoquere magnam felicitatem, h. e. magna felicitate illa illa ita frui non potuit, vt in officio continuisset et permansisset. Pind. 87. Bene Gedicke το *verdauen*, voc. hac in re in Germanorum lingua non satis dignum et nobile, cum *berauschen*, quod nobis digniorem et pulcriorem praebet imaginem, commutauit, vertens: *Ihn berauschte der volle Becher des Glücks*.

Καταρρέω, defluo. Bion I, 55. vbi v. not.

Καταχθονιος, ὁ, ἡ. *terrestris, terrenus*. Pyth. 3. Hierocl. p. 45. καταχθονιος — ὡς δυναμεις ἐπὶ γῆς πολιτευεσθαι, καὶ γῆναι σώματα ὑπείσιναι καὶ κατὰ γῆς οἰκεῖν, tamquam possint in terris versari, terrenaque corpora subire. v. Schier.

Κατελεγχω, dedecoro. Tyrt. I, 9.

Κατθανε aeol. pro κατεθανε, 3. sing. a. 2. ind. act. *mortuus est*, a καταθνησκω seu potius a forma antiqua καταθανέω. Bion. I, 31.

Κατθεο, aeol. pro καταθεο, hoc ion. pro καταθεσο - εἶθ - καταθε. 2, imp. a. 2. med. *depone*, a κατατιθημι. Bion I, 72.

Καταθύνω, complano, ebnen. Mosch. II, 117. ibid. 147. *dirigere*.

Κατωμαδιος, ab humero pendens. Call. H. in C. 45.

Κεραυ de interfecto. Tyrt. I, 22. de mortuo Anacr. 4, 9, de percussio Adonide. Bion I, 7.

Κερω, tondeo. Bion I, 81. Mosch. II, 32. fut. aeol. κερσω varium habet vsum metaphoricum: pro *absumo, aufero*. Hom. Odyss. α, 378. vbi v. Clark. pro *carpere, decerpere*. pflücken, in nostri Moschi loco.

Κετο poet. pro κετατο 3. sing. imperf. a κεμαι, *iaceo*, positus sum. Call. H. in C. 112.

Κεκαδμενον aeol. pro κεκασμενον part. perf. pass. a καζω, orno. Pind. 42.

Κελαδειν voc. poet. pro ὕμνεον, *carminibus cantare*. Pind. 15.

Κελομαι poet. pro κελευω, *iubeo, hortor*. Th. XI, 77.

Κελευθον Mosch. II, 46. vbi v. notam.

Κεν poet. pro αν. Call. H. in C. 27. vbi v. not.

Κενταζω, pungo. Theocr. 19, 1.

Κεραυννυμι (a forma antiqua κεραω, aut forte etiam κεραζω, a qua part. perf. pass. κεκερασμενος) *misceo*. Anacr. 29, 13.

κλκ.

κεκ. γαλήνη, Trotzig sei sein schwarzes Auge, doch durch Heiterkeit gemildert. Hes. κερασαί· μίξαι, ἐνώσαι, συναψαι. Κερας, atos, το. cornu. Anacr. II, 2.
 Κεστος, cingulum Veneris. Bion I, 60. de quo loquitur Hom. II. ζ, 214. sqq. Hinc κεστος omnino pro amore, e. gr. Opi-
 pian. Cyneg. 32. vbi vid. Rittershus. Obseruentur prae-
 terea ταινία, ζώνη et στροφίον; differunt enim inter se; vul-
 go Venus cestro ventrem, taenia pectus cingebat. cf.
 Burkhard's Uebereinstimmung der Dichter Tom. I. p. 143.
 sed vide imprimis ill. Heyne antiquarische Aufsätze P. I. p.
 148. Hesych. κεστον· ἱμαντα, τον ποικιλον ἱμαντα, η χιτωνος
 ποικιλον, η τον της Αφροδιτης ἱμαντα — conf. interpret. p.
 239. Tom. II. n. vbi inter alia Alberti ex Apoll. Lex. MS.
 κεστος· ουκ ονομαστικως ὁ της Αφροδιτης ἱμας λεγεται, ὡς
 ὑπελαβον ενιοι· ἀλλ' ἐξ ἐπιθετε διακεκεντημενος και περιπεποι-
 κελμενος. cf. Winkelmann Geschichte der Kunst. P. I. pag.
 404. ed. sec.

Κῆν dor. pro και εν. Th. XI, 35.

Κῆμαυτον dor. pro και εμαυτον. Th. XI, 39.

Κῆν dor. pro και ην, et si, et quando. An. 9, 19. vid. Porti di-
 ctionarium doricum sub h. v. et reddi debet a. 2, αφῆ, di-
 mitteres. v. ad Call. H. in Cer. 27.

Κηρες, Furiae et Parcae. Mim. II, 5. v. v. n.

Κηρινος, cereus, e cera fictus. An. 10, 1.

Κηριον, ε, το. fauus. Th. 19, 2.

Κηροτεχνης, ὁ. qui cereas imagines format. An. 10, 9.

Κιδναμαι, dispergor, diffundor. Mim. 3, 8. Kurz währen die
 Früchte der Jugend, kurz, wie über die Erde die Sonne
 sich ausgeuft, i. e. poetice pro: quamdiu sol terram illu-
 minat. Hes. κιδνασθαι· σκεδανυσθαι, σκορπιζεσθαι.

Κικιννος, ὁ. capillus tortus et crispatus, Locke. Th. XI, 10.

Κικλίσκω, arcesso, voco. Call. H. in C. 80.

Κινεομαι, mouere, schütteln. Tyrt. 2, 26. er schüttle den dro-
 henden Helmbusch über dem Kopf, vel vt Koeppen: er
 bewege furchtbar des mächtigen Helms Wappel hoch über
 dem Kopf.

Κινυρομαι, lamentor. Bion I, 24. Schol. ad Apollon. Rhod. I,
 292. ὡς ἦγε στεναχασα κινυρετο gemibunda eiulabat, haec
 scribit, κινυρετο, εθρυνει. Κυριως δὲ κινυρεσθαι εστιν ἐπι βοος,
 και ειρηται παρα το κινειν την ουραν εν τῷ μυκασθαι. cf. Hesych.
 κινυρεσθαι, εθρυνειν, κλαιων. vbi v. interpr.

X 2

Κεχα

Κιχωνω, comprehendo. Mosch. II, 111.

Κιχειω, poet. pro κιχew, deprehendo, fassen. Bion I, 43. Callin. 15. κειχεν a. 2. a μοιρα θανατος ibi ut Tyrt. II, 6. κηρα θανατος: doctē et eleganter pro θανατος. Redde: oft, entfleucht einer des Kriegers tönender Lanze, faßt ihn in dem Hause des Todes Verhängniß.

Κιχλισθοντι dor. pro κιχλιζσαι, inuitant. Call. H. in C. 80. Th. XI, 78. de h. v. vid. Suid. f. h. v. et Hesych. v. κιχλησσαι, interpret. ad Moerin Attic. ed. Pierfon. Casaubonus ad h. l. obseruat, hoc vocabulum a turdis deductum minus turpem apud Atticos significatum habere: quo gulae et cupediarum vitium notabant; Persium eleganter expressisse: *turdorum nosse saluam*, de usu fere femineo et meretriceo, vid. Bergler ad Alciph. I, p. 136.

Κλαδισκος, s, ὁ. ramulus. Anacr. 22, 4.

Κλαιοντι dor. pro κλαισαι, a κλαιω, deploro. Bion I, 91.

Κλαις dor. pro κληis, et hoc ion. pro κλεις, clauis. Call. H. in C. 45. conf. Valckenaer. ad Theocr. Adonias. 33. p. 334.

Κλειζειν a κλειω celebri Pind. 176. vbi v. not.

Κλεπτειν θεων ad Mosch. II, 77.

Κληζω, celebri. Hom. H. I, 18. vbi v. n. et. Maittaire de dial. pag. 10.

Κλιθεις, sepultus, proprie reclinatus, a κλιω. Pind. 148.

Κλιντηρ, ηρος, ὁ. sella apta ad declinandum corpus, in qua reclinare, aut in qua recliui ceruice recumbere possumus, lectulus, lectica. Bion I, 74.

Κλυμενος, inferi. Anyt. 22. Suid. Κλυμενος· εἶτω λεγεται ὁ Ἀδης· ἢ ὅτι παντας προσκαλειται εἰς ἑαυτον· ἢ ὅ ὑπο παντων σκεπημενος.

Κναμως dor. accus. plur. pro κνημας, a κνημος, collis. Bion. I, 36.

Κνωσσειν vid. ad Mosch. II, 6.

Κοιμαομαι med. facio me dormire, h. e. dormio, aut apud Anacr. 9, 33. vti saepius cubo, vid. ad Anacr. 40, 2.

Κολπος, de veste, est illa vestis in humeros reiectae cauitas, quam Latini sinum adpellant. Mosch. II, 123. vid. et βυθολκος.

Κολπω, sinum efficio. Mosch. II, 125. sich wölben.

Κομιζω, fero, porto. Anacr. 9, 16.

Κονηος ion. pro κονιος, a κονια, arena, puluis. Tyrt. II, 19.

Κονις, ἢ. cinis, puluis. Anacr. 4, 10.

Κορνα

- Κορῶ, *nanciscor, consequor*. Cleanth. 34. Gignendi casus ibi pendet vel a *τι* vel *το*, quorum alterutrum suppleri debet. Κορη et παρθένος sunt synonyma. vid. ad Mosch. II, 161.
- Κορος, *satietas*. ἀμφοτέρων εἰς κορον ἤλασάτε, *utrumque satis experti estis*. Tyrt. II, 10. vid. ad Pind. 89.
- Κορης, *dos, ἡ. galea*. Hom. H. I, 10.
- Κορυφῶ, *erigo. attollo*. Pind. 181.
- Κορωνη, *cornix*. Anacr. 9, 37. v. v. not.
- Καταρῶ, *in ordinem redigo*. Cleanth. 20. ἀκοσ. κασ. *das Verworrene in Ordnung bringen*.
- Κοτεῶ, *irascor, zornig werden*. Call. H. in C. 58.
- Κουριδιη ἀλοχος. Callin. 7. *die Gattinn der Jugend*. Tyrt. I, 6. redd. Koeppen: mit der Gattinn sogar, die er als Mädchen gewann. Eustath. verb. ad Il. α. pag. 127. ed. Polit. excitat Klotz ad Tyrt. 6. Eustathius autem ita: Κουριδιη δ' ἀλοχος, ἣν τις κορην ἐτι ἔσαν ἡγαγετο, & μὴν ἑτέρῳ προσζευχθεῖσαν εἰς γαμον, ἢ καὶ ἄλλως γοαυν.
- Κοχλος, & ὁ. *concha*. Mosch. II, 120.
- Κρας, κρατος, ὁ. *caput*. An. 4, 14. v. Thom. Mag. pag. 530. ibique interpretes de hoc vocabulo, quod Eustathius acui recentioris esse putat. cf. Fabr. ad Anacr. l. d.
- Κρατεῖν 1. *moderari, imperare, continere*. Anacr. 9, 10. Pyth. 9. 10. 11. 2. *firmiter observare, tenere*. cf. Kypke Obs. in N. T. p. 170. Tom. I. Pyth. 49. 3. *comptem fieri, vincere*. Pyth. 65. cf. Periz. ad Aelian. V, H. II, 4. p. 74. ed. Gronov.
- Κρατεομαι, *conuenio*. Pyth. 51. sed v. not.
- Κρατεροφρων, *anos. ὁ, ἡ. Callin. 19. proprie qui victoriam meditatur, i. e. animo inuidus, fortis*. Bene haud dubie reddideris: *des Sieggeseinnten Kriegers*.
- Κρατηρ, *pros. ὁ. vas, in quo vinum aqua misceretur, non tamen ex mente b. Koeppen poculum maius, sed, vti vel ex permultis Herodoti locis patet, patera eaque maior, eine Terrine, Schale, ex qua pocillator hauriens in cuiusuis hospitis poculum funderet*. Hom. H. in V. 107.
- Κρατος, *victoria*. Pind. 34. 126.
- Κρεμασμαι Anacr. 29, 17. ἀπ' ἐλπίδος κρεμασθαι, *spe suspendi, fere vt Latinorum expectatione suspendi, i. e. spem quidem habere, sed dubiam, sich mit Hoffnung schmeicheln*.
- Κροκος, *crocus, herba vnguentis idonea*. Mosch. II, 68. Salmas. in Exercitt. Plin. p. 1062. 1063. multus est de hac herba. Atque crocinum vnguentum inter luxuriae delicias,

- nec medicis aptum modo, sed etiam naribus gratum: et odor croci veteribus adeo gratus fuit, ut tota theatra croco fluerent. In croco fila lutea de medio surgunt, quasi quidam mucrones vel cuspides, quae tamquam in spica aristae ita et ipsa faciunt, ut croeus spica vocetur. Hinc *κροκος σταχυοτριξ* vel *ξανδοτριξ*.
Κροταφος, & *tempus*, capitis pars. Th. XI, 9. ubi est adcul. plur. dor.
Κρωγμος, cōrniciatio. Epigr. p. 263. *κρωζειν* tribuitur cornicibus. vid. Hesiod. *εργ.* v. 747. ibique Moschopulum et Hesych. in *κρωζαν*. cf. et *Hemsterhus.* ad *Lennepe*. Etymol. p. 453.
Κρασθαι, possidere. Pyth. 16.
Κρυκος, & *δ.* fragor, *das Krachen*. Orph. 18, 14.
Κυανεος, α, ον. proprie *cyaneus*, *dunkelblau*, *wasserblau*. Anacr. 29, 11. *niger*, *dunkel* reddi debet. Seine weiche zarte Stirne kränze mir mit Augenbraunen, Welche dunkler sind, als Drachen. Hes. *κυανεος* *μελας*, *σκοτεινος*. Vid. interpret. ad h. l. et *Stephan.* ad nostrum Anacr. ad quem locum vid. *Schneider* in den Anmerk. über den Anakreon p. 246. sq. non enim *atrum*, sed omnino *nigrum* colorem indicat; unde *κυανοστολος*, *pullatus*. Bion I, 3. — *Meleag.* II, 3. *γαια κυανη* posita est pro *γαια μελαινα*, i. e. *fertilis*, *frugifera*, ob solum pingue.
Κυανωπις, ιδος, η. proprie *ceruleos*, *nigricantes* oculos habens i. e. *seuero vultu adspiciens*, *ernstblickend*. Mesom. 2. De Nemese, de qua conf. omnino *Herder* in den zerstreuten Blättern. Zw. Samml. pag. 215 sqq.
Κυδιστος, superlat. a *κῦδος*, *gloriosissimus*, *glorreicher*. Cleanth. 1.
Κυκλωδαικτος, & *δ.* η. in gyrum se voluens, *Kreisumwölzer*. De Sole. Orph. 7, 11.
Κυλινδροι, Cylindri. Pyth. 57. *Diogenes Laertius*, *κυκλος αναγκης*. *Virg.* temporis orbis. vid. *Schier* ad h. l.
Κυλιω, *voluo*. Anacr. 4, 8.
Κυνη, *galea*. Tyrt. II, 32. ita dicta, quoniam primitus *εν δεξιματος κυνος* facta fuit, unde etiam nomen haesit, materia licet mutata et aliunde sumta. vid. *Klotz* et not. ad v. 26.
Κυρω, *impingo*, *penetro*. Call. H. in C. 38.
Κω, *oscular*. Mosch. II, 96.
Κωκυω, *ploro*. Bion I, 23.
Κωμος vid. ad Bion I, 97. et cf. in primis *Lennepe* Etym. p. 471. Κωπη

Κωπη ξιφους, gladii capulus. Tyrt. II, 34. — so ringe mit seinem Gegner von Feinden jeder, des Säbels Griff, oder den Speer in der Faust. *Koerppen.*

Κωρα, ας. Bion I, 96. est Proserpina, quae a Graecis per excellentiam sic dicta est.

Λ.

Λ et N. Pyth. 44.

Λ et X permutantur. Pyth. 16.

Λαγετης, α, ο. dux populi. Pind. 144. Schol. expl. ἡγεμονας των λαων.

Λαγνεια, libido, lasciuia. Pyth. 10. λαγνειας genit. sing. ion. pro λαγνειας, a λαγνος (quasi λαγνως. valde mulierosus, vt habet Eustathius. vid. de hoc voc. Lennep. Etym. p. 477.) lasciuus, rebus Venereis deditus, Aelian. V. H. X, 13, λαγνος και ὑβριστης, libidinosus et lasciuus. Hesych. Tom. II. p. 409. Λαγνος, ο αισχρος, περι πορνειαν εκπονημενος, πορνος, vbi Alberti ex Moschop. λαγνος, επι ανδρων, ηγεν λιαν γονιμοιμαχλαις, επι γυναικων. siue deriuus a λαγνης, quod Hesych. interpretatur, καταφερης προς τα αφροδισια.

Λαγχανω, fortior; ελλαχε pro ελαχε 3. perf. a. 2. act. Mim. II, 1.

Λαγως, α, ο. lepus. Anacr. II, 3. R. den Rossen gab er Hufe, Schnellfüßigkeit den Hasen.

Λαθαιον pro λυθαιον μελος, Mosch. III, 22. carmen lethaeum i. e. triste, lugubre et funebre, seu omnino carmen, quale decet eos, qui apud inferos versantur. Longepierre quoque reddit: il chante quelques airs lugubres et funebres. Lethaeus enim a fluuio Lethe, cuius aqua hausta vitae pristinae obliuionem facere tradebatur, mihi quidem h. l. nihil, nisi conditionem post fata significare videtur.

Λαιλαψ, ventus procellosus, turbo, Orkan. Orph. 18, 5. Ad-ditur etiam nonnumquam ανεμς. Hes. λαιλαψ ανεμς· συστροφη μετα υιετς. Optime Etymol. παρα το λαπτω, λαψω, λαψ, και, κατα αναδιπλασιασμον, λαιλαψ. Dicitur itaque a capiēdo. cf. Valcken. ad Lennep Etym. p. 479.

Λαισηιον, α, το. parmula, breue scutum, apud Cilicas ex corio bubulo factum. Hybr. 2. cf. Herodot. VII, 91.

Λαμβανω, Th. XV, 8. est conducere, niethen, obseruante Schol. ad h. l. οτι μακραν εμισθωσατο την οικιαν.

Λανθανω, λεληθε βλαπτεσα, clam, improvise nocuit. Pyth. 59. ibique not.

X 4

Λαος

- Ἀσος οπισσω fc. ων. Tyrt. II, 13. est agmen extremum, der
Nachtrab. omnino poet. *commilitationem* indicat.
 Ἀσρος, ὁ, iucundus. Mosch. II, 92.
 Ἀσσαμενος, dor. pro λησασμενος, oblitus, part. a. i. med. a λαν-
 θανω seu potius ληθω. Bion III, 63.
 Ἀσσιος, hirsutus. Th. XI, 31.
 Ἀσχη, ἡ. lanugo. Pind. 110.
 Ἀσχος, pars noctis. Mosch. II, 2. a λαγχανω. v. not. et Len-
 nep Etym. p. 477.
 Ἀσσοισαι dor. pro λεγσσαι, dicentes. Bion I, 92.
 Ἀσγοντι dor. pro λεγσαι, dicunt. Bion. I, 32. cf. *Maittaire* de
 dial. p. 223. λεγειν An. I, 1. est *canere*, besingen, vti et
 Romani *dicere* pro *canere* adhibere solent.
 Ἀσωμες dor. pro λεγωμεν. Call. H. in C. 18.
 Ἀσριον, το. lilium. Mosch. II, 32.
 Ἀσλογχε praet med. a λαγχανω, *fortior*, consequor. Pind. 84.
 εκληρωσεν. Schol. dedit.
 Ἀσπτος, *leuius*. λεπτος εων. *marcescens*. Th. XI, 69. vbi vid.
 Reiske. Hesych. λεπτον. ασθενες, vbi v. Abresch. λεπτον
 αποφυχων, *aegre animam ducens*, schwerathmend. Bion I, 9.
 Ἀσπτρυγης, εος. ὁ, ἡ. subtili artificio factus. Hom. H. I, 14.
 Redd. Schön leuchtet um ihn sein Stralengewand feinge-
 webt vom Odem des Windes.
 Ἀσυκον εαρ, *faustum ver.* Call. H. in C. vbi v. Spanh.
 Ἀσων, οντος, ὁ. leo. Anacr. II, 4. Haud dubie est proprie par-
 ticipium vt κρειων, κρεαντος. Vel a *capiendo*, vel a *videndo*
 nuncupatum esse leonem viri docti obseruant. Posterius
 prae aliis probabile videtur *Gatacker* Opp. p. 17. 28. quia
 leo, docente iam Etymol. M. in voc. Λεοντοκομος, animal
 est οξυδερκεστατον. cf. Lennep. Etymol. 495.
 Ἀσς a verbo dor. λαω, λω *cupio* (vid. Koen ad Greg. de dial.
 pag. 115.) volo. Anacr. X, 7. Th. XI, 56. Est omnino for-
 ma haec ex antiquissimis, de quibus multus est Lennep in
 praestantiss. opere de Analog. G. L. Vltrai. 1790. C. 12.
 Ἀσνοφορος, *Canephora*. Call. H. in C. 137. vid. Spanh.
 Ἀσπαρος, α, ον. splendidus, nitens, nitidus. An. 29, 3.
 Ἀσυμαζω, *lambo*. Mosch. II, 94.
 Ἀσυζομαι, *mecum reputo*. Pyth. 39, 41.
 Ἀσος κοινος Cleanth. 12. i. q. v. 25. νομ. κοιν. *lex naturae a*
Deo constituta; die Regel des Ganzen vertit Cludius ibid.
 v. 22.

Λοιπον;

λοιπον, plene dixeris, κατὰ αὐτὴν μετὰ τὸ λοιπὸν μέρος αὐτὴν δια-
στημα (vid. L. Bos et Schwebel de Ellips. graec. p. 85 et
195. in futurum, fürder. Anacr. I, 10. τὸ λοιπον, reliquum,
quod restat. An. 28, 29.

Λοξίαν αὐχένα εἶχειν. Tyrt. II, 2.

Λοφος crista in galea. Tyrt. II, 26.

Λυγδινος An. 28, 27. vbi v. not.

Λυγρος, α, ον. grauis. tristis. Pyth. 59.

Λυσειας, α. 1. act. opt. att. pro λυσαις, liberares. Pyth. 61.

Λυσίμελης, membra resoluens. Mosch. II, 4.

Λυτρον, ε, το. pretium redemptionis, Lösegeld. Hes. λυτρα· κα-
ταρματα, λυτῆρια, καὶ πάντα τὰ δεδομένα εἰς ἀνακτηρίσιν ἀν-
θρώπων. vid. et Kypke Obs. sacr. Tom. I. p. 107.

Λύω 1) soluo. An. 4, 10. 2) redimo; in medio mihi redimo.
Anacr. 40, 6. 7. vbi v. not.

Λωστος. Erin. 9, 2. vocabulo hoc frequentius utebantur, qui
atticismum adfectabant.

Λωτιναί ποία. Anacr. 4, 2. intelligi debet de loto sativa, seu
urbana, cuius odor suauissimus est, et ex qua coronae
olim fiebant, quas λωτίας seu melius λωτινας vocabant. vid.
Fabr. ad hunc l. et quae de loto ill. Harles ad Ouid. Trist.
IV, 1, 31. atque ad Theocr. XVIII, 43. notauit.

M.

Μαθευμαί, fut. 2. med. dor. pro μαθεμαί, a prisco verbo
μηθω, quod idem est ac μανθάνω, disco. Th. XI, 60. cf.
Port. Lex. sub h. v.

Μαινολης, ε, ό, ή. furens, insanus. Sapph. I, 17. De animo mi-
lere amante. Omnes enim vehementiores animi perturba-
tiones, iram in primis atque amorem Graeci furorem ad-
pellare solebant. Hinc optime reddideris nostro: Liebetoll,
nisi indignius et ignobilius hoc foret vocabulum, vita, vt
aiunt, communi tantum receptum et sensui pulcri repug-
nans. Melius itaque fuerit et nobilius nostrum Lieberfüllt,
Liebentzündet. Hesych. μαινολης· ενθους.

Μαινομαι, vid. ad Theocr. Anacr. 31. Prima sua significatione
furere significat, deinde de nimio ac immoderato alicuius
rei desiderio atque amore vsurpatur, vt Schwebel ad
Mosch. VII, 2. testimoniis An. XIII, 9. Call. H. in C. 30.
Theocr. X, 31. aliorumque docuit. Idem illud verbum
praesertim in compositis, raro vitio, saepe etiam laudi du-
citur.

citur. Hom. tamen Il. ζ, 160. Bellerophontis amore mire capta fuit, τῷ ἐπεμνηνατο, Proeti vxor. Sie *μανεις* simpliciter etiam χαίρων est, et propensionem animi notat, vt apud Sil. Ital. II, 324. furor decoris, ad quem locum vid. *Dra-kenb.* Vid. etiam *μανια*.

Μαιομαι, quaero. Pind. 73.

Μακαρας, vid. ad Pind. 83.

Μακων, vos, ἡ. dor. pro *μηκων*, παραuer. Call. H. in C. 45. Th. XI, 57. Schol. *Μηκων* δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνθηφόρος βετανῆ, ἡ καὶ οὕτως λεγόμενη καθεῶ.

Μαλα, fructus arborei. Call. H. in C. 137, vbi v. n.

Μαλακαυχητος, α, ὁ, ἡ. mollitie sua celebratus, *weichgerühmt*. Arist. 9. Voc. nouum, de somno. *Körpern* illud sic expl. ὅς ἐπὶ τῇ μαλακίᾳ καυχεται.

Μαλακος, η, ον. Anacr. 22, 4. de ramo tenero, *dünne, klein*: Siehe bis zum kleinsten Aestchen rühret er die zarten Blätter. Th. XV, 25. *mollis, weich*. De tapetibus somno mollioribus. Cum Graeci omnino mollitiem somno tribuerint, haec idea cum vsu loquendi sensum tam arcte se coniunxit, vt mox et aliae res vel teneriores vel molliores cum somno compararentur. Sic et Th. V, 51. lanam molissimam dicit lanam somno molliorem. Et Latini hunc loquendi morem sunt imitati. cf. *Cludius* in der Biblioth. der alten Literatur und Kunst. P. III. p. 40.

Μαλαχη, ης, ἡ. Malua, *Malve*. Mosch. III, 106.

Μαλσρος, α, ον. consumens, *verzehrend*, proprie de igne. Aristot. 5.

Μαν dor. pro *μην*, certe, profecto. Th. XI, 60.

Μανδρα, ἡ. stabulum. Call. H. in C. 106.

Μανια, ας, ἡ. furor, infania; sed vsurpatur pro quouis nimio animi motu, e. g. libidine potandi et amandi, aut, vt *Fossius* in Oeconomia Hippocratis dicit pag. 396. praecunte *Galeno*, pro vehementi quadam mentis abalienatione. Th. XI, 15. de libidine amoris, Anacr. XIII, 12. coniungit *μανηαι* cum vtraque. vid. etiam *μανομαι*.

Μανυτας dor. pro *μανυτης*, α, ὁ. i. q. ενδεικτης, *index, der Finger*. Mosch. I, 3.

Μαρανομαι, marcesco, contabesco, *verwelken*. Bion I, 76.

Μαρμαίρω, resplendo, wiederleuchten. Orph. 18, 15.

Μαρναμαι, pugno. Tyrt. II, 11.

Μαστος, ὁ. nutrix, Call. H. in C. v. 96, vbi Schol. ὁ μαστος, ἐν ἐπινεν, ἤγειν ἡ τροφος. cf. Spanh. *Ματαια*,

Ματαια vim habet aduerbii, vt saepissime neutra adiect. pluralia apud vtriusque linguae poetas, poet. pro *ματην*, frustra, temere. Anacr. IV, 12. Drum was hilfts den Grabstein falben Und umsonst die Erde tranken?

Ματηρ dor. pro ἡ *μητηρ*, mater Th. XI, 26. Mater, inquit Scheid ad Lennep Etymol. p. 560. denominata fuit apud Graecos ab amore ardenti et tenerrimo, quo liberos suos complectitur, et a cura, quam in illis educandis impendit. Vox enim deriuatur a tertia Praet. perf. Pass. *μεμηται*, verbi *μαω*, quod primo significat ardeo, deinde ardendi desiderio complector, tertio cupide quaero.

Μεγαθηνς, praepotens. Pind. 38.

Μεδω, curam gero, impero. Mosch. II, 145.

Μεθυ, το. *methum*, vinum *ακρατον*, i. e. omnino vinum. Anacr. 4, 6.

Μεδωω, rideo. Mosch. II, 108.

Μαδιαω, subrideo. Sapph. I, 14. vbi v. not. et Klotz de audacia Horatii p. 155. in Opuss.

Μελιχιον (neutr. pro adu.) placide, blande. Mosch. II, 97.

Μελιχος, blandus. Mosch. II, 105. *μελ. δωρα και ευνη* Mimn. 2, 3. per hendyad. pro *μελ. δωρα της ευνης*, die milden Gaben der Liebe.

Μελας, αινω, αν. de quocunque colore fusco et nigricante. Hinc Pind. 110. redde: das bräunliche Kinn.

Μελα. Anacr. 9, 6. *τι σοι μελα*; proprie quid curae tibi est? Sed h. l. quid tibi agitur? Was schaffst du?

Μελισδεο Mosch. III, 61. imperf. med. dor. et ion. pro *εμελιζεο*, a *μελιζω*, cano, modulor.

Μελισδω dor. pro *μελιζω*, modulor. Bion IV, 5. 10.

Μελιτωδης, εος. ὅ, ἡ. proprie melleus. Nomen Proserpinae. Th. XV, 94. Schol. ad h. l. *Μελιτωδες την Περσεφονην φησι κατ' αντιφρασιν, ὡς και πορην, διχ το τας εταιρας αυτης και της Δημητρος μελισσας λεγασθαι.*

Μεμαλστας, dor. pro *μεμηλοστας*; adc. part. perf. *μεμεληχως*, per sync. *μεμηλως*, a *μελει*, curae est. Pind. 145.

Μεμικται, honoratus est, et adhuc honoratur, nota vim perfecti. Pind. 147. a *μιγνυμι*, misceo. Schol. expl. bene, *τιματα*. de illa vi perf. conf. Ernesti ad Xenoph. Memm. Soer. I, 4, 2. pag. 52. ed. Zeune.

Μεν quidem. Pyth. 1. De eleganti huius particulae usu ab initio orationis vid. Figerius de Idiot. Gr. L. C. VII. S. 8.

Kypke

- Kypke* in Obs. Tom. II. p. 1. *Raphel.* in Obs. et *Wolf* in Cur. philol. et erit. ad Act. Apost. I, 1. saepe nequit latine reddi.
- Μενοιαω.* v. ad Pind. 93.
- Μεν ων,* certe, omnino. Pind. 179. vbi v. n.
- Μεριμνα,* ἡ. cura. v. ad Pind. 174.
- Μεροτες,* πων, οἱ. Hom. H. I, 18. Grammatici veteres contendunt, homines sic dici, quod habeant vocem diuisam s. articulatam. At non semper firmæ stant etymologiae rationes. Hes. *μεροτες ἀνδρωποι δια το μεμερισμενην εχειν την οπα, ηγαν την φωνην.* vbi vid. interpret.
- Μεσοφρυον,* το. intercilium, superciliorum interstitium. An. 28, 13. Pollux II. f. 49. *Μεσοφρυον, των οφρυων το μεσον, ο καυ μετωπιον ονομαζομεν.*
- Μεσφ'* pro *μεσφα,* poet. pro *μεχρι,* donec, dum. Call. H. in C. 93. 112.
- Μετα,* inter. Tyr. II, 9.
- Μεταμαζιον.* Ea pars pectoris est, quae ad mammas pertingit. Cf. Hom. II. ε, 19. ibique Schol. Hesych. exponit: το μεταζυ των μαζων, η υπερ των μαζων, η το μετα μαζων: in quo posteriori loco *μετα* ionice pro *προς* positum videtur. Anacr. 29. 30.
- Μετα το εθνος,* ad gentem. Pind. 107.
- Μεταφρενον,* το. dorsum. Tyr. II, 17.
- Μετρον* Pyth. 34. Interdum abundat. Hom. Od. λ, 316. vbi notam Ernesti et Graeuum in lect. Hesiod. Cap. IV. p. 18. conferas. vid. et Scheid ad Lennep Etym. p. 556.
- Μετωπον,* το. frons. An. 29, 30.
- Μηρος,* α, ο. femur. Bion I, 7. etc. Tyr. II, 23.
- Μητρετα* nominat. aeol. pro forma vsitat. *μητριετης,* α. (cf. Clark ad Hom. Iliad. α, 175. et Scheid ad Lennep Etymol. p. 561. sq.) prudens consultor, auctor consilii, der weise Berather. Hom. H. in V. 203. Frequens apud Hom. Iouis epitheton, quatenus hic res vniuersas regit et moderatur.
- Μιγνυμι* fut. *μιξω,* misceo. Bion I, 44.
- Μικρος,* dor. pro *μικρος,* parvus. Th. XV, 12. Call. H. in C. 111. vbi vide Spanhem. 113. *Maître de Dial.* p. 143. *Valckenar.* ad Theocr. Adoniaz. p. 350. et *Koen* ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 130. vnde *μικνυλος* valde exiguus. Mosch. I, 12.
- Μικρος,* α, ον. parvus *μικρης* ion. pro *μικρος.* genit. sing. fem. gen. Pyth. 7. Μικρ.

Μαμουνας Συγατες i. e. *Musae*. Arist. 20. quia arbitrabantur antiquissimi temporis homines, rerum gestarum memoriam carminibus tantum posteritati posse seruari. vid. *Cludius* ad h. l.

Μοῖρα, es, ἡ. *fatum, sors, pars, portio*. Pyth. 18. Bion I, 94. Orph. 16, 7,

Μοῖσα, ᾧ. dor. pro ἡ μουσα, *Musa*, Th. XI, 7.

Μολω, venio. Mim. 4, 10.

Μορμω, oos, ἡ. Th. XV, 40. voc. Dor. ad terrefaciendos et sedandos liberos inuentum, et, vt ill. *Harles* in Theocr. suo ad h. l. optime obseruat, nostro *Wauwau* plane respondens. Hes. μορμω· ὃ ἡμεῖς Μορμω φάμεν, το φοβητρὸν τοῖς παιδίοις.

Μορσιμος, ὁ, ἡ. *fatalis*. Mosch. II, 14.

Μορφᾶ, dor. pro ἡ μορφή, *forma*. Bion 8, 5. *Venustas, der Reiz, die Reize*. Aristot. 3. 15. De virtute, quae ob mentis et morum sanctitatem suauiter cum virgine venusta atque pudica comparatur. Reddidi illum loc. in Anacr. Altenburg. 1787. p. 195. *Reine Jungfrau, deiner Reize wegen aller Leiden Flammen, selbst des Todes Qualen dulden, hält das Vaterland der Griechen für das seligste Geschick.*

Μονος poet. pro μόνος, *solus*. Anacr. I, 4.

Μεσιδων dor. pro μεσιζων a μεσιζω, cano, Th. XI, 81. v. Port. Lex. Dor. f. v. μεσιδαν.

Μοχθεω, Bion I, 73. voc. verecundum, cum notione perficiendi aut studendi. Redd. den heiligen Schlummer vollbringen.

Μυκῶω, mugio, Mosch. II, 97.

Μυριζω, inungo. Anacr. IV, 11.

Μυρομαγ, fleo, ploro, klagan. Mosch. III, 3.

Μυρον, Anacr. 9, 3. Bion I, 77. etc. proprie *unguentum mixtum*. Call. H. in Pall. 13. μυρον memorans v. 16. χρηματα μικτα nominat. vbi v. Spanh. Vnguentum simplex est ελαιον: e variis odoribus mixtum, est μυρον. v. Spanh. ad Call. H. in Apoll. 39. Deinde Graecis est omnino omne vnguenti genus. vid. de h. v. Casaubon. ad Athen. p. 973. Anacr. 9, 3. ποθεν μυρων τοστων, redd. *woher die Salbendüfte?* Et nos Germani cum partic. *woher Graecam sermonis struendi rationem adhibemus, e. gr. woher des vielen Goldes? woher des großen Reichthums?* Hinc non opus videtur supplere praepositionem, a qua gignendi casus pendeat. Ceterum *Hemsterhus* ad Lennep Etymol. p. 588. sq. contendit,

- dit, vocabulum *μυρον*, Homero incognitum, vna cum re ipsa ex Oriente ad Graecos esse deductum.
Μυρσίνη, ης, ἡ. *myrtus*, frons *myrtacea*. An. 4, 1.
Μῶνος dor. pro *μονος*, *solus*. Call. H. in C. 8, 94.
Μῶρος, *ineptus*, ὅπως μὴ μῶρα πηληται, ne ea, quae facias, stulta sint, Pyth. 27.

N.

- Ναί*, *nae*, partic. obtestantium, qua ardens rei petitaе desiderium significant, et de qua vid. Hoogeu. de Part. p. 535. ed. Schüz. Procl. 8. 11. *Drum so*, vel *nun wolan*, vel *denn*; *so* rechet mir *denn* die Hand etc.
Ναίω, *habito*. Orph. 16, 3. Pyth. 8,
Νεβρῶς dor. pro *νεβρᾶς*. Th. XI, 40. a *νεβρῶς*, *hinnulus*, *ceruus iunior*.
Νενηνῆς ion. pro *νεανίας*, *iuuenis*. An. 10, 2.
Νεκὺς, *vos*, ὁ. *mortuus*. Bion I, 71.
Νεμεσητος, *culpandus*. Tyrt. 26. Schol. ad Hom. Il. γ, 410. interpretatur *μεμψέως ἀξίον*. cf. Doruille ad Charit. p. 616.
Νεφτεροί, *inferi*. An. 4, 17. pro *ἐνεργετοί* Barnes. ait. ὑπο νεφ. χορ. redd. zu dem Reihentanz der Todten. Hes. νεφτεροί ὑποκατωθεν, ἢ νεκροὺς ὑπο γην, κατωτερος, καταχθονιος.
Νη num augeat minuatue, nec ne? vid. ad Bion I, 21.
Νηδυμος, & ὁ, ἡ. *dulcis*, *suavis*. Hom. H. in V. 172.
Νηδὺς, *venter*, *uterus*. Anacr. 29, 33.
Νηκτον, το. *facultas natandi*. Anacr. 2, 5. vbi vid. Barnes.
Νημερτης, *eos*, ὁ, ἡ. *verus*, non fallax, *untrüglich*. De Nemese. Mesom. 17.
Νηος ion. pro *ναός*, ὁ. *templum* Call. H. in C. 134.
Νηχομαι, *nato*, a cuius 3. pers. perf. pass. est superius *νηκτοί*. Mosch. II, 47.
Νῦ pro *αὐτήν*. Bion. I, 21. Dores etiam ponunt pro *αὐτοί*, pro *ταῦτο*, pro *αὐτός*. vid. Maitt. de dial. p. 197. 198. et cf. Koen ad Greg. Corinth. p. 104.
Νοῆμα, *ros*, το. *astutia*, *calliditas*. Hom. H. in V. 270.
Νομος, *lex*. Pyth. 1.
Νοστιμος, de fructibus aliisque terrae prouentibus, *maturus*. Call. H. in C. 136. vbi v. Spanh. Hesych. interpretatur *ἀριμος*, etiam *secundus*, *salubris*.
Νῦ est particula enclitica et poetica, non otiosa, sed indiuiduum temporis punctum et praesentissimum significat, nec non

non causam perorat; iam, nunc igitur. Bion VIII, 3. cf. Hoogeu. de partic. pag. 540. sqq. ed. Schüz. Animaduertente Scheid ad Lennep Etymol. p. 618. *νν* proprie est dativus pro *ννι* absolute positus a *ννς* *señtio* et hinc *articulus* quasi *reseñtus* (a *ννν* *findo, seco*) aut *diuisus*, deinde *uniuerse articulus*.

Nvos, *ς*, *ή*. *sponsa*. Th. XV, 77. Hesych. *ννοι*· *ννμφαι* et *ννος*. *ννμφη γεγαμημενη τοις τε γημαντος οικειοις*, vbi vid. interpret. et apud hos Moschopul. qui hoc voc. sic explicat: *ννμφη, αρτι εις γαμον ερχομενη, ήτις ποιητικως, ννός λεγεται*. *Nwton*, *ς*, *το*. *dorsum, tergum*. Anacr. 29, 39. Moeris Attica pag. 267. *Nwta και το νwτον, Αττικως. νwτος και τες νwτας, ελληνικως*. vbi v. Pierson et Herodian, *Philaerter*. p. 435. qui *το νwτον*, ait, *και τα νwτα εδετερως επι ανθρωπων*. Bene autem animaduertit Pierson, recentiores et poetas hanc regulam neglexisse. Atque Thom. Magist. p. 637. *το νwτον, εχ' ο νwτος* scribit; vbi v. Oudendorp. — Dionys. H. II. vbi vero interpres hoc voc. quod e. gr. Homerus admodum feliciter immenso aequori tribuit, in stilo nobiliori cum alio tropo sensui pulcri in nostra lingua magis adcommo- dato e. g. *Bogen* vel simili commutuare debet. cf. quae hoc de re notauī in Anacr. Altenburgensi 1787. p. 291.

III.

ξανθος, Hom. H. in V. 203. Mosch. II, 68. De hoc vocab. Salmasius in Plinian. Exercitatt. pag. 1155. valde copiosus est, et more suo confusus, vt eius sententiam egregie doctam aegre possim in compendium redigere. Atticis est *fuluus*; Dorici autem generis homines de luteo dilutiorē vsurparunt, quem Latini *flauum* vocabant. Nos vulgo *blondum*, quasi *blandum* colorem; *ξανθος εκλευκος* est *luteus*, *pallidus*, quem colorem *ξανθον* Dorici proprie dicebant. *ξανθος* vero Atticis *luteus*, *flammeus*, qui et *πυρρος*. Poetae *crocum* *ξανθοτροχα* adpellant, a quo *color croceus*, h. e. *luteus*, in rubrum vergens. Poetae latini *rubrum crocum* vocant. Quidam *το ξανθον* supra *πυρρον* collocant in gradibus coloris rubri percensendis; alii infra. Ex mente Lennepii in Etym. p. 625. *ξανθος* proprie et *rutilus* et *radendo politus*, a *ξανω*, vel potius *ξανω*, quod a *ξανω*.

ξιστος, *η*, *ον*. *rasus, laevis*. Tyrt. II, 37. vbi est *hasta rasilis* Latinorum. Köppen reddit: *schleudert geglättete Spiesse*,
Wena

wenn nahe denen ihr stehet, deren ganzen Leib völlige Rüstung bedeckt.

Ξίφος, eos, το. *ensis*. Hybr. 1. Veteres teste Etymolog. col. 611. 8. quoque dixerunt ξυφος απο τς ζω, ξυσω, ξυφος και ξιφος. cf. Scheid ad Lennep Etymol. p. 627.

O.

Ο, η, το. Το dor. pro τς. Theocr. XV, 22. Call. H. in C. I, 4. saep. τως pro τς ibid. 11. α pro η ibid. 33. et XV, 97. saepius τας pro της ibid. 33. 97. saep. XI, 37. τας pro ης ibid. 50. ταν pro την et ην ibid. 109. Pind. 91.

Οβριμος, ο, η. fortis, validus. Tyrt. II, 27. 25. den gewaltigen Speer.

Οδος λογων επικ. Pind. 178. bene reddit Gedicke: gebahnter Liederpfad.

Οδς, οντος, ο. dens. Anacr. 2, 4.

Οία poet. pro οιον, *tamquam, quasi, veluti*. Anacr. 4, 7. Mimn. 3, 1. Bion I, 71. Adhibetur in comparationibus, vti saepius. Oppian. Cyneg. I, 264. 506. 516. 526. III, 104. etc. conf. Viger. de idiot. graec. III, 8. 12. Hoogeu. de part. Gr. L. p. 800. sqq. ed. Schüz.

Οιμος, ο, ο. via, iter. Orph. 7, 7. Hes. οιμον· οιμος, οδος. κυκλος. τριβος. οθεν και της ασπιδος κυκλος, οιμους εκαλεισαν. Tobler optime; der du die unendliche Bahn durchlauffst in ewigem Kreise.

Οινανθη, ης, η. flos vitis. Hes. οινανθη· η εκφυσις της αμπελης, vbi vid. interprett. Meleag. I, 8. des Simonides zarte Traubenblütenknospe.

Οιχομαι, abeo. Th. XI, 23.

Οκκ aut metri caussa οκκα dor. pro οτε, *quando, quum*. Th. XI, 8. 22. Call. H. in Cer. 6. vid. Maittaire de dial. p. 246. 247.

Οκκοσον dor. pro οκοσον, *quantum*. Call. H. in C. 31.

Οκλαζω, in genua procumbo. Mosch. II, 99.

Ολιγος, ο. exiguus, Anacr. IV, 9.

Ολουζω, ululo, ploro, Anacr. 40, 5.

Ολοφυρομαι, lamentor, ploro. Bion I, 62.

Ομιλαδον, *turmatim*. Mosch. II, 35.

Ομμα, τος, το. oculus. Bion I, 10. Pyth. 40. est vocab. poet.

Ομφαλος, ο, ο. umbilicus. apud Call. H. in Cer. 15. media pars Siciliae: in media Sicilia. vid. Spanh. ad h. l.

Ομφαξ,

Ομφαξ, acus, uia immatura. Th. XI, 21. vbi v. not.

Οναρ, somnium. Mim. I, 4. vbi v. not.

Οπάζω Sol. 74, Bion 8, 6. proprie sequi iubeo, deinde praebere, do, largior.

Οπηδεω, comitor. Bion 4, 3.

Οπλη, ης, ἡ. ungula. An. 2, 1.

Οποια, ut, sicuti, An. 29, 18. quasi, veluti. Pyth. 37.

Οππα, τος, το. acol. pro ομμα, oculus. Sapph. 2, 11. datiu. poet. vid. Gregor. Corinth. de Dial. pag. 272. ed. Koen. coll. Maillaire de Dial. pag. 145.

Οπποσα (poet. pro ὅπου) λης. Anacr. X, 7. quanti tibi videtur. Locutio plena enim fuerit: ἀντι τοσα τιμηματος, ἀντι ὅπου δελεις.

Οπωρη pro οπωρα, autumnus. Th. XI, 36.

Ορη, ingenium. Tyrt. II, 8. ibique Klotz.

Ορεγνυμι, porrigo, extendo, ausstrecken. Mosch. II, 111.

Ορεχθαι, fremere. Th. XI, 43. Eustath. ad II. ψ. p. 1185.

fine. Των δὲ Ὀμηρικῶν το μὲν ορεχθεον μιμημα εστι πρακ-
χεος ηγς γενομενς εν τῷ σφαζεσθαι βαν. Θεοκριτος δε επι θα-
λασσης την λεξιν τιθησι, κατ' ὁμοιοτητα. ερεχθει δε μεγα κυ-
μα. δηλον δε ὅτι και επι παταγς της καρδιας ἡ λεξις τιθεται,
quae verba Reiske excitauit ad nostr. I.

Ὀρκος, κ, ὁ. iusiurandum. Pyth. 2. quo loco ipsam diuina-
rum legum obseruationem dici, Hierocles pag. 28. anim-
aduertit, deque eo vberius disputat.

Ορνεον, κ, το. auricula. An. II, 6. est diminutiuum ab ὀρνις,
idos, auis.

Ορφνη, ἡ, tenebrae. Pind. 115. omnino est proprie adiecti-
uum ab ὀρφνος, obscurus. Probathe Scheidio hoc voc. de-
riuat Lennep in Etym. p. 691. ab ἔρεφω tego, vnde ὀροφη,
et ab hoc ὀροφανος, ὀρφνος, ὀρφνη, ita vt τὸ tegere translatum
sit ad tenebras. Hesych. ὀρφνα και ὀρφνη· σκοτια, νυξ με-
λαινα.

Ὀσσα poet. pro ὅσα, ab ὅσος, η, ον, qui, quantus. Pyth. 17.

Οστος, εος, το. oculus. dual. οσσε, pro οσσεε. Mosch. II, 86.

Οστεον, κν, το. os, ossis. Anacr. IV, 10.

Οικς, ατος, τα, auris. Orph. 18, 14.

Ουδος, κ, ὁ. limen. Hom. H. in V. 106.

Ὀυκ Aristot. 10. pro ὅ εκ τς Δ. γεγενως.

Ουμα vid. ad Pyth. 47.

Ουρηας aducl. Ion. plur. ab κρευς, εος, Ion. ηος, mulus. απο των

- ὄρων, a montibus, ubi educari soliti. Call. H. in C. 108. ubi vide Spanhem.
- Ουράζω, vulnere. Tyrt. II, 30.
- Ὀφρα, quantum, quoad. Mosch. II, 123. Pyth. 8. at v. 19. est καθ' ὅσον, quamdiu. Tyrt. I, 28. ubi v. not. Tempus terminat et continuatam actionem significat, folisque poetis sollemne. Construitur cum subiunctiuo, ubi actio praesens adhuc durat, vid. Hoogeu. de partic. pag. 681. ed. Schüz.
- Ὀφρυς 1) supercilium. Anacr. 29, 10. Bion I, 10. cf. Xenoph. Mem. Socr. I, 4, 6. et Camerarii Comment. vtriusque linguae pag. 41. sq. et 71. 2) ora littoris. Mosch. II, 48. ubi v. not. De usu metaphorico pro loco eminenti vid. Rittersh. ad Oppian. p. 303. Kypke Obs. sacr. p. 226. Elsner Obs. sacr. in libros Histor. N. T. Ultrai. 1720. p. 200. et Wettstein ad Luc. IV, 28. qui abundanter agit de usu et potestate Ὀφρους et supercilii. cf. et Scheid ad Lennep. Etym. p. 713.
- Ὀχνη, ἡ. pirum silvestre. Call. H. in C. 28. ubi vid. Spanh.
- Ὀχος, εὐς, το. currus. Minn. II, 11. Etym. c. 645. 14. Ὀχος σημαίνει το ἄρμα, καὶ γίνεται ἐκ τῶ ἐχω, το ελαυνω. Ἐξ αὐτοῦ ῥημα, ὀχω, ὀχησω. ὅθεν ὄνομα ῥηματικόν, ὀχημα. cf. Lennep. Etym. p. 716.

II.

- Πᾶ dor. pro πῇ ubi? quo? quonam? Th. XI, 72. nullo accentu notata est dictio enclitica.
- Παγα dor. pro πῆγη, fons. Pyth. 48.
- Παγη, ης, ἡ. laqueus, rete, Nez. Dionys. H. 13, Hes. παγη· παγῆς, βροχός.
- Παγκαρπος, ε, ὁ, ἡ. Mel. I, 1. παγκ. κοῖδα, adpellat Meleager Anthologiam suam, quoniam illa ex multorum poetarum varii generis carminibus composita fuit.
- Παιαν, ανος, ὁ. Orph. 7, 12. Saepius carmen, quod in Apollinis honorem maxime parta victoria solebat decantari. Deinde est praecipue hymnus, tum in genere omne carmen. Sed est quoque cognomen Apollinis perusitatum, ob artem medicam et sanandi curandique facultatem, quam illi vulgo tribuebant, Hemsterhusio enim probabile videtur, verbum παιαν olim et habuisse significationem τῆς sanare. Certe παιων inde ductum a Grammaticis exponitur ἰατρος.

De

De voc. *παιαν* vid. omnino laud. *Hemsterh. ad Lennep Etymol.* p. 720. sqq.

Παις, *dos*, *δ*, *ή*. An. 9, 8. Bion I, 25. non quidem *puerum* aut *iuuenem*, sed potius, quod et Latini imitari videntur, *amatum*, den Liebbling, den Geliebten, significare putarim. *Παισδω* dor. pro *παιζω*, ludo, et quidem puerorum more. Th. XV, 42. Mosch. I, 11. vid. ad Bion I, 18. Sed Pind. 24. *παιζαν* de poetis ad hospitalem mensam Hieronis ad lyram canentibus.

Παλαιότερος, senior. Tyrt. I, 19.

Παλαμη, *ης*, *ή*. *palma*, *manus*. Mosch. II, 13.

Παλισσυτος, *ς*, *δ*, *ή*. *rediens*, *redux*. Mosch. III, 131. *εδωκαν παλισ*. Eurud. plenius et exquisitius pro vulg. *ανεπεμπε* vel *ανεδωκε*.

Παλλω, *υιβω*, *στερνων*, obuerto *pectus pectori*. Tyrt. II, 33. *παλλομαι*, *agitor*, *quatior*. II, 17.

Παναπηρης, *ος*, *δ*, *ή*. *integer*, *unbeschädigt*. Call. H. in C. 126.

Παναποτμος, *δ*, *ή*. *infelicissimus*. Bion. I, 57.

Πανοπλια, proprie *gravis armatura*, sed apud Tyrt. II, 38. poet. et exquis. *nulites grauitar armati*.

Παντες, *ipsti*, omnino. Mosch. I, 6. vbi v. n.

Παντορεκτας (dor. pro *ης*) *ς*, *δ*, *ή*. Anacr. X, 18. *a πας et ορεγω* sc. *manum*, i. e. *omnia adpeto*. Redd. *den nach allem so gelüftet*.

Παν omnino, *prorsus*, *magnopere*; *ου παν* *πολυ*, *non magnopere*, *non adeo frequenter*. Pyth. 20.

Παζαι dor. pro *πηζαι*, *compingere*, *premere*, *pressen*, *a πηνυμι*. Th. XI, 66. *παζε* dor. et ion. pro *επηζε* ibid. 16. *figo*. *παζω* fut. dor. Call. H. in Cer. 54. vbi v. not. Deriuari debet a forma antiqua *παγω* proprie *usitata de rebus*, quae clauis coniunguntur et ita cohaerent. cf. *Scheid ad Lennep Etymol.* p. 720.

Παομαι, *mihi comparo* i. e. *possideo*. Call. H. in Cer. 128.

Theocr. XV, 90. vbi oratio sic supplenda videtur: *πασαμενος ήμους επιτασσε ήμιν*, *si nos tibi acquisiueris, nobis impera*, *Deinen Mädchen befehl*.

Παρα καιρον, *praeter tempus opportunum*, h. e. *intempestiue*, *importune*. Pyth. 37.

Παραμειβομαι, *transeo*, *praetereo*. Mim. I, 11. III, 9.

Παραρος, *ς*, *δ*, *ή*. proprie *male oscillans*. Th. XV, 8. *fatuus*, *der Tölpel*, vt bene cl. *Bayer* vertit, vel, vt nostrates loqui solent, *der Simpel*.

- Παρεία, ας (ion. ης) genā. An. 28, 10.
 Παρειπώ, moneo, hortor, persuadeo. Pyth. 25.
 Παρεοισα dor. pro παρῶσα, praesens. Th. XI, 75.
 Περερχόμεαι, supero. An. 29, 28. vbi v. not.
 Παρθένος v. κόρη.
 Πασσαλος, α, ὁ clauus. Pind. 27.
 Πασσομαι, edo. Call. H. in C. 69. vbi v. Ernesti.
 Παστας Myr. I. vbi Wolfius obseruat, hoc vocab. significare
 1) locum, vbi conuiuia celebrabant. Xenoph. Mem. III, 8, 9.
 Pollux VI. c. 1. sect. 7. 2) deinde porticum, apud Plutarch.
 in vita Lycurgi Tom. I. Opp. p. 43. B. 3) denique thalamum
 apud Aristaenet. L. I. ep. 10. p. 50. Euripid. in
 Orest. v. 1371.
 Πασχαίν ασχρα, turpiter facere, turpiter se gerere. Tyrt. II,
 16. [vbi v. Klotz. τὰτ' ἐπαθ' ἄτ' Ἀγαμέ. Th. XV, 138. non
 accidit hoc Agamemnoni, dieses Loos traf nicht Aga-
 memnon.
 Πατασσω, proprie percutio, deinde complodo, zusammenschla-
 gen, Anacr. 40, 4. de puerulo ab apicula puncto et prae
 dolore digitos complodente, seu malis cum Iördenfio, mo-
 stare manum cum digitulis, die Hand hin und her schlen-
 kern, quod facere solent omnino infantes imo et adultio-
 res puncti aut vulnerati. Orph. 21, 3. palpito, velociter
 me moueo, i. e. undo. De mari undante. Bene Tobler: Die
 auf dem Wagen der Wellen von lieblichem Hauche getrieben
 die Erde umwaltet.
 Πάυροι, pauci. Pyth. 56. est poeticum; παυρωτέροι, perpauci.
 Tyrt. II, 13.
 Πάυω, act. cessare facio alteram; παύομαι passiu. cessare fio;
 med. cessare facio me ipsum, i. e. sedo me, desino, quiesco.
 Th. XI, 28. Call. H. in C. 49. cf. Küster de verbis mediis
 pag. 101. Thom. Magist. παύω ἕτερον, παύομαι δ' ἑγώ. vid.
 autem ad h. l. Triller et Oudendorp.
 Παφίη, quae est ex Papho, Cypri vrbe; Veneris epitheton.
 An. 29, 37.
 Πεδάσον dor. pro πεδήσον, a πεδάω, impedio, hemmen. Pind.
 122. Schol. κατάσχε, ἐμπεδήσον.
 Πειθώ, οος, ας, ὁ. Suada. Anacr. 22, 7.
 Πελαζω, admoueo, τῷ κρατεῖ, fac, ut vincam. Pind. 126.
 Πελάω. Procl. 12. πελασάτε με, facile me adpropinquare,
 κενυμῶτα fessum laboribus in sapientiae virtutisque perpe-
 tuo

fuio studio exantlatis, *es ὄρμον* ad portum *εὐσεβίης* h. e. virtutis religiosae (*συν ἡ. δια*) *αἱταις ὑμετέροισιν*, vento vestro secundo. cf. vir doct. in der Biblioth. der alten Litteratur und Kunst P. II. p. 22.

Πελεια, ας, ἡ. *columba*, Täubchen. An. XI, 1. proprie est *columba agrestis minor*, pulla. Hef. *πελεια*· *περιστέρα*.

Πελω, *πελομαι*, *sum*, poet. Sol. 25. Mim. 3, 12. Pind. 72. Call. H. in C. 53. Pyth. 27.

Πενομαι, *facio*, *pavo*. Call. H. in C. 70.

Πεπλος, ὁ et *πεπλον*, το, fuit muliebris vestis exterior, eaque longa. Hom. H. in V. 86. vid. ad Mosch. II, 125. et ad Anacr. 28, 30. Hefych. *πεπλονη πεπλος*· *ἱματιον ἢ ενδομας γυναικειον*. Conf. Hom. Il. ζ, 289. 442. Eustath. ad Il. β. p. 138. et ad Il. ε. p. 456. ad quem posteriorem Homeri vers. 734. vide Schol. Venet. in ed. Villoison atque hunc in prolegomenis p. 44. not. Meurs. in Panath. c. 17. 18. 19. Spanhēm. ad Call. H. in Pall. v. 70. Schneider in den Anmerkungen über den Anakr. pag. 234. Gesner ad Orpheu Argon. 310.

Πεπρωται pro *πεπερωται* 3. sing. praet. pass. *fato destinatum est*, a *περωτω*, *destino*. Pyth. 15. Est vocab. consuetum Homero, summam fati siue mentis mundi potestatem indicaturo.

Πεπτηοτες part. perf. act. Ion. pro *πεπτεοτες* et hoc pro *πεπτωκοτες*, a forma antiqua *πτωω*, pro qua recentiores *πιπτω*, *cado*. Hybr. 7. vbi apud γονυ intellige *eis*.

Περ est particula, cuius prima notio est, *ominino*, *prorsus*, *penitus*, cuius potestas sit totum quid in partes suas distributum, siue potius partes, ex quibus totum constat, significandi. Hom. H. in V. 139. κηδ. sc. *εμς περ*, die mich gewiss, traun herzlich liebet. Idem notata, quod Latinorum *eunque*, aliis itidem partibus adnexum; *ἢ περ τι ψευδος λεγεται*, Pyth. 23, est: si quodcunque mendacium dicatur. Additur etiam aduerbio locali, designans locum nullo fine terminatum. Callistr. 7. *ἵνα περ κ. Αχ.* ubique pedibus velox Achilles. cf. Hoogeu. de Partic. cap. 40. sect. I. II. vbi similis locus ex Platonis Phaed. excitatur, animas nempe *αφικεσθαι, ὅδε περ αἱ κλῆλαι*.

Περι cum datiuo 1) pro. Tyrt. 2. 2) *circum*, *in*, *περι μηρῶ μαραινομενῶ* in femore marcescente. Bion. I, 41.

Περιγρᾶφω, v. *γρᾶφω*.

- Περίσχομαι, *impletor, vindico*. Mosch. II, 11.
 Περιπτυσσω, *ampletor*. Bion I, 44.
 Περιταμας, *dor. pro περισημος, insignis*. Mosch. I, 6.
 Περοναμα, *tos, to. dor. pro περονημα, Th. XV, 79. opus acu factum, Stickarbeit, Stickerei*.
 Περονατηρις, *idos, h. pro περονητ. vestis muliebris interior fibulis ad pectus adstricta*. Th. XV, 21. *Voss bene: das Leibchen mit Spangen*.
 Πεταμας, *πεταδας, facultas volandi*. Anacr. II, 6. *vbi v. Fischer*.
 Πεταομας, *volo*. Anacr. 9, 2.
 Πετηλον *ion. pro πεταλον, folium*. Mosch. II, 67.
 Πεφασμενον *sc. εστι (part. att. perf. pass. a φαίνω vel φάω, ostendo) adparet, i. e. terminum diuitiarum conquirendarum non vident, des Reichthums Grenze kennt der Mensch nicht*. Hes. πεφασμενον. Φανερον η πεφανερωμενον.
 Πεφυλαξο, *caue, 2. sing. imperat. praet. pass. a φυλασσω, custodio*. Pyth. 36.
 Πη, *quomodo*. Pyth. 42. Hesych. f. h. v. πη, πη, πως, *eis tiva topon*. At ποι, *vt alii apud Pythagoram legunt, ita interpretatur Hesych. ποι' eis tiva topon. το δε πε εν τινι ποπη*, *vbi vid. interpret. Proprie πη, quod facile adparet, nihil potest esse, nisi datiu. a ποσ nihilque notare, nisi qua sc. οδω*. Eiusdem significationis est πως, *genere, terminatione et numero tantum diuersum et ex antiquo dat. plur. ποις sc. τοποις ortum*. cf. Scheid ad Lennep Etymolog. pag. 770.
 Πηγη, *h. fons*. Anacr. 22, 6.
 Πικρος, *α, ον. Mosch. I, 21. pungens, dolorem efficiens, schmerzend*. Descendit enim a πικω, *figo, pungo*. vid. Lennep Etym. p. 776.
 Πινω, *bibo*. πινειν *inf. a. 2. Anacr. 9, 28. πισσα part. eiusd. temp. ibid. 30. a πινω, pressis labiis bibo, deinde omnino bibo*. Diuersas huius verbi formas recenset ad Lennep Etymol. p. 780. Scheidius.
 Πιρασκω, *vendo*. Anacr. 9, 11. *ab antiqua stirpe περω, vnde περω, περασκω, πρασκω et per reduplicationem πιπρασκω*.
 Πιτος, *pinus*. Call. H. in C. 28.
 Πιων, *pinguis, fertilis*. Tyrt. I, 3.
 Πλαγγων, *icuncula cerea, ein Wachsbildchen*. Call. H. in C. 92, *vbi Scholiaß. interpretatur η κηρινος νομφη, puppa cerea*;

- νεια; id etiam confirmat Schol. Theocr. apud Spanhem.
quem vide. Hesych. interpretatur κηρῖνον τι κοροκοσμιον.
Πλαγείσα dor. pro πληγείσα part. a. 2. pass. a πλησσω, *percu-*
tio. Call. H. in C. 40.
Πλαζωμαι, *erro, vagor.* Tyr. I, 5.
Πλαθανος, s. δ. Th. XV, 115. *sartago, Tiegel, Pfanne.*
Πλαταγέω, *sonitum edo, pulso.* Bion I, 4. Hes. πλαταγεῖν.
κρατεῖν.
Πλεω, *necho.* Meleag. I, 9. De carminibus aliorum poetarum
in collectionem susceptis. De usu h, v. cf. omnino *Val-*
ckenaer ad Hippolyt. p. 170. sq.
Πνεω, *spiro.* Anacr. 9, 5.
Ποδωνία (ion. ποδωνίη) ἢ. *pedum pernicio.* An. II, 3. *Schnell-*
füssigkeit.
Ποδὸρην acol. et dor. pro ποσποραν, *adspicere.* Noss. I, 4. cf.
Maittaire de dial. p. 237. A.
Ποία, *herba.* An. 4, 2.
Ποιεῖν αλσος, *sacrare lucum.* Call. H. in Cer. 26. quibus cae-
rimoniis id factum sit, docet *Eschenbach* in dissertatt. acad.
pag. 166. seq.
Ποιευ, 2. imperat. praef. med. dor. pro ποιου, *fac tibi.* Pyth. 5.
ποιεῖσθαι med. *sibi facere.* Pyth. 34.
Ποικιλοθρόνος, s. δ. ἢ. (vt e. gr. χρυσοθρόνος) vario, florido
throno sedens, *farbicht, seu blumichtthronende, vel vt Kör-*
pern interpretatur: *Schönthronende.* Sapph. I, 1. Omnes
enim dii deaeque in Olympo suos habebant thronos. Hinc
Veneri veris deae terramque vernis floribus vestienti et
ornanti suauiter *floridus* thronus a Sapphone tribuitur.
Cum Fabero consentit *Douza* ad Peruigil. Veneris. Hagae
Com. 1712. pag. 3.
Ποκα dor. pro ποτε quondam. Sapph. I, 5. vti iidem ὅκα di-
cunt pro ὅτε.
Πολιος, δ. *canus.* Tyr. I, 23. Call. H. in C. 97. *πολῖαις* supple
θριξί, *canis capillis.* Theocr. XI, 24. Schol. ad h. l. *πολίον*
αντι του λευκον. οι γαρ λευκοι αιθαλωδεις την χροϊαν - η πο-
λῖς, αντι τε γεραις καὶ παλαις.
Πολυδακρυτος, s. *lacrimabilis, lacrimosus.* Tyr. II, 7.
Πολυδευκης, *Pollux.* Anacr. 29, 32.
Πολυηρατος. δ. ἢ. *valde amabilis.* Mim. 4, 5.
Πολυθαλμῖος, *omnia florescere faciens.* Orph. 67, 1. De sa-
nitate. Nos vertere possumus: *Allbeblüend.*

- Πολυθεστος**, *multum exoptatus*. Call. H, in C. 48. a θεσσομαι. Vid. *Hesych.* sub h. v. in primis in αποθεστος, ibique *Hemsterh.* Spanheim deriuat a θεσθαι pro αιτησαι, vt sit multum expetitus. *Hesych.* πολυθεστος, πολυαγαπητος.
- Πολυμαλος**, (a μαλον dor. pro μηλον) *malum* et *ouis*, siue pecus quodlibet) multas habens oues, *heerdenreich* h. e. *prædiues*, et de terra si sermo est, *fecundus*, *fertilis*, et pecora copiose produciens. Pind. 19.
- Πολυμοχθος**, α, ο, η. Aristot. 2. De virtute, η συν πολλω πονω καταται, quae multa labore comparatur, vt optime illud voc. *Koepen* ad h. l. explicat. Sed nimia arte et adfectione theod. *Ringsal* reddidisse videatur. Verti simplicius forte possit: *mühsam, erringbar den Sterblichen*; nam γεν. βροτ, docte et exquisitè est pro simpl. θνατοις, βροτοις.
- Πολυναιος**, α, ο, η. multis templis celebratus. Th. XV, 109. *Tempelverehrte.*
- Πολυπυδακτος**, α, ο, η. fontibus abundans, *quellenreich*. Hom. H. in V. 54. Quoniam permultis fluuiis fontibusque Ida scatebat.
- Πολυφατος**, α, ο, η. de quo homines multa fantur, *celeberrimus, weitgerriesen*. Pind. 13. Schol. ο υπο πολλων φημιζομενος και λεγομενος, πολυθρυλλητος.
- Πονος**, *contagium corporis*. Pyth. 66. v. de hoc vocab. quod plures sustinet significatus, quam in vulgatis lexicis commemorantur, multum disputantem *Foesium* in *Oecon.* Hippocr. pag. 523. *Ouid.* Metam. XV, 194. de Euphorbo in Pythagoram: melior natura, quod illic Aetheris est, *terraeque procul contagia fugit.*
- Πορειν**, ης η. (ion. pro πορεια) *curfus*. Procl. 4. πορεια αιγλησσα βιοτοις pro βιος αιγλης, *vita splendens*, i. e. *beata.*
- Πορευω**, *traicio, mitto*. Pind. 125.
- Πορος**, α, ο. *meatus, via, alueus*. Pind. 148. Schol. reddit πορα τοις τε Αλφεις ρευμασι.
- Πορτις**, *vitula*. Mosch. II, 45.
- Πορφυρεος**, α, ον. Meleag. II, 2. de vere, vt et Tibull. III, 5, 4. *ver purpureum.* Lächelt die liebliche Zeit (aut vt *Gedicke* vertit exemplo graeco propius: *Purpurzeit*) des Blumenbringenden Lenzes. Quidquid enim pulcrum, amoenum, splendidum est et omnino adspectu delectat, id Graeci et cum iis Latini *purpureum* dicere solebant, cf. et not. ad Anacr. 28, 11.

Πορω,

- Πορῶ poet. pro πορίζω, do. Mosch. II, 39.
- Ποτενθης, dor. pro προσελθης, ne occurras. Th. XV, 148.
- Ποτι dor. pro προς. Th. XI, 12. ποττον dor. pro τότε τον et hoc pro προς τον Th. XI, 1. Bion I, 65. cum dat. ποτι χθονι, in terra. Call. H. in C. 39.
- Ποτιδεῖν dor. pro προσιδεῖν, adspicere Th. XI, 20. sc. κατὰ τὸ vel προς τὸ, weisser ist dein Antlitz, i. e. weisser bist du, als Käs.
- Ποτικράνον dor. pro προσκράνον, & τὸ. pulvinar, Polster, Kissen. Th. XV, 3.
- Πε, fortasse. Meleag. I, 56.
- Πελυμεδῖμος dor. pro πολυμ., epitheton Cereris, frugifera, quasi multos exhibens medimnos frumenti. Call. H. in C. 2.
- Ποχα dor. pro ποτε, aliquando. Th. XI, 68.
- Πραξις, εως, ἡ. successus rerum, euentus. Pind. 136. πρ. Φιλ. glücklicher Ausgang. Saepe etiam fortunam significat. vid. Schmid.
- Πρωτα dor. pro πρωτα, prima. Call. H. in Cer. 20. 40.
- Πραῦς, εια, υ. mitis, lenis. Pyth. 6.
- Πραως εχειν, leniter, patienter ferre, sustinere. Pyth. 24. vbi v. not. et εχω. πραως φερειν, leniter ferre. Pyth. 18.
- Πρεμνον, & τὸ. ramus. Mosch. III, 48.
- Πρεπει, decet. Pyth. 19. Anacr. X, 10.
- Πρεσβος, vos et eως, ὁ, senex. πρεσβυστα dor. pro πρεσβυστη, augustissima, honoratissima. Ariph. 1. Verehrungswürdigste. Hes. πρεσβυτατη· εντιμοτατη. De hac huius voc. potestate (quam L. Bos iam in etymo animaduertisse sibi videbatur, cf. Lennep Etymol. p. 814.) abundanter agit d. Arnaud in Animaduerss. Critt. p. 87. sqq.
- Πρηζεις ion. pro πραζεις 2. perf. fut. 1, α πρησσω ion. pro πρασσω, facio. Pyth. XI, 26.
- Προιαλλω, praemitto. Mosch. II, 21, vbi pro simpl. ιαλλω, mitto, senden, positum est.
- Προιηται dor. pro προιησι emittit, ministrat a προιημι. Theocr. XI, 48.
- Προξ, οκος, ὁ, ἡ. hinnulus, ceruus. Hom. H. in V, 21. Hes. προκας· ελαφους.
- Προπινω vid. ad Anacr. IV, 3. Pindari Scholiastes in Olympi-
cis προπινειν, ait, εστι κυριως το αμα τῷ κραματι, το αγγειον
χαριζεσθαι: vti Vrsinus in annott. in Anacr. fragm. pag.
321. laudauit: et proprie is dicitur προπινειν, qui vinum,

- quod in patina, phiala est, summis labris delibat, idque alii ebibendum tradit, quod quidem signum erat honoris, (vid. *Dan. Heins.* ad *Silium Italic.* II, 301. et *Fischer* ad loc. *Anacreontis*) atque hodie adhuc hospitibus interdum est sollemne, *zubringen*, *zutrinken*. Adde *Langbain* ad *Dionys. Longin.* de *sublim.* sect. 32. p. 172. *Toll.* Sed in l. I. *Anacr.* et *ibid.* IX, 29. nihil est nisi simpl. *trinken*.
- Προς* cum genit. idem saepius, quod *παρα*, *ὑπο*, *α*, *ab*, *Sol.* 3. *Hes.* et *Suid.* *προς αὐτῶν* *παρ' αὐτῶν*.
- Προς ἀνδρὸς δειλῶς*, conuenit stolido homini, pertinet ad stolidum hominem. *Pyth.* 28. Cf. de usu huius praepos. *Viger.* de *Idiotism.* C. IX. sect. 8.
- Προσδεχομαι*, excipio, admitto. *Pyth.* 40. ubi est orationis inuersio poetis vtriusque linguae vtitatissima pro *ὑπὸν μάλα κεν προσδ*.
- Προσπιπτω*, accido, incido. *Pyth.* 22.
- Προφαντος*, ὁ. conspicuus; *φανερὸς*, *εἰσχωρ*. *Schol.* *Pind.* 187.
- Προφερω*, profero. *Pyth.* 64. alias quoque antecellere, vt apud *Theocr.* XII, 5.
- Προφρων*, onos, ὁ, ἡ. beneuolus, propensus, *gütig*, *freundlich*. *Ariphr.* 4.
- Προχάνα*, praetextus. *Call. H.* in C. 74. a *χαίνειν* dicere apud tragicos.
- Προχον*, ης, ἡ. ostium, quo fluuius in mare effunditur. *Mosch.* II, 31.
- Πρωτα*, primum. *Pyth.* 1. Adiectiua neutro genere loco aduerbiorum ponuntur. *πρωτιστα*, primum. *Pyth.* 10.
- Πτελια*, ας, ἡ. ulmus. *Call. H.* in C. 28.
- Πτερον*, α, το. ala. *Anacr.* IX, 32.
- Πτερυξ*, γος, ἡ. ala. *πτερυγεσσι* ion, et poet. pro *πτερυξι*, dat. plur. *Bion* I, 85.
- Πτολις* poet. pro *πολις*, urbs. *Bion* I, 36.
- Πτοαω*, perterrefacio, *erschüttern*. *Sapph.* 2, 6.
- Πτυω*, proprie spuerere, vt *Call. H.* in C. 6. Sed *Th.* XV, 133. est *spumare*, *schäumen*, *ausschäumen*.
- Πτωχεω*, inops dego, mendico. *Tyrt.* I, 4. *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut.* 548. ἡ *πτωχεια* *καρτέλης* *τῆς* *κτῆσεως* *ἐκπτώσις*.
- Πυθμην*, ενος, ὁ. fundus. *Solon.* 20. De mari; der des wogenden wilden Meeres Abgrund aufwühlt.
- Πυκαζω*, 1) *corono*. ita enim *Hesych.* *πυκαζε* *καλυπτε*, *στεφανο*, *πυκν*. vide etiam *πυκαζεσι* apud eundem pag. 79. ibique

que interpret. 2) *contego, redimo, orno*. Anacr. IV, 15. ubi est: *tempora rosis siue roseis coronis cingere*; Mich vielmehr, weil ich noch lebe, salbe und um meine Schläfe winde Rosen.

Πωματον, *postrema*. Bion I, 45.

Πυρ Anacr. 29, 35. de colore rubeo; vid. ibid. ad v. 20.

Hinc πυρρός, *rufus*, de quo confer voc. ξανθός et Salmas. eodem loco excitatum.

Πυριδωμος, α. idem quod πυριβρομος, ignem i. e. splendorem emittens et circumfundens, *Strahlenverbreiter*. Orph. 7, 11. de Sole.

Πυρρω, *incendo*. Anacr. X, 15.

P.

ῥαδινός, *gracilis, mollis*. Th. XI, 45. Schol. ῥαδινόν, το ἐπιμηκες καὶ λεπτόν.

ῥαίνω, *perfundo*. Bion I, 77.

ῥεζω est poet. vocab. et sollemne de sacrificiis, *facio*. Pyth. 3.

Sic apud Hom. Il. α, 140. dicit ἱερα ῥεζάς. 315. 147. β, 440.

Porphyr. de abstinent. (quem excitat Hemsterh. ad Lennep

Etym. p. 846.) II, 59. ὃ ἡμεῖς νυν θυσίαν λέγομεν, ἐρδεν

ελεγον οἱ παλαιοί. ῥεζειν enim per metathesin et addito σ ῥεδ-

σω) ex ἐρδω est fictum. 2) *ago, facio*. Pyth. 42. Cleanth. 18.

ubi reddi debet *begehen, anrichten*.

ῥηιδίως ion. pro ῥαδίως, *facile*. Hom. H. in V. 39.

ῥιγίον proprie comparatiuus a ῥίγος, η, ον. *durius*, magis hor-

rendum, *schrecklicher*. Mim. I, 2. Hesych. ῥιγμόν. φοβερωτε-

ρον, χαλεπωτερον.

ῥι, ῥίγος, ἡ. *nasus*. An. 28, 22. et ῥίς Th. XI, 33. vtramque

formam a stirpe quodam antiqua ῥίς descendere, facile

adparet.

ῥοδινός, *roseus*. Anacr. 29, 18. ubi v. n.

ῥοδοδακτύλος, α, ε, ἡ. Mim. 4, 3. De aurora roseis digitis for-

mosa. Reddi possit: *die rosengefingerte Aurora* vel, si hoc

non placuerit, *Aurora mit rosigen Fingern*. Epitheton Au-

rorae maxime Homero familiare, de quo vid. Ernesti ad

Il. α, 477. et Schol. ad Odysf. β, 1. Neque vero adstipu-

lari possum viro illi magno ibi adfirmanti, huiusmodi vo-

cabula in linguam vel latinam, vel vernaculam non debe-

re transferri, sed vniuersam pulcritudinem cum proprie-

tate alicuius partis cogitari; quasi nobis fingere animo pos-

simus

finus illam pulcritudinem sine adminiculo linguarum vernacularum, quarum ope res, maxime quas sensibus percipimus, forma quadam quasi indutae oculis et menti obii-ci debent.

Ῥοδοπαχὺς, εὖς, ὁ, ἡ. Hom. H. I, 6. *Ῥως ῥοδοπαχ.* Aurora roseis vlneis spectabilis et formosa, *die rosenarmichte Eo.* Poetae enim eas pulcritudinis partes solent notare, quae maxime conspicuae sunt. Atque in femellis pulcras teretesque vlneas in primis admiramur atque amamus.

Ῥεθίος, ε, ὁ, ἡ. cum impetu ruens, plane vt Horatianum illud Od. III, 4, 57. *ruentes, Stürmer.* Orph. 18, 6. vbi poeta respicit ad Gigantes et Titanas.

Ῥοῖζος, ε, ὁ. impetus. Orph. 18, 10.

Ῥοῖζωτης, ηρος, ὁ. strepitum et stridorem edens, *rauschend, braussend.* Orph. 7, 6. De sole quasi ob strepitum, quem currus solaris, velox cursus efficit. Idea docta, magnifica et audax.

Ῥοπα, ας, ἡ. dor. pro ῥοπή, proprie *libramen, libramentum, das Gewicht.* deinde poet. pro eo, qui aliquid librat. Nemesis dicitur vitae ῥοπή, quatenus hominum res gestas et vitam quasi ponderat. Mesom. 1. *die du das Leben wägst.*

Σ.

Σαγηνευσαν dor. et acol. pro *σαγηνευσαν* h. e. *σαγηνευσσαν*, et hoc *κατὰ χρόνον ἐναλλαγήν, σαγηνευσσαν.* Sapph. I, 19. vbi v. n. Hesych. *σαγηνευσεν* * *θηρευσεν, αιχμαλωτίζειν, η ἄλιευεν.*

Σαινῶ, Hom. H. in V. 70. *σαινόντες*, *adulantes, blandientes, schmeichelnd.* Canes et alia animalia, dum caudam blande moueant hominibusque adludant, proprie dici *σαινειν, ὑποσαινειν*, animaduertit Valcken, ad Eurip. Hippolyt. p. 256. Aelian. H. V. lib. XIII, 42. *μελιτταρον κυνιδιον σαινε.* cf. et Lennep Etymol. p. 861. Ceterum notare debent studiosi in illo Homeri loco suauem fictionem ferarum bestiarumque aduentum Deae sentientium.

Σαμψυχον, ε, το. *amaracum*, Maioran. Mel. I, 11. Hes. *σαμψυχος* * *πλειστη γινεται εν Αιγυπτῳ* — *αλλοι δε Μακρατον*, (sed omnino cum interpret. quos vide, ibi legendum *μαρακον* vel *Αμαρακον*) *καλεσιν αυτην.*

Σαω poet. pro *σωζω*, *seruo.* Pyth. 66. Call. H. in Cer. 135. est *σαω* imperat. praef. act. dor. pro *σαοε, σαου, σαω*, vel per apocopen pro *σαωζε* a v. *σαωζω.*

Σατινῆ

Σατινᾶ, ἡ, ἡ. *plaustrum*. Hom. H. in V. 13. Hes. [σατιναί· αἱ
ἀμαξαί.

Σεβέσθαι, *venerari* Pyth. 2. de iureiurando, et verbum hoc
in schola Pythagorae fuit vñtatissimum, v. Marcil.

Σειω, *moveo*, *vibro*, *rühren*, *regen*. Anacr. 22, 3.

Σελινον, ἡ, το. *apium*, *Eppich*. Mosch. III, 107.

Σευομαί, *concitor*, *moveor*, inde, vti iam Homerus vsurpauit,
eo, sed motum et celeritatem inuoluit. Callim. H. in
Cer. 34.

Σιμβλον, ἡ, το. *alveare*. Th. 19, 2.

Σιτος, *frumentum*, σιτον, *panis*. Pyth. 33. apud medicos ve-
teres qui sit vsus, docet Foësius oecon. Hippocr. sub h. v.

Σκηπτρον dor. pro σκηπτρον, *sceptrum* et metonym. *regnum*.
Pind. 19.

Σκεδάω, *diffringo*. Anacr. 4, 18.

Σκιη ion. pro σκία, *umbra*. Anacr. 22, 1.

Σκοπός, ἡ, ὁ. *custos*. Pind. 86. *Des Olympe Wächter*. Doctus
poeta sic deos vocat, quia illi coeli perpetuo inhabitant.

Στήθος dor. pro στήθεσ, *pes. pectus*. Bion I, 5.

Στερνόν, το. *pectus*. Tyrst. II, 33.

Στεφανή, *corona*, ὅρα δὲ εἰς circuitus calathi. Mosch. II, 55. At-
qui Herodot. VII. p. 562. Thessalia, inquit, ἐπεὶ περὶ
στεφανώται, montibus circumdata, ad quem locum vid:
Wesseling, qui etiam p. 674. docet, στεφανος et στεφανη
dicere Graecos; de reliquo vsu huius vocabuli v. Hesych.
f. h. v.

Στηρίζω, *firmiter sto*. vid. ad Tyrst. I, 32. et Ernesti ad Hom.
II. φ, 241. Homerus II. v, 56. aliisque locis ipse explicat
per ἐσταμέναι κρατερῶς. v. Klotz ad loc. Tyrst. qui etiam
elegantem locum ex Orphei Argonaut. 254. laudat.

Στιβας stratum ex herba et floribus congestum, *Blumenla-
ger*. Bion I, 69. v. Schol. ad Theocr. XIII, 34. Respi-
cit poeta, vti ex Adoniazulis Theocriteis patet, ad le-
ctum funebrem, in quo imaguncula, caelum formosum-
que Adonidem referens, ipsius festo poni solebat. Pollux
VI. segm. 9. refert στιβιδας ad ea, in quibus accumbere
solemus. Hesych. στιβας ἀπὸ βλαβδων καὶ χλωρων χορτῶν
στρωσις καὶ φυλλῶν, ἡ χαμαικοιτη. Schwebelio ad Bion. I.
mem. adnotante respondet Latihorum toro.

Στιχάω, *vado*, eo, Mosch. II, 115. vbi στιχωμεντο est imperf.

ion. pro εστιχωντο, significat comitari, geleiten. Hes. εστι-
χουντο· επορευοντο. ηκολαδουν. ειποντο στοιχηδον.

Στολιζω, amicio. Anacr. 28, 29. vid. Fabr. ad h. l. Thom.
Magist. p. 370. Perizon ad Aelian. V. H. III, 24. Stola
enim apud Graecos de toto ornatu cultuque corporis
dicitur.

Στοναχω, genio. Hom. H. in V. 253. Köppen super h. l. in
additamentis ad Anthol. graec. P. I. p. 190. ita scribit:
Ich verbinde so: ν. ο. στοναχιώστε εξον· μοι τατο μετ' αθαν;
nun werden keine Klagen mehr erschallen, so, daßs man
mir dieß vorwürfe; d. i. so lange ich noch keinen Sterb-
lichen geliebt hatte, that es auch den Göttern weh, daßs
ich sie alle zur Liebe der Sterblichen zwang. Sie iam-
mertem und machten mir Vorwürfe darüber. Nun da ich
ihnen gleich ward, also ihrer nicht mehr spotten kann,
nun werden sie nicht mehr klagen, mir auch keine Vor-
würfe mehr machen. Daßs die Götter sich einander gern
neckten, sieht man aus Ilias IV, 5. f. f.

Στονοεις, εσσα, εν. gemendus, tristis. Hom. H. in V. 153. de
sagittis Apollinis, quae maxime in morte acerba sic ad-
pellatae sunt. Sensus ibi: si et mors repentina me ere-
ptura esset.

Στρενγομα, paullatim deficio, tabesco. Call. H. in C. 68. vbi
v. not.

Στυγω, odio persequor, hassen, verwünschen. Orph. 67, 6.
De valetudine, quam Orcus odit. Redd. Dich hast nur al-
lein der immer verschlingende Hades.

Στυγνος, η, ον. Bion I, 53. de Plutone, tristis, morosus, hor-
ridus, schrecklich. Theocr. 30, 3. de capillis turbatis
mortui Adonidis, aufgesträubt.

Συλeuw, spolio, praedor. Th. 19, 2.

Συμπαισδεν dor. pro συμπαιζειν, colludere. Th. XI, 77. cf.
Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 349.

Συναιδωγω τινη, ludo cum aliquo. Mosch. II, 30.

Συνευνος, α, ο, η. 1) qui cum altero in eodem lecto cubat,
Schlafgefelle. Anacr. X, 13. 2) coniux. Pind. 143.

Συνοικειν, cohabitare. Anacr. X, 10. cf. Triller Obs. critt.
p. 296.

Συνοπαδος, α, ο, η. comes. Pyth. 59.

Συνοφρυς Anacr. 28, 16. vbi vid. not.

Συρισδεν dor. pro συριζειν, fistula ludere. Th. XI, 37.

Συσκια.

Συσκιαζω, obumbro, obtego, beschatten. Anacr. IX, 32. Hesych. συσκια· συνδενδρα.

Συστασις. Pyth. 51. Hierocles interpretatur συνταξιν τα δλα, constitutionem totius naturae, uniuerſitatis.

Συτο ſing. plusquamperf. paſſ. ion. pro εσεσυτο vel εσεσευτο, a συω, vnde σεω, feror, ruo, hinſliegen, quod vid. Pind. 32. Schol. expl. ωρησε.

Σφυσω dor. pro σφυζω, doleo, dolorem efficio, ſchmerzen. Th. XI, 77.

Σχεθεμεν dor. pro σχεθειν, habere.

Σωρηδον, coaceruatim. Erin. I, 5. Hes. expl. per συστημα σεωρευμενον, et in notis ad hunc Hesychii locum Photion in Lex. MS. exponit per ομς.

T.

Τακομαι dor. pro τηκομαι, tabesco. vergehen, dahinſchwinden. Moſch. III, 76. Call. H. in Cer. 93. Τακηση fut. 2. paſſ. a τηκω liquefacio, ſchmelzen. Anacr. X, 16. Vbi obſeruent ſtudioſi, opinionem fuiſſe veterum, adeſſe deos ſtatuſ ſuis eoſque deſtruendis ipſorum imaginibus aut ſtatuſ poſſe laedi.

Ταλαρος ανθοτοκος, corbis, calathus flores recipiens, Blumenkorb. Moſch. II, 34. ταλαρος dor. pro ταλαρε. Theocr. XI, 73.

Ταλικος, tantus. Bion VIII, 4.

Ταμιςος coagulum, Molke. Th. XI, 67. v. interprett. ad Hesych. ſub h. v.

Τανκος, longus. Moſch. II, 120.

Τανυσιπτερος, α, ο, η. i. q. τανυπτερος, expansis alis volans. De dea Dice, Nemefis comite. Meſom. 18. Die mit ausgeſpannten Flügeln (ομβριμαν) herbräufend. Sublimi hac idea haud dubie terror, qui anteit iuſtitiam, et poena eam ſequens ſignificatur.

Ταρσος Moſch. II, 60. eſt cauda pauonis in cratis figuram quaſi expanſa. ταρσεν αναπλ. ausgeſpreitet den Schweif; ſed v. 61. ταρσοι ſunt extremitates alarum. Hes. ταρσοις· πτεροις ακροις.

Ταυτα et τοιαυτα ad Pyth. 36.

Ταχυποτμος, ο. cito moriturus, ſchnell verwelkend. Pind. 107.

Τε et γε. Pyth. 14. Τε-και ſeruit duobus membris connectendis et redditur cum tum, et et. Anacr. 9, 24.

Τεθνακε

Τεθνηκε dor. pro τεθνηκε 3. perf. act. a θνησκω, morior, Bion I, 76.

Τεθναμεναι dor. pro τεθνηναι inf. praef. a τεθνημι obsol. pro θνησκω, morior. Tyrt. V, 1.

Τειρω, uexo, adfligo. τειροντι dor. pro τειρασι 3. plur. praef. Bion I, 22.

Τελεθω vocab. poet. sum. Tyrt. I, 12.

Τελεισθω perficitor. 3. sing. imperat. praef. pass. a τελεω, finio. perficio. Pyth. 24.

Τελεται εγρηγοροι Procl. 7. sacra arcana, quae excitant mentem, i. e. ad sublimiores cogitationes virtutesque reddunt propensioem, Geisterhebbende Opfer. cf. ad h. l. die Biblioth. der alten Litter. und Kunst. Tom. II. p. 20.

Τελθος dor. pro τελος, debitum, merces. Call. H. in Cer, 78. vid. Hesych. f. h. v.

Τελλομαι, sum poet. Pind. 121. Gediche redd. wenn Cyprias holde Gaben dich rühren.

Τελος alii substantiuo iunctum inseruit periphrasi. Mim. 3, 9. τελος ωρης pro ωρη, iuuentus, ut τελος πολαιμου pro πολαιμος.

Τεμενος, eos, το. templum. Hom. H. in V. 59. i. q. αλος, lucus ibid. 268. Antiquissimis temporibus hoc v. obseruante Hemsterhusio in Lennepii Etym. p. 965. denotabat agrum separatum et viris eximiis atque illustribus propter summa in patriam merita dicatum. Quoniam deinde ea aetate vota et sacra diis nondum in templis offerebantur, hoc in τεμενεσι i. e. in separatis et ab aliis seiunctis locis fiebat, ubi nihil esset nisi ara e caespite viuo exstructa. Hinc quicumque locus, vel ager, vel lucus, numini cuiusdam consecratus omnino τεμενος dicebatur, quem significatum h. voc. saepissime apud Herodotum obtinet, e. gr. Lib. II, 112. ubi disertè scriptor narrat εν τω τεμενει fuisse τα Πρωτεος ιρον. Lib. VII, 197. mentio fit loci sacri, qui ιρον αλος et τεμενος dicitur, ubi vid. Larcher cf. et Wesfeling ad Herodot. IX, 116. pag. 744. Denique etiam fana et templa ipsa nomine τα τεμενεος nuncupata. Secundum haec obseruata, quae animaduertit interpres ad Archaeolog. Graec. Potterianam Vol. I. p. 462. emendari debent. Etiam templum Latinorum de loco auguri vel auspicii causa quibusdam conceptis verbis finito adhiberi nota res est; deinde omnino de rebus consecratis usurpatur

tur. Bene Hesychius: *τεμενος*· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος
τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἔξον καὶ βωμός, ἢ ἀπονεμηθεὶς ἢ θεῷ ἢ βασι-
λει· (sc. κυρίου) et *τεμενή*· ναοί. ἄλλοι· ἢ τὰ ἀφωρισμένα
κατὰ τιμὴν χωρία.

Τεος, α, εν, *tuis* dor. pro *σος*, η, εν. Call. H. in C. 99.

Τεους voc. Dor. rarius pro *σου*. Th. XI, 25.

Τερήν, ὁ, ἡ, το *τερὲν*, *molles, tenuis*: *Τερεῖνα* foem. est voc.
poet. Anacr. 4, 1.

Τερπικέραυνος, α, ὁ. proprie qui fulminibus delectatur. Epi-
theton Iouis apud Homerum, der Blitzeschleudernde. Hom.
H. in V. 36.

Τερπνος, *suavis, iucundus*. Pyth. 31. τὰ *τερπνα* Anacr. XI,
10. vim habet aduerbii, *iucunde* i. e. laete ludere, iocari,
frölich scherzen. Το *τερπνον* Mim. 2, 1. *lactitia, Freude*.

Τερπώ, *delecto*, med. *τερπομαι*, *delecto me*, i. e. *delector*,
gaudeo. Mim. 2, 8. ihn (senem) reizt nicht der Anblick der
leuchtenden Sonne.

Τεταται perf. pass. a *τανω* vel potius a forma antiqua et ob-
soleta *ταω*, *extendo*. Theocr. XI, 32.

Τετευχατο ion. pro *τετευγμένοι* ἦσαν, a *τευχω*, *fabricor, bil-*
den. Mosch. II, 43. ab eodem verbo est *τετυγμένη* v. 44.
part. perf. pass. pro *τετευγμ.* vel potius a forma alia re-
gul. *τυχω* vel *τυκω*. ab eadem etiam est plusquamperf. pass.
ετετυκτο ibid. v. 47.

Τετραβαμών, ονος, ὁ, ἡ. proprie *quadrupes*. Hes. *τετραβαμῶ-*
νος· *τετραπόδος* Epith. Horarum seu quatuor temporum,
in quae annus diuiditur, et quorum vicissitudines suauiter
cum saltatione comparare veteres solent. Orph. 7, 5. Be-
ne Tobler: in ihrem verschlungenen Tanze,

Τηλαυγης, ες, *lucidus*. Hom. H. I, 13.

Τημος, *tunc*. Mosch. II, 6.

Τηνον dor. pro *εκενον*, illum. Bion VIII, 7.

Τηνος dor. pro *εκεινος*, ille. Bion I, 11. 76. saepius. Call. H. in
C. 12. 117. cf. Maillaire de Dial. 197. A. B. εκ *τηνω* dor.
pro *εκεινω* sc. *χρονω*, ex eo tempore. Th. XI, 29.

Τι fere. Th. XI, 3. vid. Ernesti ad Xenoph. Mem. Socr. I, 1.
et Paw ad Anacr. p. 113. τι ita restringere, minuere,
temperare, ait, vt nulla alia voce id similiter fieri possit.
Saepius intendit vt Th. XV, 23. *χρ. καλ. τι*, *gar was*
schönes. ibid. v. 83, *σοφον τι χρ.* doch ein gescheides Ding.

Τιθεω f. **τιθημι** idem saepissime apud Graecos, quod **ποιεω**, **πορομαι**, facio, efficio, reddo, muto. Mim. I, 9. 2, 6. 10. Solon. 22. 53. Anacr. 9, 36. Call. H. in Cer. 24. **τιθεναι** **ψυχην εχθραν**, vitam contemnere Tyrt. II, 5. cf. Potter ad Lycophr. v. 1176. Stephan. in Thes. Ling. Gr. p. 1471. illum significatum minus frequentem esse ait: at vero praeter exempla a Stephano et a nobis allata, alia in promptu sunt. Theocr. XVI, 45. **θη' ονομαστους**. id. 24, 107. **αιδου εθηκε**, cantorem eum fecit. Ael. Var. Hist. XIII, 6. ab init. **ταυτ' εγω θησω καλως**, haec ego curabo recte, Eurip. Hippol. 521. etc. Solon. 45. **θεςθαι φειδ. ουδεμ. ψυχ.** elegantius dictum pro vulg. quod e. gr. Tyrt. I, 14. occurrit **ψυχων** i. e. poet. **ψυχης, μη φειδεσθαι**. Cleanth. 19. **αριθ. θεναι** elegantius dictum pro **αριθ. ζεν**, componere, cunctis ordnen.

Τιμων (dor. pro **τιμην**) **επιφεροισα χάρις**, Gratia, quae narrationibus auctoritatem adfert, facit, vt narrationes habeamus veras. Pind. 50.

Τιν Theocr. XI, 29. 39. 55. 68. saepius, dor. pro **σοι**. vid. Maittaire de Dial. p. 195. et Gregor. Cor. de Dial. pag. 122. ibique Koen.

Τινασσω, vibro. Tyrt. II, 25. concutio. Orph. 16, 7. 18, 3.

Τιπτε poet. pro **τιποτε**, cur. Bion VIII, 2.

Τις 1) vim habet intendendi. Anacr. 9, 24. 2) quisque Tyrt. II, 29. Callin. 5. 9. saepe refertur ad eos, de quibus ante actum est, vel quos adloquimur, e. gr. Hom. II. β, 39. **Αλλα τις εγγυς ιων**, vos igitur propius accedite; Köppen interpretatur: *ieder geh' in die Nähe, mit langem Spiesse verwund' er'viele, und mit dem Schwerd tödt' er den feindlichen Mann*. Hinc non raro pluralis ponitur post **τις**, si habere potest vim pluralis, vid. Xenoph. Mem. I, 2. pag. 28. ibique Ernesti. 3) **Τις εμι**, valeo, sum in dignitate. Theocr. XI, 79. frequens loquutio apud Graecos, cf. Kypke Obs. p. 274. sq. Tom. II. Iac. Elsner in Obs. sacr. p. 387. et Wolf in Curis philol. et critt. in Aëta Apost. V. 37. 4) cum coniunctiuo saepe ita solet poni, vt vim habeat particulae nostrae *man*. An. 29, 16. **ινα τις** etc. *dass man sich vor ienen fürchte*. Sic quoque occurrit v. gr. Herodot. III, 122. VII, 6. 10. IX, 94. Suppleri forte tunc possit **πας**.

Τιτρωσκω, vulnere, stechen. Anacr. 40, 3.

Τιν,

Τῶ, *luo*, *poenās do*. Sol. 29.

Τλημων, *onos*, ὁ, ἡ. *miser*. Pyth. 55.

Τοι vid. ad Pyth. 24. *haud dubie proprie est antiquus dat. pro τῷ, vnde ducenda significatio pro τῷ, vel τῷ ὄντι, ideo, quare*. Solon. 63. Sic Tyrt. I, 11. Drob hat denn (ἐνθ' ἔτῳ) keine Schönheit der irrende Krieger. cf. Hoo-geu. de Part. pag. 749. ed. Schüz. Aristot. 18. τοι γὰρ, *darob. dor. pro σοι*. Pyth. 26.

Τοιον i. e. *τῶσον γὰρ, nam talem, denn einen so großen*. — Cleanth. 9. Aristot. 6. Hoc voc. vt Latinorum *talis et tantus* interdum simul causam particularem (γὰρ) intra se complectitur. cf. Ill. Heyne ad Virg. Aen. V, 404. var. lect. et Cludius ad nostr. loc.

Τοκα, *tunc*. Bion. IV, 11.

Τορος, α, ὄν. Mel. I, 7. ὕμνοι τοροὶ *sunt carmina sonora, die volle Narcisse des lauten Menalippidischen Liedes; nihil amplius*.

Τοσσαδε, *aduerbium pro nomine. τοσαυτοῖς νικηφοροῖς, tantis victoribus*, expl. Schol. Pind. 186.

Τετακίς, *tunc*. Call. H. in C. 33.

Τραχηλος, α, ὁ. *collum*. An. 28, 27.

Τρεμω, *tremo, horreo*. Call. H. in C. 111.

Τροχος, α, ὁ. *rota*, Anacr. 4, 7.

Τρυφερος, α, ὄν, *tener, mollis*. Anacr. 28, 26.

Τυ dor. pro συ, *tu*. Bion I, 93. Mosch. I, 24. 26. etc. Pind. 135.

Τυραννος, *dominus*. Anacr. 9, 17. Hoc enim voc. antiquissimis temporibus non aeque inuidiosum, ac sequentibus fuit. cf. Snakenb. ad Curt. I, c. 10. fin. Fuller misc. sacr. I. 12. Bos in ind. Cornel. sub h. v. *Etymologus* col. 772. i. Τυραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλεὺς ἐφασαν· ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸν τυραννὸν βασιλεὺς ἐλεγον. cf. Lennep Etymol. p. 1013.

Τυτθον 1) *parum*. Bion VIII, 3. *parump̄er, paullum* Bion I, 45. *neutrum pro aduerbio*.

Τυτθός vid. ad Mosch. I, 19.

Τυχη, *fortuna, fors*. Pyth. 17. vid. etiam δαιμων.

Τῷ Cleant. 6. pro τοι, *hac re, darum*. Hesych. τῷ. διὰ τῷ.

Υ.

Υγίεια, α, ας, ion. ης, valetudo, ἡ περὶ σωμα, periphrasis, valetudo corporis. Pyth. 32.

Υγρός An. 28, 21. lubricus, mollis, flexibilis, lieblich. schmachtend: sic medici vett. ὑγρον σωμα vocant. v. Foesii Oecon. Hippocr. p. 632. sub v. ὑγρ. Winkelmann in der Geschichte der Kunst ed. 1776. p. 301. hoc voc. pulere explicat et exponit: das Schmachtende und Liebäugelnde in den sanftgeöffneten Augen. Alciph. I. ep. 28. τανερον βλέπεις βλέμμα, ibique Bergler; Klotz ad Tyrt. p. 114. 115. Pareum et Burmann ad Quint. XI. 3. p. 1015.

Υμνος carmen. Anacr. 9, 12. vbi v. not.

Υπαρ, somnium verum, ein wahres Gesicht. v. ad Mosch. II, 17.

Υπεδεκτο 3. sing. plusquamperf. dor. et poet. pro ὑπεδέδεκτο, ab ὑποδεχομαι, suscipio. Mosch. II, 26.

Υπερτε, desuper, supra. Anacr. 29, 34.

Υπεροπλος, α, δ. insolens aut seuerus, audax (sic Horat. paupertatem dixerat seueram, audacem) Pind. 90. Gedichte vertit: da ergriff den Stolzen die Rache mit schewergewapneter Faust.

Υπερωφιον, superior aedium pars. Mosch. II, 15. vid. Hesych. et du Port Gnomolog. Hom. pag. 61.

Υπνον μοχθειν Bion I, 73. vbi v. not.

Υπο, 1) sub, ad, cum adcusat. Anacr. 4, 16. vbi v. Barnes. 2) eum, Dionys. H. in Apoll. 9. cum datiuo.

Υποβλεπειν, limis et iratis oculis adspicere. Call. H. in C. 51. cf. Dorville ad Charit. p. 506.

Υποδμαομαι, subiugor. Mosch. II, 93. ibid. 75. de telis Veneris, vulnerare, verwunden.

Υπονυσσω, clam pingo. Th. XIX, 3.

Φ.

Φα dor. pro εφη, dixit, a φημι. Call. H. in C. 46. φαντι dor. pro φασι ibid. 53.

Φαανθεν visae sunt, comparuerunt. Mosch. II, 3. poet. pro φανθεν, et hoc ion. ac boeot. pro εφανθησαν, 3. pl. a. 1. pass. a φαινω.

Φαιδρος, α, εν, hilaris, laetus. Mosch. 97. vbi oratio sic sup-

supplenda et struenda videtur: ὁ πρὶν (ὃν κατὰ τὸ) ἰδεσθῆναι
 Φαίδρος συν ὁμί. μισθ. aus dessen freundlichem Auge sonst
 Frölichkeit blickte.

Φαίδρονω, abluo, nitidum reddo. Mosch. II, 31.

Φάμεν dor. inf. a Φημι, dico. Pind. 55.

Φαος, εὖ, το, dies. Call. H. in C. 83. poet. oculus. Mosch.
 2, 4.

Φάρμακον, ἄ, το, remedium. Th. XI, 1. vocabulum μισθ. est,
 ac modo venefica et incantationes, modo medicamina signi-
 ficat. Prioris significatus est apud Bion. fragm. I, 2. ad
 quem I. v. Schwebel. vid. etiam Schol. ad nostr. loc. Theocr.
 et Th. Magistr. p. 883. Obseruante Hensterhuisio in Len-
 nep Etymolog. p. 1046. Φάρμακον proprie notat succum,
 atque adeo succum coloratum ad medicamen adhibitum, ex
 herbis expressum; nam et herbae, et maxime quidem flores,
 vocantur quoque Φάρμακα, propter varios scilicet colores.
 Solebant veteres tela inspicere veneno, quod apud omnes fe-
 re populos fuit in usu. Itaque et Φάρμακον pro veneno di-
 ctum fuit, quo sagittae vnguebantur. In genere notat
 medicamen vel salutare, vel noxium.

Φυγος vestis longior, quae aliis superinduebatur, de virili
 non minus quam muliebri usurpatur, et Bion I, 3. 72,
 quia tribuitur Deae, purpurea esse debet. Hes. interpre-
 tatur ἱματίον περιβολαίον, vbi vide interpretes; cf. quoque
 Manso ad h. I. et Alberti laudat Schol. ad Hom. II. β, 43.
 (vbi quoque consules Eustath.) et Schröder de vestitu mu-
 liebri Hebr. p. 273.

Φασκεν 3. sing. impf. ion. verb. Φασκω poet. pro Φημι aio,
 adfirmo, Mosch. II, 12.

Φεβομαι, alor, gefüttert werden. Mosch. II, 80. μισθ. refe-
 rendum ibi ad σταθμους.

Φερόλβιος, ον, felicitatem adferens, Glückbringerium. Orph.
 67, 2.

Φθονερός, α, (ion. pro η.) ον, inuidiosus, malignus. Anacr.
 29, 38.

Φθονον (Hieroctes interpretatur μεμψιν) ὅποσα ισχυι, quae-
 cunque reprehensionem habent, quae reprehendi possunt.
 Pyth. 36. Per μεμψιν quoque reddit Eustath. ad Hom.
 Odyss. α, 63. Marcilius rectius malit interpretari in-
 uidiam.

Φαρτωτερος, splendidior. Th. XI, 21. vbi v. not. Nec vsu
 loquen-

loquendi, nec etymo, nec ipso denique sententiarum nexu h. l. alia significatio admitti posse adparet. Sed aliam omnino rem debuerat eligere poeta, quacum compararet Galateam. *Vna certe immatura et ex ore Cyclo-
pis amantis, quamvis non adeo limari et politi, in vici-
nitate casei, ovis et vituli, rerum bonarum et gratarum
sensum boni pulcrique mihi quidem laedere videtur.* Ety-
mol. c. 793. 24. *παρὰ το φάος, φάρος, τροπή τ' ε' ε' ε' ε',
καὶ ὑπερθεταί, φάρος,* quamvis hanc deriuandi rationem
incommodiorem sibi videri fateatur Scheidius ad Lennep
Etym. p. 1061.

Φιλία dor. pro *Φιλημα*, *αἶος, το. osculum.* Bion I, 12.
Φιλεφύχων vitam amare, vitae rationem habere. Tyrt. I, 18.
vbi v. Klotz.

Φιλαν 1) *oseulari* Th. XI, 55. 2) *solera* Pyth. 16. de quo
Graecismo vid. Vechner. de Hellenol. p. 402. ed. Heu-
finger. Et Latini hanc loquendi elegantiam imitantur, v.
gr. Horat. III, 5, 29. Nec vera virtus, quum semel exci-
dit, curat reponi, vbi v. Iani.

Φιλομαῖος, *αἶος, δῖος, ἡ. humorem, liquorem amans;* epitheton
Solis, vel quia mari immergi, vel quia, quod magis
placet, terrae humores adtrahere credebatur, *Wasserauf-
zieher.* Orph. 7, 16.

Φίλος, *suus* Tyrt. I, 3, 25. Bion I, 18. *meus.* Pind. 6. Vel
ex Homero est notissimum, hoc adiectiuum saepe subire
potestatem et vim pronominis substantiuu. Th. XV, 143.
144. *benignus, amicus, freundlich, huldreich.*

Φίλτρον proprie de poculis amatoriis, deinde in genere de
omnibus iis, quae amorem, amicitiam conciliare valent,
vt Xenoph. M. S. II, 3, 11. et vid. Hindenb. Animadd.
ad Xenoph. p. 80. *illicebrae, vis amoris.* Hesych. explicat
Φιλία. cf. Aelian. V. H. I, 30. fin. ibique Periz. id. XII, 1.
p. 722. ed. Gronau. Euripid. Phoeniss. 1276. ibique Schol.
Eurip. Hippolyt. 509. 513. sq. ibique Barnes. *Φίλτρον*
μελέω igitur erit apud Bion I, 48. donec amorem et ami-
citiam tuam tanquam poculum amatorium exsuxero.

Φίλι, *αἶος, ἡ. limen, vestibulum.* Bion I, 87.

Φοινῆς, *purpureus.* Mosch. II, 58.

Φοινίσσω, *cruento, sanguine inficio.* Bion I, 26. a *Φοῖνος*, quod
Hesychius et Suidas interpretantur *πυρρός, ερυθρός, igneus,*
ruber, et hoc vocabulum pro: *caedes,* qua sanguis colo-
ris

ris rubri profunditur, a *Salmasio* in *Exercitt. Plinianis.* pag. 1331. deriuatur et illustratur.

Φοιταλῆος, εἰς, (ion. εἰ) εἰς, furiosus. Mosch. II, 46.

Φοιτᾶν venire, aduenire. Th. XI, 22. Est vox proprie illis, qui locum aliquem disciplinae frequentant. Alciph. III. ep. 64. p. 435. ed. Bergh. vid. *Warton* ad locum Theocriti. Hesych. Φοιτᾶ· ἐρχεται, μανεται. Notionem enim impetus, quo quid fertur et agitur, proprie inuoluit. Cleanth. 13. est Φοιτᾶ i. q. διερχεται, quae lex tua omnes res creatas penetrat.

Φορεῖσι pro Φορεῖ a Φορεῶ, fero, gesto. Bion I, 84. cf. *Maittaire de dialect.* pag. 353. C. qui sub η iota subscriptum habet.

Φραζεῖν dor. pro Φραζῆς, tecum cogita, considera. 2. sing. imperat. praesent. med. a Φραζω, dico, suadeo, hortor, Pyth. 19, 68.

Φραζομαι, med. video, perspicio. Mosch. II, 74.

Φρεῖ, dat. dor. a Φρεῖς, πρεῖς, puteus, fons. Call. H. in Cer. 16.

Φρον, εἰς, mens. Tyrt. I, 17. proprie praecordium. Plura de hoc voc. disputat *Köppen* ad Aristot. Scol. 6.

Φρικώδης, εἰς, ὁ, ἡ. horrendus. Orph. 18. vt Horat. Od. III, 4, 50. iuuentus horrida. cf. *Lennep.* Etymol. p. 1078.

Φρισσω horreo, erbeben. Orph. 18. 13. Tobler: denen die Erde erbebt und das erleuchtete Weltmeer.

Φρονήμα, Anacr. II, 7. ibique not. Reddidi in edit. Anacr. Altenburgensi: und hohen Geist dem Manne, deque rationibus huius interpretationis copiosius disserui ibidem p. 214.

Φροντις ἰδος, ἡ. cogitatio, sensus, Empfindung, vel forte malis, sublimior spiritus, hohe Begeisterung. Pind. 31. deinde, vt cura Latinorum pro carmine, ita etiam Φροντις vsurpatur. Sens: si Pifas te carmini dulcissimo pangen- do aptum reddidit, wofern Pifas und des Siegbringenden Rosses Ruhm dein Herz mit hoher süßer Begeisterung füllte.

Φροναγμα, τας, το. fremitus proprie equorum. Etymol. Φροναγμα ἡ τῶν ἵππων, καὶ ἡμιονων, διὰ μνητῆρων ἡχη, ἀγρω φουσηματι ἐκπιπτασα. cf. *Lennep.* Etym. pag. 1079. Hes. Φρονασσετα· μεγαλοφρονει, γαυγία. Mesom. 3. Docte et audacter superba hominum consilia sic adpellat.

Φυη, dor. Φυα, aetas. Mosch. II, 9. Pind. 109. vbi Schol. reddidit ἡλικίαν.

Φυκιweis, αεσσα, εν. algosus, schilficht. Th. XI, 14.

Φυλλας, αδος, ἡ. cumulus foliorum. Bion I, 69. Hesl. φυλλας αδες οἱ ξηροι κλαδοι και φυλλα εχοντες. (vbi Alberti laudat Stanley ad Aeschyl. Agam. v. 975.) et φυλλας ξηραι δαφνη εχουσα φυλλα.

Φυλαν, ε, το. gens, natio. Hom. H. in V. 3. φυλα ανθρωπων periphrasis idiomatica poetis Graecorum familiaris pro ανθρωποι; sic etiam φυλα γυναικων, φυλα μεραπων, φυλα αθαναιων etc.

Φυσις, εως, ἡ. natura, quae omnes res profert. Anacr. 2, 1.

Φωνη, vox, i. e. questus, querela. Hom. H. in V. 238. iumenfa ipsius fuit querela.

Φως, homo, vir. Mosch. II, 49. Call. H. in Cer. 46. interdum quoque poni pro τις, εκαινος, docet Dorville ad Charit. p. 234. Maxime apud poetas occurrit.

X.

Χαζευ dor. pro χαζε 2. imperat. praef. med. a χαζω, recedo. Call. H. in C. 54. entweiche! vel hebe dich weg!

Χαιρευ Procl. H. saepe. Cleant. 3. formula de piis votis et sacris adferendis sumta; supple ibi τη ευχη. Bene vertit Cludius: höre mich hold.

Χαιροιτε, valete. An. I, 10. ibique not.

Χαιτη iuba, coma. Anacr. 22. 3. vbi v. not. Sed quare Germano interpreti non liceat h. l. reddere voc. illud Locken sed Blätter, copiose docui in animaduerss. ad Anacr. Altenburgens. 1787. p. 238.

Χαλεπτω, commoueo. Call. H. in C. 49. 71.

Χαλκοτορευτος, ε. proprie ex aere caelatus. Orph. 16, 2. Sed cum h. l. de caelatura (erhobener Arbeit) sermo esse non possit, τορευω ibi idem est ac adfabre fingo, künstlich arbeiten, (cf. nostr. ind. ad Anacr. Erlang. 1786.) et vocab. ipsum reddi debet: erzgebildeter, erzgeschmiedeter Dreizack.

Χαρις, Gratia, Reiz. Pind. 48. εις χαριν τελλεται, grata sunt. Pind. 121. εραστα interpr. Schol.

Χασμα,

Χασμα, (τος, το.) οδοντων hiatus. Anacr. II, 4. vid. *Wettstein* ad Luc. XVI, 26.

Χαττω, desidero, cupio. Procl. 9.

Χειν libare. Anacr. 4, 12. Nam χουας, inferiae, constabant ut aqua, sanguine, lacte, ita quoque vino.

Χαλος, το. labium. Anacr. 29, 22. 28, 24. de usu eius metaphor. vid. ad Mosch. II, 61.

Χερμαδιον, lapis missilis. Tyrt. II, 36.

Χηλη, η. forfex cancrorum, ungula. Mosch. II, 139.

Χηρος, viduus, desertus. Call. H. in Cer. 106.

Χηρω, priuo, berauben. Aristot. 17. ubi loquutio sic supplenda εχηρ. εαυτον της αυρης, priuauit se solis splendore i. e. αυτος εθανε, sponte mortem cum vita commutauit.

Nam αυην, Φαος ηελις poetae dicunt pro βιος. cf. Mimm. II, 6.

Χηζος hesternus, pro χηες heri. Callim. 77.

Χλαμυδηφοροι ανδρες Th. XV, 6. homines chlamyde induti i. e. docti et exquisite milites, Männer im Kriegsgewande.

Χλαμυς enim apud Graecos plerumque esse vestem militarem Hemsterhusius animaduertit ad Lennep Etym. p. 1108.

est, etiam de hac veste Harles ad Anthol. lat. poet. p. 192.

Χλωρος, viridis. Sapph. II, 14. Th. XI, 13. ita quidem, ut in pallorem vergat, vel simpliciter etiam pallidus, referens colorem herbarum foliorumque flaccescentium et arefcentium; arentes enim herbae virorem illum pristinum paulatim amittunt et pallorem induunt. Pearce ad Sapph. ex Steph. thes. in voce χλωρος. cf. quoque Salmas. in exercitt. Plin. p. 594.

Χνους, lanuginosus, wollicht. Anacr. 29, 19.

Χρεων. Pyth. 31. οσσα (poet. pro οσα) χρεων sc. εστι, quodcunque necesse est, quaecunque officium tuum postulant.

Χρηζω, desidero, cupio. Sol. 44.

Χρημα, res. Χρηματα facultates, opes. Call. H. in Cer. 112. de usu h. voc. egerunt Vig. et Hoogen. de Idiotism. pag. 154. ed. Zeune. Inseruit. etiam periphrasi, ut Th. XV, 83. plane ut nos: der Mensch ist doch ein erfinderisches Ding. ibid. 145. το χρ. σοφ. das ist was herrliches!

Χρημοσυνη, inopia, penuria, Mangel. Tyrt. I, 8.

Χρονος. ως χρονω. Th. XV, 1. i. e. ως εν vel επι πολλω χρονω, quam sero! s. tandemne venis? vid. Lamb. Bos Ellips. p. 277. et Valcken. ad Herodot. VIII, 62.

Χρυσανγης, eos. δ, ή. *aurei modo splendens, de Sole, Goldglänzender Titan.* Orph. 7. 1.

Χρυσηλακατος, ε, ό, ή. *aureas (quia dea est) sagittas habens.* Hom. H. in V. 118.

Χρως, ωτος, *cutis, corpus.* Mosch. II, 7.

Χρῆμος Th. XV, 18. pro καὶ ὁ εἶμος, sc. Διοκλιδας. Plane sic apud nostrates mulierculae inter se inuicem de maritis suis querentes: *Auch meiner* (suppl. vel cognomen, vel praenomen mariti) *machts eben so.*

Ψ.

Ψαυω, *tango, berühren.* Mosch. II, 91. Hom. H. V. 125. vbi genit. haud dubie pendet a supplendo τει. *Auch mein Fuß berührte nicht die Lebenbringende i. e. ernährende Erde.* Δοκεν enim, vti Köppen bene obseruat, cum infinit. alius verbi haud raro Graeci pro solo verbo finito adhibent.

Ψεκαζω, *stillo, guttas demitto.* Anacr. IX, 5.

Ψιλος, ε, ό. *nudus, scaber.* An. XI, 5.

Ψυχη, *anima.* Tyrt. I, 14. ibique not. Sed saepe ponitur pro homine ipso, vt vertas: *ne parcite vobis.* vid. Stolberg ad Soph. Aiae. p. 198. Saepe etiam sumitur pro vita, quae significatio h. Tyrtaci loco placet. Vtraque autem significatione nihil frequentius apud Graecos scriptores,

Ω.

Ωδε, *ita, sic.* Pyth. 19. 31.

Ωδιω, *prolem edo.* Mel. II, 22. Docte et audacter de apibus examen emittentibus, quod nos dicimus *schwärmen.*

Ωη, η. *finbria.* Mosch. II, 123. poet. metaph. ab ouata specie pyri malique sumta.

Ωθew, *pello, trudo.* Med. Th. XV, 73. *trudere, pellere se, sich drängen.*

Ωισατο, *videbatur.* 3. sing. a. 1. med. poet. verbi οισμαί. Mosch. II, 8.

Ωκυαλος, ε, ο, ή. *velox.* Mosch. II, 60. *velociter currens, schnellsegelnd.* Comparatio pauonis caudam expandentis paullo obscurior quaerenda est ibi in velis nauigii velo soluto

soluto velociter currentis. Sed claudicare omnino mihi quidem videtur comparatio illa.

Quoroxos, ὁ, ἡ. immaturum partum edens. Callim. H. in Cer. 53.

Ων dor. pro εἰ, igitur. Pind. 179.

Ωρη, cura. Tyrt. I, 11: Harpocr. p. 261. ὡρη ἐστὶν ἡ Φροντισ. vid. et Graeu. lect. Hesiod. p. 6.

Ωρος, εὖρος, το. dor. pro εἰρος, et hoc ion. pro οἶρος, mons. Bion I, 7,

Ωουω, ululo. Bion I, 18.

Ως, 1) postquam. Bion I, 40. 41. 2) quantum. An. 29, 20. Etiam hoc l. cum indicatio constructur, quo quidem exemplo *Vigerus* augeri et emendari potest. 3) ὡς-ὡς, *Vt* sic. Call. H. in Cer. 125. 126. Mosch. II, 73. ubi v. not. ad v. 74. conf. Lennep. ad Coluth. anim. p. 118. sic illud Virgilii, *ut vidē, ut perii*. 4) *ut*, cum indicat. Theocr. XI, 55. *ut ad te descenderem*. Hom. H. in Ven. ὡς — ἴδον — ἔγνων, ὡς θεὸς ἦδ' αἰ, *ut primum te vidi, cognoui, te deam esse*.

Ωχρος Theocr. 30, 4. De vocab. hoc vide *Salmas. exercitt.* Plin. pag. 1154. qui *luteum*, non pallidum colorem illo voc. innui fuisse docet.

ERRATA

QVAEDAM OPERARVM CORRIGENDA.

Pag. 6. vers. 7. leg. γάρ.

— 11. vers. 8. leg. ἐκμαθ.

— 14. not. v. 5. lin. 7. l. illius pro sua.

— 16. v. 10. leg. εἰ.

— 23. not. v. 16. lin. 1. leg. φοβῦται.

— 24. vers. 31. leg. Ἑρμῆ pro ἔρμῃ.

— 33. vers. 16. leg. Φυγῆς.

— 38. not. v. 28. lin. 2. l. βέλως pro βέλως.

— 40. not. v. 1. lin. 1. leg. dorice pro ion.

— 45. vers. 30. leg. κίχρ.

— 48. vers. 71. leg. ἀνδρώποισιν pro ἀνδρσ.

— 53. vers. 10. leg. ἡριγένεια.

— 59. vers. 39. leg. Ρινδῶς.

— not. lin. 1. l. ἀρίστη.

— 63. vers. 125. l. ποσὶ.

— 64. vers. 132. l. οὐ.

— — vers. 144. l. ὄς.

— 65. vers. 157. post βαλῆσα pone comma.

— — vers. 162. leg. ἐπέβησαν.

— 66. vers. 166. scrib. θρόν.

— 67. vers. 186. scribe iunctim ταπρῶται.

— — vers. 197. lege ὄς.

— 69. vers. 227. lege ἡριγένεια.

— 71. vers. 261. lege ἄμβροτον.

— — vers. 263. εὐσκοπος pro εὐσκαπ.

— — vers. 277. leg. δ'.

— 76. vers. 16. scr. comma post γυάλοισι, et post. χιτῶν.

— 78. vers. 10. leg. diuifim ἄτερ σέο.

— 79. vers. 2. leg. ἐκείνη.

— 81. vers. 6. leg. ἀχέτας pro ἀρχ.

— 88. vers. 11. pone comma post ἀνέτλασαν.

— — vers. 12. l. ἀγορ. δυναμ.

— 89. vers. 6. scribe τῶς et dele punctum post ἀνδρ.

Pag.

